

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Đùng Thế Mà!!

Anh và cô đã từng yêu nhau và đã phải sớm rời xa nhau. Thoảng qua thì đã 10 năm trôi qua, cô bây giờ như một bông hoa chói sáng giữa câu lạc bộ đêm khiến cho nhiều đàn ông phải khó kìm lòng trước cô.

Anh bây giờ đã là tổng giám đốc của tập đoàn và 2 người đã vô tình gặp lại nhau trong sự xa lạ như chưa hề quen biết nhau. Anh không hề biết cô, chỉ biết theo đuổi cô vì vẻ đẹp hiện giờ của mình rút kinh nghiệm về sự hư hỏng của anh.

Cô càng rút về thì anh càng lấn tới để chinh phục được cô, anh đã thế phải chiếm được cô mặc dù anh đã quên đó chính là người mà 10 năm trước mình đã bỏ mặc !!! Mời các bạn theo dõi truyện Tổng Giám Đốc Đùng Thế Mà!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đùng Thế Mà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Học viện Thụy Tư

Từng chiếc xe cao cấp lục tục dừng ở cửa trường học, gia thế bối cảnh của học sinh ở học viện Thụy Tư đều có lai lịch lớn, mỗi sáng sớm đi học thì cửa trường học liền giống như chỗ triển lãm xe hơi, xe thể thao sang trọng từ các nơi trên thế giới đều có thể tìm được ở đây; nếu nói có ai không có ngồi xe nhà đến trường học, chắc hẳn chỉ có người hiếm thấy như Mạc Dao thôi.

Cô vừa mới bước vào cửa trường, chợt một chiếc Ferrari màu bạc chạy như bay qua bên cạnh cô, Mạc Dao còn chưa kịp kéo làn váy bị bay lên xuống, thì đã không còn thấy bóng dáng xe đâu, trên con đường rộng rãi chỉ còn lại bụi đất.

"Oa, là xe của học trưởng Đỗ!" Đám đàn em hoa si bên cạnh hưng phấn hét vang bên tai cô, Mạc Dao bĩu môi châm biếm, trợn trắng mắt, một chiếc xe bánh bao và một người đàn ông lẳng lơ thì có cái gì đáng mừng?

Chủ nhân của chiếc xe thể thao màu bạc, Đỗ Hạo Vũ, hoàng tử học viện Thụy Tư, là người đẹp trai đa tình, quan trọng hơn là, còn nhiều tiền! Mặc dù học sinh ở học viện Thụy Tư cũng là con nhà có tiền, nhưng vẫn tồn tại phân chia cấp bậc, mà người có tiền nhiều nhất là tập đoàn Đỗ thị tài lực hùng hậu.

Đỗ Hạo Vũ là thiếu gia của tập đoàn Đỗ thị, ngâm thừa vàng ra đời, nhất định là mạng hoàng tử phú quý.

Ông trời thật không công bằng, cho anh ta một gia thế phi phàm còn chưa đủ, còn cho anh ta gương mặt hoa đào, trời sinh đa tình, mà người đàn ông được toàn trường xưng là hoàng tử này, lại là bạn học cùng lớp của Mạc Dao cô, học chung gần ba năm, bọn họ chưa nói qua một từ, chắc anh ta cũng không biết có người bạn học như cô tồn tại.

Chỉ vì Mạc Dao là một nữ sinh không có cảm giác tồn tại, giống như không khí khiến người ta không cảm nhận được sự tồn tại của cô, trầm mặc ít nói là đặc điểm của cô, kiểu tóc suông như sợi mì che đi ngũ quan thanh tú của cô, hàng năm cô đều mặc đồng phục nữ sinh số lớn nhất, không nhìn ra một chút đường cong mềm mại của phái nữ.

Mạc Dao đi vào phòng học, đã nhìn thấy Đỗ Hạo Vũ bị một đám bạn học nữ ăn mặc trang điểm lộng lẫy vây quanh ở giữa phòng học, giống như hoàng đế bị hậu cung phi tần vây quanh.

Cô ngồi vào vị trí trong góc của mình, từ trong túi xách móc ra tư liệu bài thi hôm nay, mở từng tờ từng tờ ra chuẩn bị bài, phòng học huyền ảo, chỉ có một mình cô cầm quyển sách gặm, mắt điếc tai ngơ với tiếng cười bên tai; tròng mắt đen của Đỗ Hạo Vũ vô ý thoáng nhìn, phát hiện ngoại tộc nghèo khó vùi đầu học hành trong xó xĩnh, nhất thời trong tim xôn xao lên một sự nghi ngờ trước nay chưa có, sao anh chưa từng thấy cô?

Anh lớn như vậy, còn chưa thấy cô gái nào ăn mặc kiểu đó, chỉ có thể dùng năm chữ "thê thảm không nổi nhìn" để hình dung; con gái không phải trời sinh thích cái đẹp sao, tại sao cô có thể chịu đựng mà để kiểu tóc xấu thế, còn đeo một cái mắt kính gọng to, trời ạ, đồng phục học sinh đẹp nhất, thiết kế model nhất cả nước bị cô mặc lên, sao lại giống như trang phục trong vở kịch thế?

Đỗ Hạo Vũ hơi chau lông mày ung, từ trước đến giờ anh luôn nhiệt tình yêu thương sự vật tốt đẹp, không chịu được bất kỳ vật nào tổn hại mắt mình.

"Cô ta là ai?" Đỗ Hạo Vũ thỉnh thoảng hỏi bạn nữ chung quanh một câu, tầm mắt nghiêng mắt nhìn Mạc Dao ngồi trong góc.

Đám bạn học nữ bị anh hỏi, nhất thời yên lặng như tờ, theo tầm mắt của anh nhìn lại, sau đó cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, không ai trả lời vấn đề của anh, bởi vì các cô đều không biết cô ấy là ai.

"Cô ta tên Mạc Dao." Rốt cuộc có một giọng nói nhút nhát của con gái từ trong đám người truyền đến, trong nhiều người cũng chỉ có một người biết tên của cô.

"Cô ta được mới tới?" Đỗ Hạo Vũ trực tiếp hỏi nữ sinh trả lời.

Mặt cô gái đỏ bừng, lần đầu tiên mặt đối mặt nói chuyện với hoàng tử sân trường, có vẻ kích động không thôi, âm thanh run rẩy nói: "Không phải, cô ấy học chung lớp với chúng ta ba năm."

Trông mắt sắc bén của Đỗ Hạo Vũ nhìn chăm chăm Mạc Dao trong góc không nói một lời, trong lòng thật kinh ngạc, cùng lớp ba năm, anh lại có vài phần không biết nhân vật số một như vậy tồn tại, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, là anh chậm lụt, hay là cô quá nhỏ bé, quá dễ dàng che giấu mình cơ chứ?

"Ai nha, Hạo Vũ, sao anh đột nhiên quan tâm chuyện này chứ?" Bạn học nữ bên cạnh không cam lòng bị một nữ sinh xấu xí đoạt đi sự chú ý của anh, lên tiếng kéo về ánh mắt của anh.

"Không có gì, nhất thời hiếu kỳ, tùy tiện hỏi thôi." Anh nở nụ cười tiếp tục chuyện trò vui vẻ, nhưng nghi vấn vẫn vẫn quanh quẩn trong lòng anh.

"Đưa con hoang này, nếu không phải tao tạo điều kiện cho mày ăn, tạo điều kiện cho mày mặc, mày đã sớm đói chết đầu đường, mày thật là trời sanh hồ ly như mẹ mày." Mạc Dao mới vừa bước vào cửa trước, liền nghe thấy tiếng nhục mạ của mẹ từ phòng khách truyền đến, tốc độ cởi giày của cô không khỏi tăng nhanh.

"Mẹ, cặp sách của con còn ở ngoài cửa, mẹ bảo con hồ ly nhỏ này đi lấy vào cho con đi!" Mạc Dao đi tới bên cạnh mẹ, làm nũng với bà.

Mẹ Mạc vừa thấy được con gái bảo bối trở lại, sắc mặt tức giận lập tức trở nên nhu hòa, "Dao Dao, con về rồi à, đói bụng không?" Quay đầu lại ra lệnh Mạc Lam bên cạnh: "Còn không mau đi cầm cặp sách của chị mày lên phòng con bé đi."

Thân thể Mạc Lam co rút lại, lập tức chạy ra ngoài cửa, cầm cặp sách của Mạc Dao lên lầu.

Mạc Lam, con gái thứ hai của nhà họ Mạc, con gái riêng ở bên ngoài của ba cô; năm cô năm tuổi, ba cô dẫn Mạc Lam ba tuổi từ bên ngoài về, khi mẹ thấy Mạc Lam thì nhất thời cảm thấy toàn thế giới cũng sụp xuống rồi.

Mẹ liền phát tiết hết oán hận chất chứa lên người cô, người cha mềm yếu bởi vì hổ thẹn với mẹ, nên không dám lên tiếng bảo vệ người con gái mà ông nhất thời hồ đồ nên có, chỉ có thể mặc cho vợ mình mắng chửi đánh đập cô.

Mạc Dao không hề oán hận cô em này, chỉ có thương hại, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể gầy yếu của Mạc Lam liền biết dinh dưỡng không đầy đủ, ba Mạc đẩy Mạc Lam nhờ yếu đến trước mặt cô thì bộ dáng của em ấy tựa như con thỏ trắng nhỏ bị thương.

Khi em ấy mềm mại gọi cô là chị thì mình liền cảm thấy cơ thể hơi chấn động, có lẽ chính là tiếng kêu này, khiến cô ở trong cuộc sống sau này luôn không nhìn được giúp em ấy tránh bị mẹ đánh, nhưng cũng không thể trắng trợn bảo vệ em ấy, chỉ có thể tận lực âm thầm giúp em ấy tránh sự đánh chửi của mẹ thôi, nói cô máu lạnh cũng được, vô tình cũng được, đây chính là cách sống của Mạc Dao cô.

"Biết chỗ có mẹ tôi, thì nên tránh bà ấy, đã nhiều năm rồi mà không nhớ được." Mạc Dao dựa vào cửa phòng Mạc Lam, lúc này cô đã tháo cặp kính xấu kia ra, một đôi mắt to sáng trong nhìn em gái trong phòng, "Cầm đi, lập tức lau, miễn cho bị người khác phát hiện mẹ tôi ngược đãi em." Cô ném hộp thuốc về phía Mạc Lam.

Mạc Lam liền mỉm cười dịu dàng, nhìn về phía chị gái mặt lạnh tốt bụng này, "Chị, cảm ơn chị." Mạc Dao hoàn toàn bị nụ cười của cô đánh bại, xoay người bước nhanh rời đi.

Mạc Dao mới đi vào phòng học liền có cảm giác xấu, cô bèn nhảy phát hiện bạn cùng lớp đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, lúc nào thì bọn họ bắt đầu chú ý cô rồi, cô cảm thấy không giải thích được, một đôi chân dài đột nhiên xuất hiện tại trước mặt cô, chặn lại đường đi của cô, cô ngẩng đầu nhìn lên, bất ngờ đụng vào trong con ngươi thâm thúy của Đỗ Hạo Vũ.

"Có chuyện gì không?" giọng điệu bình thản như nước của Mạc Dao không có kinh ngạc, cũng không có kích động, giống như hoàng tử người người sùng bái trước mặt này chỉ là một người qua đường Giáp.

Thái độ lạnh nhạt của cô khơi dậy hứng thú của Đỗ Hạo Vũ, anh nở nụ cười mê chết người, "Bạn học, hình như tôi chưa từng gặp bạn, không tự giới thiệu mình sao?"

"Mạc Dao." Sau đó không nói tiếp nữa.

Đỗ Hạo Vũ sững sờ, giới thiệu đơn giản như vậy là lần đầu tiên anh nghe.

Thú vị! Cô gái cô hù trước mắt này lại mang lại thể nghiệm mới cho anh.

"Bạn học Mạc, tuần sau có dạ vũ mỗi năm, có thể làm bạn nhảy của tôi không?" Vừa dứt lời, đám người xem kịch vui trong lớp nhất thời nổ oanh, nghị luận ầm ĩ.

"Không thể!" Sau đó liền có tiếng hít khí chung quanh, Đỗ Hạo Vũ nhìn chăm chăm nét mặt của Mạc Dao không thả, muốn biết cô có phải đang dùng thủ đoạn vờ tha để bắt thật không.

"Tại sao, bạn có bạn nhảy rồi à?" Con gái gái luôn cự tuyệt đề đề cao giá của mình, dù cô gái xấu cũng không ngoại lệ, nụ cười giễu cợt xuất hiện trên

khóe miệng của anh.

"Không có vì cái gì." Nói xong, vòng qua anh tự trở lại chỗ ngồi, không muốn dây dưa với anh nhiều hơn.

A, Đỗ Hạo Vũ lại nếm được mùi vị bị cự tuyệt từ người cô lần nữa, anh hứng thú đứng tại chỗ nhìn chăm chú vào cô, thật lâu mới rời khỏi phòng học.

Gió ở lầu chót thật mạnh, thổi rối loạn mái tóc dài xõa ngang vai quy củ của cô, sợi tóc xoắn xếch khiến cô có vài phần hoang dã; cô bắt đầu nhức đầu chuyện đã xảy ra sáng sớm hôm nay, bởi vì Đỗ Hạo Vũ, cô trở thành tiêu điểm toàn trường, loại cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm như động vật quý hiếm này, thật tệ hết biết rồi!

"A!" Cô không nhận được rống ra ngoài, phát tiết buồn bực trong lòng.

"Ha ha." Tiếng cười trầm thấp từ một chỗ khác lầu cuối truyền đến, Mạc Dao nghiêng đầu sang chỗ khác, đôi tay của Đỗ Hạo Vũ vòng quanh ở trước ngực, cơ thể đẹp trai tựa trên hàng rào, mỉm cười nhìn cô, "Bạn học Mạc, bây giờ là lúc nghỉ trưa, bạn rống lên thế, sẽ đánh thức người đang ngủ trưa, thí dụ như tôi." Ngón trở thon dài của anh điểm nhẹ cái mũi của mình.

"Anh—" Mạc Dao kinh hoàng, "Sao anh biết nơi này?" Cái chỗ này có rất ít người, cho nên bình thường đều là địa bàn của cô.

"Những lời này phải là tôi hỏi bạn, tôi đã ở đây từ sớm, do bạn hét lên làm tôi dậy." Đỗ Hạo Vũ vô tội nhún vai với cô.

Mạc Dao nhất thời cứng họng, xoay người muốn rời khỏi chỗ này, tiếc rằng động tác của Đỗ Hạo Vũ nhanh hơn cô một bước, đưa tay bắt lấy cánh tay của cô, Mạc Dao đột nhiên bị người ta nắm, trọng tâm không yên ngã về phía sau, "A!"

"Bạn thật là thích la, ha ha." Đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khê nhạo báng của Đỗ Hạo Vũ.

Mạc Dao vững vàng rơi vào trong ngực Đỗ Hạo Vũ, chớp mũi ngửi được hương vị phái nam đặc biệt trên người anh, gương mặt trong nháy mắt đỏ bừng; Đỗ Hạo Vũ cúi đầu nhìn thấy người trong ngực ngược ngượng đỏ mặt, tim bỗng chốc thu lại, cảm giác khác thường nổi lên trong lòng, trong lúc nhất thời không phân rõ là thế nào.

"Thả – tôi ra." Mạc Dao phát hiện mình bị anh thân mật ôm vào trong ngực, đôi tay giằng giằng muốn rời khỏi.

"Đồng ý tuần sau làm bạn nhảy của tôi, tôi sẽ thả bạn ra ngay." Đỗ Hạo Vũ buộc chặt hai cánh tay không để cho cô có cơ hội tránh thoát, nhân cơ hội ra điều kiện với cô.

"Tôi không tham gia tiệc nhảy gì cả." Mạc Dao bị anh ôm chặt ở trong ngực không thể động đậy, hơi thở của anh không ngừng phả vào cổ nhảy cảm của cô, thân thể không khỏi hơi run.

Đỗ Hạo Vũ cảm thấy người trong ngực khẽ run, nụ cười giao hoạt nổi lên bên môi, "Dao nhi, tiệc nhảy rất vui, đồng ý với anh được không?" Anh đột nhiên gọi thân mật thế, khiến Mạc Dao run rẩy dử dội hơn, Đỗ Hạo Vũ càng cười tươi hơn, nghiêng người nhẹ nhàng thở bên tai cô, "Đồng ý đi." Âm thanh ma mị vô cùng quyến rũ vang lên, giống như muốn câu đi tâm hồn của người ta.

"Ừ." Mạc Dao mơ mơ màng màng gật đầu lên tiếng.

"Em đồng ý rồi, không cho đổi ý nha." Đỗ Hạo Vũ dương dương hạ hê, cười gian vì quỷ kế thực hiện được.

Mạc Dao chợt tỉnh táo, sau khi nhận ra mình mới vừa nói cái gì, liền cực kỳ sợ hãi, "Không tính toán gì hết, lúc này không phải lời tôi nói."

"Dao nhi, em thật sự đồng ý rồi mà, chẳng lẽ em muốn đổi ý sao?" Đỗ Hạo Vũ híп trông mắt đen, vẻ mặt không vui nhìn cô.

Cô không biết nên phản bác như thế nào, lúc này mình rõ ràng không đồng ý, tại sao lại thế này chứ, tại sao mình hồ lý hồ đồ liên gât đầu, đều do mình bất cẩn, bị anh ta mê hoặc.

"Hừ, biết." Cô tâm bất cam tình bất nguyện hừ lạnh một tiếng, "Có thể buông tôi ra chưa."

Nụ cười sáng lạn lại trở về trên mặt Đỗ Hạo Vũ, vẻ mặt tiếu rẻ buông thân thể mềm mại của cô ra, thật không có nhìn ra, Dao nhi của anh có dáng người ma quỷ thế, dùng kinh nghiệm duyệt người vô số của anh để suy đoán, lúc này anh ôm tuyệt đối là một dáng người mỹ lệ, bị bao phủ bởi đồng phục rộng thùng thình như thế, thật là quá phí của trời!

Mạc Dao vừa đạt được tự do liền xoay người chạy về cửa cầu thang, nhịp tim nhanh khác thường, không phải cô có cảm giác với tên play boy đó chứ? Không thể nào, cô tuyệt đối sẽ không có bất kỳ cảm giác gì với anh ta, nhịp tim mau chỉ là do chạy quá nhanh, nhất định là như vậy!

"Anh rất mong đợi tiệc nhảy lần sau đó!" Đỗ Hạo Vũ hô to ở sau lưng cô, tiếng cười sáng khoái bật ra từ miệng anh, anh nhìn bóng lưng hốt hoảng chạy của cô, trong mắt lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

Con mồi bị thợ săn để mắt tới sẽ rất khó chạy thoát.

Dao nhi, chờ xem, anh sẽ bắt được em!

Tiệc nhảy tổ chức mỗi nửa năm một lần, là truyền thống của học viện Thụy Tư, vì xúc tiến sự trao đổi giữa các học sinh, khiến những đứa trẻ ở xã hội thượng lưu được giao tiếp nhiều hơn.

Cho nên mỗi khi đến thời điểm cuối cùng, dù là nam hay nữ đều hết sức ăn mặc, bày ra vẻ đẹp trai đẹp gái nhất để hấp dẫn mắt của mọi người, duy chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Mạc Dao.

Khi cô vẫn mặc bộ đồng phục học sinh đi vào hội trường thì tất cả mọi người sợ ngây người, mơ hồ còn nghe được tiếng vang thanh thúy khi ly rượu rơi xuống đất.

"Oh, My God! Cô ta không có trang phục khác để mặc sao?" Hoa si số một thét chói tai ở trong hội trường.

"Bà quét sân còn ăn mặc đẹp hơn cô ta." Hoa si số hai châm chọc nói.

Người trong hội trường rồi rút che miệng cười nhạo, chờ xem kịch vui, bọn họ cũng muốn xem vịt con xấu xí này, bêu xấu thế nào ở trong bữa tiệc nhảy đầy thiên nga hoa lệ này, Đỗ Hạo Vũ lại sẽ xuất hiện bằng vẻ mặt nào đây?

Trên mặt Mạc Dao không thấy một chút lúng túng và xấu hổ, thong dong trấn định đi đến trước mặt người đàn ông chói mắt nhất trong hội trường, "Tôi tới rồi!"

Đỗ Hạo Vũ nhẹ nhàng lắc ly rượu, ý cười đầy mặt nhìn cô, "Dao nhi, em cũng nên thay mắt kính khác." Anh nói nhẹ nhàng như chỉ đang nói về thời tiết, một chút dấu hiệu tức giận cũng không có, trong lời nói tràn đầy cung chiêu.

Sau khi uống cạn hợp rượu, Đỗ Hạo Vũ để ly rượu xuống, cong tay ôm giai nhân vào trong lòng, nhẹ nhàng tung bay theo âm nhạc vang lên.

"Anh không tức giận?" Mạc Dao kinh ngạc nói, cô cố ý ăn mặc như vậy, chính là muốn chọc giận anh, sau đó khiến anh đuổi cô đi.

"Vì sao anh phải tức giận?" Anh cười ý vị sâu xa, giống như nhìn thấu trò của cô, "Bởi vì quần áo em mặc sao?"

Mạc Dao thật sự đoán không ra anh đang nghĩ cái gì, làm xấu mặt anh như vậy, sao anh không hề tức giận chứ?

"Em khiêu vũ không tệ, tại sao không thích tham gia tiệc nhảy?" Anh vốn cho là mình phải phí sức dẫn dắt cô, không ngờ cô lại nhảy Waltz rất tốt, nếu như thay bộ đầm khác hợp hơn, chắc hẳn càng hoàn mỹ!

"Cám ơn." Chuyện này đều phải quy công cho mẹ cô, ép buộc con gái của mình đi học những tài nghệ của thiên kim tiểu thư, vũ điệu chỉ là một loại trong đó thôi.

"Dao nhi, em thật đáng yêu!" Anh cúi đầu nhẹ nhàng hà hơi ở bên tai cô.

Tim của Mạc Dao run lên, gương mặt cũng nóng lên.

"Anh—" cô ngửa đầu nhìn vào tròng mắt đen của anh, đắm chìm trong ánh mắt dịu dàng của anh.

"Dao nhi, chúng ta quen nhau đi!" Anh thâm tình đưa mắt nhìn cô, nhỏ giọng ní non.

Mạc Dao bị lời tỏ tình của anh làm sợ ngây người, ngây ngốc nhìn anh.

"Được không? Dao nhi." Anh hỏi lần nữa.

Lý trí của Mạc Dao nói cho cô biết phải lắc đầu, nhưng phía tình cảm lại có khuynh hướng gật đầu, trong cái nhìn dịu dàng soi mói của anh, cô bất tri bất giác gật đầu đồng ý.

"Dao nhi, anh thích em!" Đỗ Hạo Vũ đột nhiên ôm Mạc Dao, bước chân chuyển một cái, biến mất ở trong hội trường tiệc nhảy.

Đỗ Hạo Vũ mang cô đi tới phòng riêng của anh, vào phòng xong liền nâng cằm Mạc Dao lên, đột nhiên cúi đầu hôn môi của cô, đầu lưỡi lửa nóng của anh nhẹ nhàng linh hoạt đẩy ra cánh môi mềm mại của cô, nhanh chóng chui vào trong đó nhiệt liệt lật khuấy, dùng sức mút vào ngọt ngào trong miệng cô, bàn tay từ cổ áo cô thăm dò vào, bao lại bộ ngực phát dục thành thực, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Đỗ Hạo Vũ, anh—" câu nói của cô biến mất ở trong miệng anh.

Mạc Dao bị ham muốn bất thành linh làm mê loạn cặp mắt, đầu óc nhất thời trống rỗng, chỉ theo giác quan của cơ thể, mặc cho anh giờ trò.

"Thân ái, không ngờ cái người này sao có liều!" Đỗ Hạo Vũ chìm đắm trong sự mỹ diệu mềm mại truyền tới từ bàn tay mà không cách nào tự kiềm chế, lúc này anh thật là đào được bảo vật!

"Ách, ừ—" Đầu Mạc Dao mơ hồ, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra âm thanh yêu kiều.

Đỗ Hạo Vũ bị tiếng rên mê người uyển rũ của người trong ngực trên chọc cả người nóng lên, bụng nhanh chóng ngưng tụ lại một đốm lửa nóng, cả người căng thẳng như muốn nổ tung, bàn tay không khỏi gia tăng sức lực vuốt ve, môi lưỡi cũng theo cần cổ trắng nõn của cô gặm cắn xuống, dấu vết mờ mờ

trong nháy mắt xuất hiện.

Mạc Dao bắt lực lắc đầu nhỏ, từng chuỗi tiếng yêu kiều phát ra từ trong miệng, cơ thể mềm mại dựa hẳn vào ngực Đỗ Hạo Vũ, bàn tay thật dày của Đỗ Hạo Vũ, thì đang vuốt ve qua lại trên cơ thể mềm mại của cô, đôi tay tự giác vén lên áo của cô lên, cời dây áo ngực của cô ra, cúi đầu ngậm lấy hạt đào màu đỏ kia, tư vị ngọt ngào, khiến anh không nhìn được lẻ lười mót vào, liếm láp ở phía trên, một cái tay khác đang ôm eo thon của cô cũng không nhìn được di chuyển xuống dưới, đi tới cái mông mượt mà đàn hồi, dùng sức nhấn một cái, khiến cô dính thật sát vào cái bụng nóng bỏng của mình.

"Hạo – Vũ, a, ừ –" Mạc Dao mồm miệng không rõ, suy nghĩ mơ hồ liệu chết níu lấy mái tóc đen dày của anh, cả người nóng bỏng khó nhìn, chỗ tư mật mơ hồ tràn ra dòng ướt át mắc cỡ.

"Dao nhi, bảo bối của anh, em thật ngọt!" Đỗ Hạo Vũ lưu luyến quên về trên hai vú, hai hạt đào trên đỉnh núi bị anh làm dịu lóe sáng lóe sáng, thật mê người.

Bàn tay che trên mông cô chậm rãi đưa vào vườn hoa mê người, "Dao nhi, em ướt." Giọng nam quyến rũ vang lên bên tai Mạc Dao, gương mặt đỏ bừng vui vào lồng ngực nở nang của anh, nhỏ giọng ngậm nga.

Khỏe miệng Đỗ Hạo Vũ nhếch lên, bàn tay nóng càng thêm tiếp tục tiến lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vạch ra hai phiến nhụy mềm trước vườn hoa, từ từ chen vào trong con đường ẩm áp sờ qua sờ lại.

"A –" nhụy hoa nhạy cảm cương lên, cả người Mạc Dao nhất thời run rẩy, cảm thấy hạ thân chảy ra một dòng suối ngọt.

"Ha ha, Dao nhi của anh thật nhạy cảm!" Đỗ Hạo Vũ bị phản ứng động tình của cô lấy lòng, bụng dưới trướng lên càng thêm khổ sở khó chịu, tốc độ đút vào của ngón tay tăng nhanh, nhưng từ đầu đến cuối đều không có chọc phá thử tượng trưng cho sự trinh trắng.

Anh đột nhiên đặt người nằm trong ngực lên giường, nhanh chóng rút đi quần áo trên người Mạc Dao, không bao lâu cả người trần trụi liền hiện ra trước mắt anh.

"Dao nhi, em thật đẹp!" Môi lưỡi của anh không ngừng tôn sùng làn da mềm mại của cô, trong mắt hiện đầy tình dục.

Hai chân trắng như tuyết của Mạc Dao tiếp xúc mặt đất lạnh lẽo, cái đầu hăm sâu tình dục tạm thời tỉnh táo rất nhiều.

"Không, Hạo Vũ, quá nhanh!" Cô vội vàng đẩy người đàn ông đang đè người mình ra, chỉ tiếc cô nhỏ yếu nên không cản lại được người đàn ông đang chìm trong tình dục.

Mạc Dao dùng sức đánh vào ngực anh, hi vọng anh có thể tỉnh táo lại, cuối cùng hết cách, cô chỉ có thể dùng sức cắn lên cánh tay anh.

"A – Dao nhi, em đang làm gì?" Đỗ Hạo Vũ che dấu rằng đang rỉ máu trên cánh tay, gằm nhẹ với Mạc Dao.

"Ai bảo anh không dừng lại." Mạc Dao uất ức nói.

"Đáng chết!" Đỗ Hạo Vũ nhỏ giọng mắng, đầu óc tỉnh táo hơn phân nửa, anh cong tay cầm quần áo rơi bên cạnh lên, mặc vào lưng tung cho Mạc Dao, nếu còn nhìn cơ thể mềm mại mê người này nữa, anh không chắc mình có thể dừng lại nữa không.

"Anh tức giận?" Mạc Dao mặc quần áo từ té xong, liếc Đỗ Hạo Vũ đang lộ vẻ mặt khó coi một cái, cẩn thận hỏi.

"Em cứ nói đi?" Anh tức giận tròn mắt trừng cô gái nhỏ đang mặt mệt mỏi, trong lòng thật thấy vô lực, xem ra quả là bị cắn chặt rồi.

Thình lình, Đỗ Hạo Vũ đưa tay kéo lại cô gái đang đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhốt chặt cô.

"Em yêu, ngọn lửa của anh còn chưa được dập tắt." Nói xong, kéo tay nhỏ bé của cô che ở trên phần phái nam vẫn nóng bỏng cứng rắn của anh.

Khi Mạc Dao nhận ra mình đang nắm thứ gì trong tay thì gò má ửng đỏ lập tức trở nên thật nóng, "Anh... anh –"

"Dao nhi, chúng ta không làm đến cuối cùng, nhưng em phải giúp anh giảm nhiệt, nếu không anh sẽ chết đấy!" Lời nói mập mờ được nhả ra bên tai cô: "Giúp anh!"

Mạc Dao không nhìn được lời khẩn cầu của anh, ngượng ngập gật đầu; tròng mắt đen của Đỗ Hạo Vũ tối sầm lại, dục vọng nổi lên tròng mắt lần nữa.

"Cô bé ngoan, hôn nó đi!" Anh kéo đầu Mạc Dao xuống, để cho cái miệng nhỏ nhắn của cô chạm vào cây gậy nóng của mình, "Dao nhi, nhẹ nhàng liếm nó giống như ngậm kẹo que đấy."

Mạc Dao nhìn chằm chằm quái vật khổng lồ trước mắt, khăn trương ướt nước miếng một cái, "Em – sợ."

"Ng Sloan, đừng sợ." giọng nói của Đỗ Hạo Vũ khăn khăn bao hàm dục vọng, sắp kèm nén không được nữa, chợt nhắc mông, đưa cây gậy vào trong cái miệng nhỏ nhắn ẩm áp của cô, khoái cảm thoải mái khiến anh không nhìn được rên rỉ: "A –"

Miệng Mạc Dao lập tức bị no căng, khó chịu muốn phun ra, cô ngẩng đầu muốn cầu xin người yêu tha thứ, lại bị bộ dáng nhắm mắt hưởng thụ của anh mê hoặc, thì ra anh cũng có loại vẻ mặt này, hơn nữa còn do mình mang cho anh, trong lòng không khỏi ngọt như mật, kim lòng không được ra sức phục

vụ cho anh.

Cô cố gắng ngậm cây gậy lửa càng lúc càng lớn, phun ra nuốt vào qua lại, đầu lưỡi thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng đảo quanh ở đỉnh của nó.

"A – Dao nhi, em quá tuyệt vời!" Bị người đang cúi người ở giữa hai chân mình làm cho muốn sống muốn chết, Đỗ Hạo Vũ rên rỉ liên tiếp, thở từng ngụm từng ngụm.

"Bé ngoan, chính là như vậy, mau hơn chút nữa!" Anh ngược đầu, hai mắt khép chặt, lên tiếng bảo Mạc Dao tăng nhanh động tác.

Mạc Dao nghe được chỉ thị của anh, tốc độ trong miệng dần dần tăng nhanh, vờn hoa bí mật giữa hai chân nghe được tiếng rên rỉ của anh thì lại chảy ra mật dịch, ngượng ngùng nên cô dùng sức kẹp chặt hai chân, muốn ngăn trở cảm giác tê dại ngứa ngáy trong cơ thể.

Cái miệng của Đỗ Hạo Vũ gia tốc theo cô, tần số lay động tăng nhanh, cảm thấy sắp đạt tới đỉnh núi rồi, anh liền lập tức rút cây gậy ra, một đường vòng cung màu trắng xẹt qua trên không trung.

"A –" Đỗ Hạo Vũ thỏa mãn, kéo Mạc Dao quỳ gối giữa hai chân mình lên, không chút do dự hôn vào cái miệng nhỏ còn dính tơ bạc của cô.

"Dao nhi, anh yêu em!" Cảm động vì cô chịu hy sinh như thế vì mình, trái tim của anh không khỏi cuồng nhảy loạn.

Mạc Dao đỏ mặt chôn ở trước ngực anh, hấp thu mùi xạ hương đặc biệt trên người anh, bên môi khẽ nhếch lên, khuôn mặt hạnh phúc.

Cô biết, tim của cô rơi vào trên người người đàn ông này rồi thì không thu lại được nữa!

"Cô và Đỗ Hạo Vũ thật sự đang quen nhau sau?" Mấy cô gái hung dữ vây Mạc Dao vào bức tường ở góc trường học.

"Liên quan gì đến các cô?" Mạc Dao kiêu ngạo hást cảm lên, lạnh lùng nói, tuy nói tránh voi chẳng xấu mặt nào, nhưng khí thế phách lối của họ thật sự khiến cô không thích, giọng điệu miệt thị càng làm cho cô khó chịu.

"Cô nói cái gì?" Nữ sinh lúc này đây cô rống giận: "Cô dám không để chúng tôi ở trong mắt sao, nói cho cô biết, Đỗ Hạo Vũ là của mọi người, không phải một mình cô có thể độc chiếm."

"Anh ấy là người chứ đâu phải đồ vật, sao tôi có thể độc chiếm anh ấy được, có phải cô dùng sai từ rồi không, đàn em!" Mạc Dao cố ý nhấn mạnh hai chữ đàn em để trào phúng.

"Cô –" cô gái này nhất thời cứng họng, bị mất tỷ diện trước mặt các chị em khiến cô ta tức giận, giơ tay cho Mạc Dao một cái tát.

Mạc Dao không chút do dự đáp lễ lại cô ta một cái tát, "Người không phạm tôi, tôi không phạm người, một tát này là tôi trả lại cho cô."

Mấy bạn học nữ vây quanh cô bị hơi thở lạnh liệt tấn ra từ người cô dọa sợ, ai cũng không dám tiến lên một bước, cách giọng kính thô, họ lại có thể cảm nhận được ánh mắt rét lạnh của cô, Mạc Dao có bề ngoài bình thường lại khiến các cô kính sợ.

"Mấy cô đang làm gì?" Một giọng nam trầm thấp từ tính vang lên ở phía sau các cô.

Họ quay đầu nhìn lại, Đỗ Hạo Vũ rút tay trong túi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm họ, "Đỗ – học trưởng."

"Bạn gái của tôi không quen với mấy cô, như vậy mong là các cô không làm phiền nữa, được chứ?" Giọng điệu nhẹ nhàng lại lộ ra cảm giác nguy hiểm: "Lập tức rời đi, tôi có thể không truy cứu, nếu không cứ chờ bị Thụy Từ đình chỉ học đi."

Cảnh cáo nghiêm trọng khiến sắc mặt họ trắng bệch, cuống quýt thoát khỏi hiện trường, không dám dừng lại chốc lát.

"Đau không?" lần đầu tiên Đỗ Hạo Vũ cảm thấy đau lòng, đôi tay nhẹ nhàng ôm khuôn mặt nhỏ của Mạc Dao hà hơi.

"Em không sao, anh không cần như vậy." Mạc Dao ngượng ngùng tránh tay của anh, gương mặt đỏ thắm khác thường.

"Thật xin lỗi, Dao nhi, họ bởi vì anh mới làm như vậy, thật rất xin lỗi, anh không thể bảo vệ em."

"Không sao, em cũng trả lại cô ta một cái tát, cũng không ai chiếm được ưu thế." Mạc Dao nhẹ nhàng ca ngợi "Chiến công" của cô.

"Ha ha." Đỗ Hạo Vũ nhìn bộ dáng vui mừng của cô, không nhịn được cười khẽ, cô thật là quá đáng yêu, tại sao có thể có một cô gái kỳ lạ như cô chứ!

Đồng đi xuân tới, Đỗ Hạo Vũ và Mạc Dao đã quen nhau một học kỳ, đám người vốn xem kịch vui cũng rút bẻ mắt kiếng, chẳng ai nghĩ tới vị con xấu xí tầm thường như Mạc Dao, đến bây giờ lại chưa bị bỏ rơi.

"Các cậu có nghe nói không?" một nữ sinh trong đội hâm mộ Đỗ Hạo Vũ nhỏ giọng nói với mấy người bạn khác.

"Cái gì?"

"Học kỳ này trong lớp học trưởng Đỗ sẽ có một mỹ nữ tới, nghe nói là trao đổi sinh từ nước Mỹ."

"Có thật không? Lại có một đối thủ cạnh tranh đến đây à!"

Nhất thời, học sinh trao đổi thần bí này đã gây ra oanh động ở học viện Thụy Tư, mỗi người rồi rít suy đoán lai lịch của cô ta; nói tóm lại, cô gái này đến, đã nhắc lên sóng to gió lớn tại Thụy Tư, hơn nữa còn ở giữa Đỗ Hạo Vũ và Mạc Dao.

"Chào mọi người, tôi tên là Hạ Liên Hương, là học sinh trao đổi từ nước Mỹ, một học kỳ tới sẽ học chung với các bạn học, xin chú ý chăm sóc nhiều hơn." Giọng nói mềm mại dễ nghe làm cho xương người ta cũng mềm nhũn, một mái tóc xoăn gọn sóng, hợp với gương mặt xinh đẹp, học sinh trao đổi mới tới đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong lớp, vóc người có lồi có lõm hoàn mỹ, được đồng phục học sinh vừa người ôm trọn đường cong đẹp đẽ, đám bạn học nữ ghen tỵ không dứt.

Ánh mắt của Đỗ Hạo Vũ cũng bị dẫn dắt qua, nhưng mà trong mắt anh lại có nhiều kinh ngạc hơn.

"Đã lâu không gặp, Eric." Đỗ Hạo Vũ còn chưa lấy lại tinh thần, Hạ Liên Hương đã sớm ưu nhã bước đến trước mặt anh.

"Đã lâu không gặp, Grace." Đỗ Hạo Vũ nở nụ cười đáp lại lời chào của cô ta, không ngờ lại nhìn thấy mối tình đầu của mình trong tình huống này.

Các bạn học vốn còn đang khiếp sợ vì mỹ nữ học sinh trao đổi mới tới, hiện tại lại bị một quả bom khác nổ cho đầu hôn não đau, vị mỹ nữ học sinh trao đổi này lại biết hoàng tử của Thụy Tư, xem ra sau này có thể có kịch xem, tất cả mọi người đều giữ tâm trạng xem kịch vui, lạnh lẽo đợi tương lai phát triển của ba người bọn họ.

"Dao nhi, cô ấy là bạn từ nhỏ của anh, mấy năm trước cả nhà bọn họ di dân sang nước Mỹ, không ngờ lại gặp cô ấy ở đây." Đỗ Hạo Vũ nắm tay Mạc Dao, sáng khoái giới thiệu Hạ Liên Hương với cô.

"Xin chào, tôi tên là Mạc Dao." Cô đưa ra một cái tay đến trước mặt của Hạ Liên Hương.

"Xin chào, Eric nói bạn gái của anh ấy rất đặc biệt, hôm nay gặp được, bạn thật rất khác biệt." Hạ Liên Hương khẽ mỉm cười, cũng đưa ra một cái tay nắm nhẹ tay cô, "Tôi biết rõ rất nhiều chuyện xấu trước đây của Eric đó."

Nụ cười của Mạc Dao cứng ở khóe miệng, mặc dù Hạ Liên Hương mỉm cười, nhưng cô cảm thấy trong lời nói của cô ta mang theo ý khác, hơn nữa còn là loại không thân thiện, là ảo giác của cô sao?

"Grace, đừng vạch trần vết sẹo của tôi." Đỗ Hạo Vũ cười khổ nói.

"Em chỉ giúp Mạc Dao biết con người thật của anh thôi." Hạ Liên Hương làm vẻ ngáo ộp với anh như lúc nhỏ.

"Dao nhi, đừng tin lời cô ấy nói, từ nhỏ cô ấy đã là một quý linh tinh." Đỗ Hạo Vũ quay đầu cố gắng tẩy não bạn gái.

Mạc Dao bị động gật đầu, Đỗ Hạo Vũ kiêu ngạo hất cằm lên với Hạ Liên Hương, thị uy nói: "Xem đi, vẫn là Dao nhi của tôi hiểu chuyện nhất, đầu giống cậu?" Anh có ý liếc cô một cái không nói tiếp, nhìn cô giận đến gợn chân mà vui vẻ.

Mạc Dao thờ ơ lạnh nhạt nhìn hai người bọn họ thân mật, trong lòng mơ hồ dâng lên sự lo lắng, sẽ không, bọn họ chỉ là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm tốt hơn người khác thôi, không phải loại quan hệ mà cô nghĩ, Mạc Dao cố gắng hất tạt niệm trong lòng ra, an ủi mình đừng nghĩ nhiều.

"Dao nhi, gần đây em sao thế, cả ngày mắt hờn mắt vía vậy?" Đỗ Hạo Vũ lo lắng tình trạng của bạn gái, lông mày ngọn núi anh tuần không khỏi nhíu chặt.

"Không có gì, không phải chúng ta muốn đi ăn cơm sao?" Mạc Dao không muốn cho anh biết chuyện trong lòng mình nghĩ.

"Chờ Grace một chút đi, vị đại tiểu thư kia tám phần vẫn còn đang trang điểm." Đỗ Hạo Vũ lấy điện thoại di động ra ấn dãy số, thúc giục người bên trong điện thoại: "Đại tiểu thư, em nhanh lên một chút có được hay không, tiếp tục như vậy nữa, trời tối rồi." Không biết người bên đầu kia điện thoại nói gì, Đỗ Hạo Vũ liền cúp điện thoại di động.

"Cô ấy cũng muốn đi cùng chúng ta?" Mạc Dao bắt đầu lo lắng, đây cũng không phải là lần đầu tiên có Hạ Liên Hương làm bạn trong lúc hẹn hò.

"Cô ấy rất nhớ món ăn vặt ở đây, cho nên chúng ta không thể làm gì khác hơn là tận tình địa chủ dẫn cô ấy đi ném thư." Đỗ Hạo Vũ sợ ý không có phát hiện sự không vui của bạn gái, một lòng chỉ mong cô Grace kia mau chóng xuất hiện.

Một tháng qua, chỉ cần chỗ Đỗ Hạo Vũ và Mạc Dao xuất hiện, thì sẽ có bóng dáng của Hạ Liên Hương, Mạc Dao càng ngày càng trầm mặc, nét mặt vui vẻ đã thật lâu không có xuất hiện trên mặt cô, đối với cuộc hẹn của Đỗ Hạo Vũ, cô dần dần cự tuyệt không đi, bởi vì mỗi lần hẹn hò, cuối cùng cũng sẽ biến thành anh và Hạ Liên Hương nhiệt liệt cãi vã, cô không muốn nhìn thấy bọn họ thân mật như thế, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn làm con rùa đen rút đầu.

Bạn trai như Đỗ Hạo Vũ cũng có một đồng nghi vấn trong lòng, anh không hiểu tại sao nụ cười của bạn gái lúc đi cùng với anh càng ngày càng ít, đến cuối cùng cả hẹn hò cũng không đi, lòng của con gái, như kim dưới đáy biển, ngay cả hoàng tử trong vòng phụ nữ như anh, cũng không đoán ra cô đang suy nghĩ gì? Ai—

"Anh nói Mạc Dao cự tuyệt cuộc hẹn của anh?" Hạ Liên Hương vừa nói, vừa ưu nhã quấy cà phê trên bàn.

Đỗ Hạo Vũ chán nản nhìn Hạ Liên Hương đối diện, đối với sự thay đổi của Mạc Dao, anh nghĩ vỡ đầu cũng không ra nguyên do, chỉ có thể nhờ một cô gái khác giúp đỡ: "Đừng, em tìm nguyên nhân giúp anh đi."

Hạ Liên Hương khẽ nhấp một ngụm cà phê, suy tư, "Con gái lạnh nhạt với bạn trai bình thường chỉ có một khả năng, đó chính là cô ấy thay lòng." Cô chậm rãi khạc ra một câu.

"Không thể nào, Dao nhi sẽ không." Đỗ Hạo Vũ lập tức hủy bỏ phỏng đoán của cô.

"Em cũng không nói Mạc Dao sẽ thay lòng, chỉ đưa một đáp án cho vấn đề của anh thôi." Hạ Liên Hương gắt giọng: "Bằng không anh có giải thích tốt hơn?"

Đỗ Hạo Vũ trầm mặc không nói, vẻ mặt nghiêm túc, lời nói của Hạ Liên Hương như một trái bom đầu nhập vào tim của anh, nhắc lên cơn sóng thần.

"Tại sao tránh anh?" Đỗ Hạo Vũ ngăn lại Mạc Dao muốn rời khỏi, kéo tay của cô đi tới lâu cuối.

"Em không có tránh anh." Mạc Dao bị giọng điệu chất vấn của anh khơi lên lửa giận, sự uất ức trong lòng lập tức nhô ra.

"Vậy tại sao mấy ngày nay đều không chờ anh, chỉ về nhà một mình?"

"Mẹ em có chuyện tìm em, với lại không phải anh còn có Hạ Liên Hương đi cùng sao?"

"Chuyện của chúng ta đừng nhắc lên người không có liên quan." Đỗ Hạo Vũ phần nộ quát, không muốn để cô kiểm soát trốn tránh.

Không ngờ tới lời này khiến Mạc Dao càng thêm hiểu lầm, cho rằng anh là vì bảo vệ Hạ Liên Hương mà trách cứ cô, lửa giận toát ra từ trái tim, dùng sức đẩy anh ra, chạy đi không quay đầu lại.

Đỗ Hạo Vũ chán nản nắm mạnh một quyền lên tường, "Đáng chết, tại sao phải như vậy?" Trong đầu lại nổi lên lời Hạ Liên Hương nói, sắc mặt càng thêm lo lắng xám xịt.

Mạc Dao không phải thật thay lòng chứ? Sẽ không, cô vẫn mặc bộ đồ lúc đầu, chẳng lẽ có ai thấy được chỗ tốt của cô giống anh? Đỗ Hạo Vũ hết sức phủ nhận ý tưởng ngu xuẩn của mình, anh ngồi dưới đất vắt hết óc, cũng nghĩ không thông giữa bọn họ rốt cuộc sai lầm chỗ nào?

Hạ Liên Hương thấy Mạc Dao chảy nước mắt, từ bên cạnh mình chạy qua, cô mau chóng đuổi theo, Mạc Dao ngừng lại trong một lương đình vắng vẻ, lặng lẽ nức nở.

"Mạc Dao, cậu làm sao vậy?" Từ sau lưng Mạc Dao truyền đến một giọng nữ mềm mại.

Mạc Dao quay đầu lại phát hiện Hạ Liên Hương chẳng biết lúc nào đã đứng ở phía sau mình, vội vàng dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt.

"Mình thấy cậu khóc chạy đến nơi đây, không yên lòng nên tới xem một chút."

"Tôi không sao."

"Là Hạo Vũ." Hạ Liên Hương biết rõ Mạc Dao không muốn nói, nhưng vẫn nói ra: "Mình nhận ra, cậu khóc vì Hạo Vũ, dù sao mình cũng từng trải qua."

"Có ý gì?"

"Eric chưa nói với cậu sao? Trước kia chúng tôi là người yêu đó." Hạ Liên Hương cho một kích mạnh, nháy mắt Mạc Dao cảm thấy trời đất quay cuồng.

"Anh ấy không có nói với tôi." cặp mắt Mạc Dao mất đi tiêu cự, ngã ngồi ở trên ghế đá, trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

"Thật xin lỗi, mình không biết anh ấy chưa nói ra, có thể là không muốn cậu hiểu lầm thôi." Con ngươi của Hạ Liên Hương lóe lên lộ ra một vẻ quý dật.

Thì ra trước kia bọn họ là người yêu, không trách được sẽ quen thuộc thói quen và yêu thích của đối phương như thế, Mạc Dao đột nhiên cảm thấy mình tựa như một đứa ngốc, là một kẻ xông vào, trở ngại giữa hai người triền miên.

"Chỉ sợ không phải lo lắng tôi sẽ hiểu lầm, mà là từ đầu tới đuôi cũng không muốn nói với tôi." Mạc Dao cười lạnh một tiếng, sự lừa gạt của Đỗ Hạo Vũ, khiến cô hết sức tức giận.

"Mạc Dao, cậu ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, chứng minh—" Hạ Liên Hương muốn nói lại thôi, khiến Mạc Dao càng nghi ngờ hơn, lòng tin đối với Đỗ Hạo Vũ bắt đầu dao động.

"Tôi còn có chuyện, đi trước." Mạc Dao không đợi cô nói xong, xoay người thoát khỏi nơi này.

Hạ Liên Hương nhìn bóng lưng cô đi xa, khóe miệng lộ ra nụ cười âm hiểm ý vị sâu xa.

Đỗ Hạo Vũ mặt âm trầm, đe dọa nhìn đôi nam nữ đang ôm hôn nhau cách đó không xa.

Anh không thể tin được mắt mình, người bạn gái lúc này ở trong điện thoại cự tuyệt cuộc hẹn của anh, lúc này lại đang hôn môi với người đàn ông khác phía sau thư viện.

Anh khiếp sợ nhìn bọn họ, nội tâm cảm thấy vô cùng đau đớn và khuất nhục, người bạn gái anh yêu thương thật sự thay lòng đổi dạ rồi, mà mình lại còn ngu ngốc ở đó phiền não xem mình làm sai chỗ nào.

Ha ha, Đỗ Hạo Vũ ngửa đầu nhìn trời cười to, mình cũng có một ngày bị con gái lòng gạt, anh bất chấp tất cả lao ra trường học, điều khiển xe thể thao, cực nhanh biến mất ở trước tầm mắt của mọi người.

"Chát!" Tát mạnh một cái vào mặt thiếu niên đó, Mạc Dao trợn mắt lên nhìn bạn học nam cùng tổ thí nghiệm với cô, cô làm sao cũng không ngờ được sẽ bị hấn ta cường hôn, nước mắt uất ức không ngừng chảy ra, quay đầu ôm bài thi liêu chết chạy.

Thiếu niên bị đánh, ung dung lấy điện thoại di động ra, nói với người bên đầu điện thoại kia: "Grace, chuyện em giao phó, anh làm xong hết rồi, yên tâm, ngày mai anh sẽ rời khỏi, sẽ không ai biết, Bye bye!" Thiếu niên cúp điện thoại xong, vui vẻ huýt sáo rời khỏi học viện Thụy Tư.

Mạc Dao xấu hổ, lúc này chỉ muốn gặp Đỗ Hạo Vũ, nhưng mặc kệ cô làm thế nào, điện thoại vẫn không ai nhận, lão đảo đi dọc theo con đường, rút cuộc chạy đến nhà trọ Đỗ Hạo Vũ ở một mình, đầu gối còn thấm tia máu, cũng không lo cầm máu, cứ ngồi chồm hổm ở cửa.

Cô đang uể oải, chợt bị tiếng động cơ xe làm thức tỉnh, hai mắt cô sáng lên, biết anh trở lại, Mạc Dao đỡ vách tường đứng lên, hai chân bời vì ngồi chồm hổm quá lâu mà hơi nhũn, cô khẽ run run đi về phía xe đang đậu, nhìn vào bên trong xe, nhất thời sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Ngồi chỗ tài xế chính là Hạ Liên Hương, mà người đàn ông cô vội vàng muốn gặp, giờ phút này đang ôm Hạ Liên Hương hôn cuồng dã.

Thân thể Mạc Dao lão đảo muốn ngã, một màn trước mắt này, khiến cô đánh mất tất cả năng lực suy tính, đây chính là kết quả cô chờ suốt một ngày lấy được sao?

Mặt cô đầy nước mắt, yên lặng rời khỏi nơi làm trái tim tan nát, đi lại băng quơ ở trên đường, hai mắt vô hồn, giống như là một búp bê vải mất đi linh hồn.

Bầu trời trong xanh đột nhiên giăng đầy mây đen, chỉ chốc lát sau, hạt mưa tí tách bắt đầu rơi xuống, toàn thân Mạc Dao ướt đẫm, không có cảm giác tiếp tục đi về phía trước.

"Rầm" một tiếng, chiếc xe lao nhanh trong mưa, đụng bay cơ thể mảnh mai của Mạc Dao, nước mưa bị máu đỏ nhuộm một vùng lớn, thuận theo mặt đường chảy xuống.

Mạc Dao nằm dưới đất, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, bên tai mơ hồ truyền đến giọng nói của đứa trẻ, trong lúc mông lung cô nhìn thấy một bé trai béo núc ních, sau lưng có một đôi cánh nhỏ trắng nõn, đang không ngừng phấp phới.

A, thì ra là Cupid trong truyền thuyết, bờ môi cô nở ra một nụ cười thê lương.

Thượng Đế, ngài quá chậm chạp rồi ! Lúc tôi mất đi tình yêu,, ngài lại cho tôi thấy thần tình yêu tượng trưng tình yêu, là cảm thấy tôi chưa đủ đau không sao?

Mạc Dao cười nhạo ở trong lòng.

Không biết là nước mắt hay là nước mưa, theo gương mặt của cô chảy xuống, lẫn vào dòng máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng cô, tạo thành một hình ảnh đỏ tươi mà chói mắt.

Hơi nước mờ mịt hai mắt, trở mắt nhìn Cupid kéo mũi tên bắn tới cô, nhìn mũi tên âm thầm nặng như chì cắm ở ngực, trái tim của Mạc Dao trong nháy mắt bị xé ra.

Cảm giác tan nát hết con tim, thì ra là đau như vậy, tình yêu của cô thật bị vỡ, vỡ nát!

Cô thật mất đi người yêu, chàng trai đã từng luôn miệng nói yêu cô đó, không còn tìm được, biến mất rồi.

Mệt quá, cô thật sự mệt mỏi, thật là muốn ngủ một giấc, vĩnh viễn cũng không cần tỉnh lại!

Cô không bao giờ cần tình yêu nữa, tình yêu quá đau khổ, đời sau, không bao giờ làm một cô gái ngu xuẩn nữa, không bao giờ nữa –

Khóe môi Mạc Dao nở nụ cười khổ sở, trông mắt dần dần mất đi tiêu cự, chậm rãi nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đình Thế Mâ!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Mười năm sau.

Đỗ Hạo Vũ lười biếng tựa vào trên ghế sa lon, liếc mắt nhìn người bạn tốt đang lượn qua lượn lại trước mắt anh, Trình Doãn, tổng giám đốc khoa học kỹ thuật Kinh Thiên, chỉ tiếc, ông chủ tuổi trẻ tài cao của khoa học kỹ thuật, đang bị cái thứ tình yêu buồn cười che lại mắt; giờ phút này Trình Doãn đi tới đi lui không ngừng, vì đang phiền não về vị hôn thê luôn hành hạ anh ta.

"Này, có chuyện gì thì mau nói đi." Đỗ Hạo Vũ không nhịn được thúc giục Trình Doãn đang đi tới đi lui trong phòng khách nhà anh.

Trình Doãn nhìn về mặt lờ mờ, mắt thì như buồn ngủ của bạn tốt, nhũn nhũn lông mày ngọn núi, anh thật sự không ủng hộ cuộc sống thối rữa này của bạn tốt, bạn gái cứ người này nói tiếp người kia, bên người vĩnh viễn không có cùng một người phụ nữ, nếu không phải biết được năng lực thâm tàng bất lộ của cậu ta từ lúc ở đại học, anh còn tưởng rằng cậu ta chỉ là một cậu ấm chơi bời rượu chè.

Trình Doãn không thể làm gì với thái độ lười biếng của anh, không thể làm gì khác hơn là nói ra mục đích hôm nay tới tìm anh.

"Tháng sau tôi sẽ kết hôn!"

"Sau đó?" Đỗ Hạo Vũ liếc anh một cái, chuyện này anh đã sớm biết rồi mà, bây giờ còn nói làm gì?

"Anh cũng biết Lam nhi chính là một con cò của nhà họ Mạc, đôi vợ chồng hám lợi kia, nhất định sẽ nhân cơ hội lập quan hệ ở trên tiệc cưới, tôi cần anh đến lúc đó nghĩ biện pháp, giải quyết đôi vợ chồng đáng ghét và cô gái mê trai kia." Trình Doãn đi thẳng vào vấn đề.

"Gi? Muốn tôi giúp anh quét dọn đồ bỏ đi, anh có quá lợi dụng người hay không? Ai, thôi, ai kêu tôi quen làm bạn chứ." Đỗ Hạo Vũ hết cách đành nói thế, dù sao giải quyết một vài người thì anh vẫn có biện pháp, không phải chỉ là một cặp vợ chồng ham lợi và một Hoa Hồ Diệp luôn thích hái hoa sao? Việc này tuyệt đối không làm khó được anh!

Phòng tiệc lớn ở khách sạn Caesar

Tại hiện trường bữa tiệc xanh vàng rực rỡ, ly khay lần lượt thay đổi, vũ khúc lãng mạn vang vang, khiến không khí hội trường càng nồng đậm hơn.

Cô dâu nhỏ nhắn động lòng người rúc vào bên cạnh chú rể, "Doãn, ba, mẹ và chị em đâu?"

Trình Doãn không hy vọng bị bọn họ quán phải trong trường hợp quan trọng này, không thể làm gì khác hơn là nói láo lừa gạt cô vợ ngây thơ đơn thuần: "Yên tâm, Hạo Vũ đang giúp anh chăm sóc bọn họ." Cô dâu vừa nghe, trên mặt liền lộ ra nụ cười thẹn thùng, hình như rất hài lòng với sự an bài này.

Đỗ Hạo Vũ chán đến chết lắc lắc ly rượu.

Ai, sao lại không có một mỹ nữ nào ở đây? Sáng sớm hai vợ chồng họ Mạc đã bị anh dẫn tới trước mặt đám nhà giàu để xã giao, chắc hẳn bây giờ bọn họ đang bàn bạc đến quên hết tất cả rồi, về phần vị hoa hoa công chúa kia, còn không đơn giản sao, tìm một Ngưu Lang là có thể giải quyết cô một cách nhẹ nhõm, không biết bây giờ họ đang thân cận nhau ở đâu, vui đến quên cả trời đất !

Anh thật là quá thông minh, ha ha!

Điện thoại di động rung lên hiện ra một dãy số xa lạ, Đỗ Hạo Vũ nhận điện thoại, "Anh à?"

"Cái gì?" Đỗ Hạo Vũ hét rầm lên, ly rượu trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, "Tại sao không nói sớm, hiện tại mới nói cậu không thể, đáng chết, cẩn thận tôi phá hủy quán ngưu lang của các cậu." Anh tức giận cúp điện thoại di động.

Hồngбет, tên Ngưu Lang đối phó với cô gái mê trai kia không có tới, vậy bây giờ cô ta đang ở đâu? Tốt nhất không nên đến quán Trình Doãn, nếu không anh sẽ bị cắt thành tám khúc; anh lập tức để ly rượu xuống, tìm hoa hoa công chúa đó trong hội trường đông đúc, mắt tìm tòi chung quanh, nhưng vẫn không phát hiện bóng dáng của người phụ nữ kia.

Anh từng gặp cô một lần ở nhà bạn tốt, khi đó cô mặc đồ ít đến không thể ít hơn, đang ra sức quyến rũ bạn tốt, vóc người của cô thật là tốt nhất trong đông đảo bạn tốt của anh, anh hồi tưởng lại thì cả người liền không nhịn được nhiệt huyết sôi trào.

Aiz aiz! Đến lúc nào rồi mà còn nghĩ đến mấy chuyện này, tìm người quan trọng hơn.

Đỗ Hạo Vũ âm thầm vỗ trán muốn xua tan mấy hình ảnh trong đầu, như thế nào đi nữa người phụ nữ kia cũng không phải là hàng tốt gì, ngay cả vị hôn phu của em gái mình mà cũng quyến rũ, còn có thể tốt chỗ nào?

Bingo, tìm được!

Bộ đầm đuôi cá màu đỏ bày ra đường cong ma quỷ của cô không che giấu chút nào, cô rêu rao như vậy liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, xem ra là muốn hạ thấp cô dâu rồi.

Oh, không được, cô ta đang đi về phía Trình Doãn, Đỗ Hạo Vũ lập tức thầm kêu một tiếng hồngбет, nếu một lát cô ta quấy rối ở tiệc cưới, Trình Doãn

chắc chắn sẽ chê anh ra, xem ra mình phải tự ra tay rồi.

Đỗ Hạo Vũ không cần suy nghĩ, vội vàng chạy lên ngăn cô lại, bày ra hình dáng đẹp trai nhất bên cạnh cô, dùng giọng nói trầm thấp khêu gợi nói nhỏ ở bên tai cô: "One night stand?"

Mạc Dao quay đầu lại, trong mắt tràn đầy đau đớn và phẫn hận cổ quái, cắn răng nói từng chữ từng câu: "Dù tôi ngủ với con heo bản nhất thú nhất trên thế giới, cũng sẽ không ngủ với anh!"

Đỗ Hạo Vũ ngậy người tại chỗ, vẻ quỵn rũ vạn người mê của anh cũng có một ngày bị mất đi hiệu lực, người phụ nữ ghê tởm đó mới vừa nói cái gì, dù ngủ với con heo bản nhất thú nhất trên thế giới, cũng sẽ không ngủ với anh, cô rốt cuộc có mọc mắt hay không!

Anh là tổng giám đốc tập đoàn Đỗ thị, đàn ông độc thân có giá trị nhất, đối tượng tình một đêm mà phụ nữ mong muốn nhất, nhưng cô lại dám lấy heo ra so với anh! Đỗ Hạo Vũ cắn răng nghiền lợi, ly cao cổ trên tay gần như bị anh bóp vỡ, hơi ngửa đầu, mảnh liệt rót vài hớp rượu mạnh, để bình ổn lửa giận trong lòng, cô ta tốt nhất đừng để anh đụng phải nữa, nếu không anh nhất định khiến cô ta thần hồn điên đảo vì anh, sau đó sẽ hung hăng bỏ rơi cô ta, hừ —

Mạc Dao bất chấp tất cả chạy về nhà, vào phòng đóng cửa lại rồi, thì về cao ngạo trên mặt cô liền tan rã.

Cô không ngờ thế giới nhỏ như vậy, bạn tốt của chồng em gái lại là Đỗ Hạo Vũ, người đàn ông từng khiến cô đi một vòng trong điện Diêm Vương, nhiều năm rồi mà tim của cô vẫn còn đau, ký ức mà cô hết sức muốn quên đi lại tuôn ra ào ào như thủy triều, mười năm rồi, vốn tưởng rằng có thể quên đi ký ức khổ sở, đáng tiếc hôm nay vẫn không được, cô đã từng thật lòng thương anh, nhưng rốt cuộc lại bị phản bội, điều này bảo cô làm sao chịu nổi!

Anh không nhớ rõ cô, cô không thấy kỳ quái, bề ngoài bây giờ của cô so với trước kia thì khác nhau một trời một vực, bộ dáng cô gái xấu xí trước kia, làm sao so sánh được với đáng vẻ xinh đẹp hiện nay?

Sau khi bị người yêu phản bội và xảy ra tai nạn xe cộ thảm, cô liền thế phải hoàn toàn vứt bỏ quá khứ, lột xác thành một Mạc Dao hoàn toàn mới, nhờ lần dạy dỗ thảm đó, khiến cô từ một vẹt con xấu xí bình thường biến thành hồ ly nhỏ đẹp đẽ.

Sau khi cô lên đại học, càng biến thành nữ vương xi căng đàn trong trường học, kỳ hạn quen bạn trai vĩnh viễn sẽ không vượt qua hai tháng, phá hư tình yêu của người khác biến thành sở trường của cô, đàn ông luôn không chịu được sự hấp dẫn và trêu chọc của cô, không bao lâu liền khiến họ chia tay người yêu, vì vậy cô cũng thành cái đinh trong mắt bạn học nữ, hồ ly tinh hoặc người phụ nữ phóng đảng trong miệng mọi người.

Mà bây giờ, cô còn là hoa hoa công chúa làm người khác chú ý nhất trong PUB, là nữ thần bóng đêm trong suy nghĩ của đàn ông! Tại sao lại không chứ, cô có vốn liếng mà, không phải sao? Dung mạo của cô, vóc người của cô, đủ để cho đàn ông lên núi đao xuống biển lửa vì cô, làm cho đàn ông mê say đắm đuối vì cô, Mạc Dao chính là muốn tất cả đàn ông say mê cô, sau đó đắm bọn họ dưới lòng bàn chân, khiến bọn họ trở thành nô bộc của cô.

Chỉ là, cô cũng có lúc đá trúng cửa sắt — chồng của em gái, Trình Doãn, không hề bị cô quỵn rũ, ban đầu cô dùng hết tất cả vốn liếng, thậm chí muốn diễn tiết mục lộ ra trọn vẹn, anh ta vẫn vững như bàn thạch, không chút cử động, cuối cùng còn ném cô ra ngoài cửa, thiếu chút nữa khiến cô chết rét bên ngoài biệt thự ở núi hoang.

Mạc Dao nghĩ tới đây, vẻ mặt đột nhiên trở nên nhu hòa, cô bé ngốc Mạc Lam đó, bây giờ rốt cuộc tìm được một người đàn ông thật lòng yêu nó rồi, không uổng phí cô bị lạnh cả buổi tối ở dã ngoại.

Nhiều năm qua, mẹ vẫn luôn không đối xử tốt với Mạc Lam, cô là con gái ruột có nghĩa vụ phải bồi thường một chút, Mạc Lam từ trước đến giờ ngày giờ dễ gạt, đáng về mảnh mai của em ấy chính là loại hình đàn ông thích, sau khi lên đại học càng thêm không được, hai ba lần quen bạn đều gặp bạn trai có ý xấu, nếu không có cô giám định từng người, không chừng con bé kia đã bị ăn đến không còn thừa xương rồi.

Mặc dù cái phương pháp giám định này không mấy đứng đắn, nhưng lại là phương pháp trực tiếp nhất hữu hiệu nhất, người đàn ông bị khiêu khích tùy tiện liên lộ ra nguyên hình, khẳng định không phải là người đáng để gửi gắm cả đời rồi!

Ít nhất, trong hai chị em họ có một người được hạnh phúc, vậy là được rồi.

Tập đoàn Đỗ thị

"Chào buổi sáng, các vị." Dọc theo đường đi Đỗ Hạo Vũ mỉm cười chào hỏi nhân viên.

Nhân viên Đỗ thị đều kinh ngạc không thôi, hiện tại mới chín giờ, tổng giám đốc từ trước đến giờ phải buổi chiều mới vào công ty lại xuất hiện từ sớm, thật là không thể tưởng tượng nổi, trong lòng mỗi người đều nghĩ, chẳng lẽ công ty xảy ra chuyện lớn gì đi, cổ phiếu công ty xuống giá hay là đầu tư thất bại? Dấu chấm hỏi nhồi đầy trong đầu những người bụng chén cơm Đỗ thị này.

"Tổng giám đốc, đây là tài liệu ngài cần ký, buổi trưa còn có một bữa tiệc quan trọng, ba giờ chiều Lý tổng của Hằng Đại hẹn ngài uống trà, buổi tối —"

"Ngừng!" gương mặt tuấn tú của Đỗ Hạo Vũ trắng bệch, nằm ở trên bàn làm việc, lớn tiếng cắt đứt báo cáo của thư ký Vương: "Thư ký Vương, tôi vừa mới vào cửa, cả mùi cả phê còn chưa ngửi được, cô đã nói ra nhiều thứ làm tôi không tiêu hóa được rồi, đừng tàn nhẫn với tôi thế mà." Anh đáng thương ngẩng lên đầu nhìn Thư ký Vương.

Ai, lại thất bại! Đỗ Hạo Vũ rứt hai vai ở một bên ăn năn hối hận, thư ký Vương nghiêm túc cổ hủ miễn dịch với anh còn chưa tỉnh, cả con bướm hoa hoét kia cũng xì mũi coi thường anh, thế giới này sao mới một đêm mà đã thành ra vậy?

"Tổng giám đốc, sau một tiếng nữa tôi sẽ đi vào lấy tài liệu, còn có hành trình của ngài hôm nay, đã an bài hết trong đây, xin ngài tham gia đúng lúc." Thư ký Vương không cho anh cơ hội chối ý, lập tức xoay người rời khỏi phòng làm việc.

"Này—" Đỗ Hạo Vũ mới phản ứng được thì chỉ nghe tiếng đóng cửa, "Trời ạ!" Anh gào khóc, sớm biết thì sẽ không tới, đều là do con hoa hồ điệp kia quấy nhiễu anh tới ngủ không yên, sáng tinh mơ đã rời giường.

Đỗ Hạo Vũ ảo não vò mạnh tóc, đôi mắt một đồng tài liệu phải ký tên, sắc mặt khó coi giống như ăn hoàng liên, thư ký Vương thật quá độc ác, không hồ là một tay cha anh dúi đất lên, có thể so với nữ ma đầu!

Liên tiếp bị hai người phụ nữ đã kích, tối nay nhất định phải đến PUB tìm về lòng tin mới được, nếu không tiếp tục như vậy nữa, niềm kiêu ngạo của anh sẽ bị họ mài hết.

"Tổng giám đốc, ngài ký xong tài liệu chưa?" Bóng dáng như u hồn của thư ký Vương chui vào trong mắt của Đỗ Hạo Vũ, giọng điệu bình thản không có gì lạ.

"Cái gì?" Đỗ Hạo Vũ bỗng dưng lấy lại tinh thần, mình đã ngồi ở chỗ này lãng phí một tiếng rồi sao, "Thư ký Vương cô đợi thêm 30 phút nữa, ặc không, mười lăm phút là được." Anh mắt giết người của thư ký Vương khiến anh ngoan ngoãn cầm bút lên nhanh chóng ký tên xoẹt xoẹt ở trên tài liệu, chắc không có tổng giám đốc nào đáng buồn hơn anh đâu, bị thư ký của mình uy hiếp.

Ánh đèn lơ mờ, sắc điệu mập mờ, âm nhạc thịnh thoảng du dương thỉnh thoảng trầm thấp, làm cho cả PUB lâm vào trong trạng thái trầm bổng phập phồng sục sôi, chính giữa vũ đài, một cô gái mặc váy mini mỏng màu đen bó sát người đang giãy dụa hết mình, chung quanh đều là những ánh mắt soi mói nhìn chăm chăm, thêm thuồng bấu vật này, chỉ kém không nhào qua ăn cô vào trong bụng.

Đỗ Hạo Vũ mặc áo da quần da màu đen thật đẹp trai, bước vào cửa PUB, một đám cô em mát mẻ cô nhiệt tình như lửa lập tức nghênh đón bao quanh anh, Đỗ Hạo Vũ quen việc dễ làm tán tỉnh nói đùa với các cô, trong ánh nhìn soi mói đăm đuối đưa tình của họ, anh lại khôi phục về tự tin thường ngày.

"Eric, lâu rồi anh không tới nha?" Một cô gái mặc áo đầm đỏ sexy, lắc lắc cánh tay của anh gắt giọng.

Đỗ Hạo Vũ cảm ly rượu lên dựa vào quầy rượu, trông mắt đen thâm thúy hẹp dài híp lại, cả người xem ra vừa anh tuấn vừa nguy hiểm, mà những người phụ nữ thấp kém không hề để ý sức quyến rũ nguy hiểm đến tính mạng, thi nhau chen vào người anh, "Cục cưng, không phải anh tới rồi sao?" Anh nghiêng người hà hơi vào gò má cô gái kia.

Cả người cô gái áo đỏ mềm nhũn, chỉ muốn dính vào người anh, tiếc nuôi chính là kỷ xảo của cô ta bị mấy người phụ nữ giận dữ ngút trời xung quanh đoán được, một người phụ nữ bên cạnh dùng khuỷu tay đỡ lấy, đẩy cô ta ra ngoài đoàn người, thay thế cô ta chạy đến bên cạnh Đỗ Hạo Vũ, "Eric, tối nay anh nhất định phải uống với em đến trời sáng, đây chính là anh nói đó, không cho chối ý nha."

"Bảo bối, việc này thì có vấn đề gì, cứ gọi đi, tối nay anh mời khách." Anh vừa dứt lời, những người phụ nữ vây quanh anh đều hô to vui mừng, tiếng cười duyên làm bộ lấy lòng, vang lên không ngừng bên lỗ tai anh.

Đỗ Hạo Vũ không lo lắng, vừa uống rượu vừa hưởng thụ lời nói nhỏ nhẹ nũng nịu của mấy người phụ nữ, điều này làm thỏa mãn lòng hư vinh đàn ông của anh, xem đi, đây mới là đối xử tôn sùng anh nên hưởng thụ.

Phụ nữ nên dịu dàng như nước giống họ, tràn đầy sùng bái và ngưỡng mộ với anh mới bình thường, Đỗ Hạo Vũ vừa nghĩ tới đáng vẻ làm bộ ghê tởm của hoa hồ điệp đó, tâm tình lập tức âm trầm.

Lúc này, chính giữa vũ đài truyền đến trận trận tiếng hoan hô và tiếng huyết sáo.

Đỗ Hạo Vũ tò mò liếc qua, phát hiện rõ ràng cô gái uyển chuyển đang nhiệt tình giãy dụa như xà yêu, chính là đại tiểu thư nhà họ Mạc đã khiến tâm trạng gần đây của anh tức giận; anh để ly rượu xuống, muốn đi tới vũ đài chính giữa, mấy người phụ nữ liền kéo lấy anh, mỗi người đều làm ra tất cả chiều số để dời đi tầm mắt của anh, đáng tiếc, Đỗ Hạo Vũ vẫn hất sự trói buộc của họ ra đi về phía Mạc Dao.

Ánh mắt phẫn hận của mấy người phụ nữ, chính tề bắn về phía nữ nữ đang nhảy, trong lòng mỗi người đều đang nguyên rửa hồ ly tinh cướp đi tất cả ánh mắt của đàn ông.

"Eric, hôm nay anh tới thật là có nhân phúc." Đỗ Hạo Vũ đến gần vũ đài chính giữa liền bị đám bạn bình thường sống phóng túng với nhau kéo lại, bạn bè mập mờ nháy mắt mấy cái với Đỗ Hạo Vũ, "Hôm nay chính là ngày 『Night Goddess』 tới nơi này biểu diễn đó."

"Nữ thần bóng đêm?" Đỗ Hạo Vũ khoanh hai tay ở trước ngực, không chút để ý hỏi, ánh mắt lại nhìn chăm chăm người phụ nữ trên đài.

"Cô ấy là khách quen, hầu như không có người đàn ông nào từng thấy cô ấy mà không quỳ dưới váy thạch lưu của cô ấy, mỗi tuần ba buổi tối, cô ấy đều sẽ đến nơi này nhảy, cô ấy có dáng người ma quỷ, khiến người ta rục rịch ngóc đầu dậy, khoái chí lắm!" Người bạn lộ vẻ ngây ngô nước miếng chảy dài, khiến Đỗ Hạo Vũ hơi nổi cáu trong lòng.

"Mấy cậu biết cô ta là ai không?" Đám ngu ngốc này không phải không biết người phụ nữ này là con hoa hồ điệp của nhà họ Mạc chứ.

"Dĩ nhiên biết, không phải là đại tiểu thư nhà họ Mạc sao?" Vợ chồng nhà họ Mạc tham lam háms lợi, ở xã hội thượng lưu, chính là một trò cười lúc rảnh rỗi, danh hiệu hoa hồ điệp của đại tiểu thư nhà họ Mạc mọi người đều biết, sau khi nhị tiểu thư nhà họ Mạc ít ai biết, trở thành thiếu phu nhân nhà họ

Trình khiến mọi người rớt vỡ mắt kính, thì gia đình này của họ càng trở thành nhân vật bìa mặt của tạp chí lá cải.

"Vây các cậu còn thích dây dưa với cô ta?" Người của xã hội thượng lưu không thích có giao thiệp với người nhà họ Mạc nhất, để tránh làm xấu thân phận, mọi người tránh cũng không kịp, sao còn muốn dính líu đến con hoa hồ điệp này.

"Ha ha, Eric, mọi người đều là ra ngoài chơi, chúng tôi cũng sẽ không cưới cô ấy về nhà, hơn nữa, loại người phụ nữ này sao có thể lấy về nhà chứ, vui đùa một chốc là được rồi." Người bạn cười cợt.

Chẳng biết tại sao, Đỗ Hạo Vũ rất muốn vung một quyền đánh rơi về cười cợt trên mặt hắn ta, trong lòng tích đầy lửa giận, Đỗ Hạo Vũ rót hết ly rượu mạnh vào miệng, để xuống sự phiền não; âm nhạc trên đài ngừng lại, Mạc Dao dừng lại điệu nhảy xinh đẹp, chân thành đi xuống đài, giống như một con hoa hồ điệp bận rộn đang cố gắng chu toàn giữa tất cả đàn ông.

Đỗ Hạo Vũ lạnh lùng nhìn cô tán tỉnh người ta, mắt đẹp không ngừng nhìn trộm mấy người đàn ông, chọc cho bọn họ lửa dục khắp người, thủ đoạn vô tha để bắt thật đần độn vừa đúng, người bạn bên cạnh sớm bị cô quyền rũ hồn phách, hai mắt nhìn chăm chú vào cô, vẻ mặt thêm thuồng thật làm cho người ta không chịu nổi.

"Nếu có thể one night stand với cô ấy một lần, chết cũng cam nguyện!" người bạn si ngốc nhìn hoa công chúa cười vô cùng quyền rũ kia.

"Không thể nào, yêu cầu của cô ấy rất cao!" Đỗ Hạo Vũ cũng không quên cô ấy đã mãnh liệt cự tuyệt mình ở tiệc cưới của bạn tốt.

"Nhị công tử của Nhật Thịnh cũng có thể có một đêm xuân với cô ấy, yêu cầu của cô ấy sao lại cao?" Người bạn nghi ngờ quay đầu liếc anh một cái.

"Nhị công tử của Nhật Thịnh, cái tên Nhị công tử Nhật Thịnh mập như heo đó hả?" Đỗ Hạo Vũ bỗng chốc nâng cao âm thanh.

Người bạn gật đầu một cái, "Chính là hắn ta, sau đó tên kia khoe khoang khắp nơi, khiến mọi người chúng tôi hận đến nghiến răng."

"Người phụ nữ ghê tởm này!" Đỗ Hạo Vũ nắm chặt ly rượu, cái trán toát ra gân xanh, cô ta thật tình nguyện ngủ với một con heo cũng không để ý không hỏi anh, đầu óc cô ta có phải có vấn đề hay không? Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết anh tốt hơn con heo kia rất nhiều, cô ta thà chọn heo cũng không chọn anh, thật sự rất đáng hận!

"Eric, anh không sao chứ?" Người bạn nhìn sắc mặt lạnh lùng như muốn giết người của anh, thân thể ngắn nhỏ không khỏi lui về phía sau co lại.

"Không có việc gì." Đỗ Hạo Vũ cố đè xuống lửa giận trong lòng, bình tĩnh tự nhiên mà tiếp tục uống rượu, giống như dáng vẻ nổi trợn lời đình lúc này là ảo giác của người bạn, "Đi, tôi cũng muốn xem sức quyền rũ của 『Night Goddess』 rốt cuộc lớn cỡ nào?" Tay anh cầm ly rượu, ưu nhã bước đi từ từ về phía con bướm bướm kia.

"Xem ra hoàng tử của chúng ta muốn ra trận, cô ấy dù lợi hại thế nào cũng trốn không thoát lòng bàn tay của cao thủ tình trường này, mong đợi biểu hiện của anh đó, Eric." Người bạn tỏ vẻ xem kịch vui ở một bên quạt gió thổi lửa.

"Hừ!" Đỗ Hạo Vũ vô tình rên một tiếng, nội tâm thề son sắt muốn cho con Hoa Hồ điệp này nằm rạp dưới đáy giày anh.

Mạc Dao cảm thấy sau lưng có tầm mắt nóng rực đang nhìn cô chằm chằm, chắc là con heo nào chảy nước miếng vì cô, cô chậm rãi xoay người muốn nhìn rõ, lại thỉnh thoảng đối diện một đôi mắt tròn mắt thâm thúy như đầm sâu.

Là anh!

"Trùng hợp như thế, chúng ta lại gặp mặt Mạc tiểu thư." Đỗ Hạo Vũ nhìn thẳng gương mặt xinh đẹp của cô, muốn từ nét mặt cô nhìn ra chút đầu mối.

Nhưng, Mạc Dao đã sớm luyện thành bản lĩnh cười tươi như hoa, cho dù đôi mắt một người đã từng yêu khắc cốt ghi tâm cũng không ngoại lệ.

"Thật là khéo." Cô ôn hoà ném ra ba chữ này liền quay đầu tiếp tục trêu chọc tán tỉnh người khác.

"Cô —" Đỗ Hạo Vũ thấy thái độ qua loa của cô, lửa giận đã bình ổn lại tủa ra, anh mất đi vẻ ưu nhã thường ngày, tiến lên bắt lấy tay của cô, kéo cô đến góc, "Cô có ý gì?" Anh đề thấp giọng nói chất vấn.

"Đỗ tổng, những lời này phải là tôi hỏi anh chứ, không phải do lần trước tôi cự tuyệt anh, nên giờ anh then quá thành giận chứ." Mạc Dao cố ý cất cao giọng, người ở chỗ này nghe được lời của cô đều nhìn Đỗ Hạo Vũ, Đỗ Hạo Vũ được phụ nữ hoan nghênh nhất cũng có một ngày bị phụ nữ cự tuyệt, hơn nữa còn là nữ thần của bọn họ cự tuyệt, khiến càng nhiều người điên đảo vì cô hơn.

"Người phụ nữ đáng chết." Đỗ Hạo Vũ cắn chặt răng, rất sợ mình không cẩn thận sẽ đưa tay bóp chết cô, anh buông tay cô ra, âm thầm hít sâu một hơi, dùng âm thanh trầm thấp hấp dẫn nói bên tai Mạc Dao: "Em yêu, em thật sự là hiểu lầm rồi, sao anh lại giận em chứ, anh rất yêu em mà."

Mạc Dao bị biến chuyển đột nhiên của anh làm giật mình, hơi thở xạ hương phun trên mặt của cô, trêu chọc lòng cô ngứa ngáy, thân thể khẽ run, động tác thật nhỏ của cô không có tránh được ánh mắt của Đỗ Hạo Vũ, môi mím cong lên, nụ cười mê người thoáng chốc nổi lên.

Xem ra, cô cũng không phải không có cảm giác gì với anh!

Anh tiếp tục hà hơi bên má cô, "Em yêu, anh biết rõ bên cạnh em có rất nhiều người theo đuổi, nhưng hãy tin tưởng anh, anh sẽ là sự lựa chọn cuối cùng

của em." Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rơi trên vai cô lên, đáng vẻ mập mờ dán chặt của hai người tựa như một đôi người tình đang cầu kinh.

Mắt sáng của Mạc Dao thoáng qua vẻ đau đớn và buồn bã, chợt đẩy anh ra, "Biến, dù đàn ông của toàn thế giới đều chết sạch, tôi cũng sẽ không chọn anh!" Gào xong, cô đã chạy ra PUB.

Đỗ Hạo Vũ giật mình, anh thật không thể tin người phụ nữ lúc này lại buột miệng rống to với anh, giỏi thật, người phụ nữ nhà họ Mạc này thật sự chọc giận anh, hết lần này tới lần khác khiến anh mất hết mặt mũi, nếu anh không theo đuôi cô được, về sau Đỗ Hạo Vũ anh sẽ không đi ra ngoài lần lộn.

Những người ở chỗ này đều nghị luận âm ỉ, hoàng tử Đỗ Hạo Vũ tình trường bất bại bị Nữ Thần Bóng Đêm cự tuyệt trước mặt mọi người, ngôn từ còn cực kỳ kịch liệt, tin tức mạnh mẽ này khiến bọn họ suốt cả một tháng đều lấy ra cười đùa lúc rảnh.

Nhà trọ cao cấp XX

Đỗ Hạo Vũ ném chìa khóa xe lên mặt bàn, lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, "Phong, giúp tôi tra ra toàn bộ tư liệu của đại tiểu thư nhà họ Mạc, càng chi tiết càng tốt."

"Có làm hay không, hơn nửa đêm không ngủ lại bảo tôi tra tư liệu của một người phụ nữ cho anh?" Giọng nam khàn khàn bên kia điện thoại hô to với anh.

"Sẽ trả phí cao cho anh." Đỗ Hạo Vũ quả quyết nói ra một con số làm bạn tốt hài lòng.

"OK, ba ngày sau sẽ cho anh kết quả." Giá tiền phong phú, không làm là kẻ ngu, huống chi là tiền của Đỗ Hạo Vũ, không lấy là uống phí.

Sau khi cúp điện thoại, Đỗ Hạo Vũ ném mình vào ghế sa lon mềm mại, trong đầu không ngừng thoáng qua hình ảnh ở PUB tối nay, tại sao con Hoa Hồ Điệp kia chán ghét anh như vậy, cô không muốn dính líu với anh vậy sao?

Mặc dù anh cũng rất khinh thường nhà họ Mạc, nhưng anh không thể không thừa nhận vóc người hợp với gương mặt tinh xảo của người phụ nữ kia, quả thực là một báu vật làm cho người ta thêm thưởng, bỗng dưng, thân thể Đỗ Hạo Vũ cương cứng, dục vọng mãnh liệt khiến cả người anh sốt nóng.

"Đáng chết, mình mà lại có phản ứng với cô ta." Đỗ Hạo Vũ cực kỳ tức giận, đứng dậy vọt vào phòng tắm, hung hăng tắm nước lạnh cả tiếng.

Nửa đêm mùa hè, từ trong phòng Đỗ Hạo Vũ thỉnh thoảng truyền đến tiếng nhảy mũi và tiếng chửi rủa: "Hoa Hồ Điệp đáng chết!"

Ngày hôm sau, anh vừa ho khan vừa bước đi thông thả vào phòng làm việc trong cái nhìn soi mói của nhân viên.

"Tổng giám đốc, đây là tài liệu hôm nay ngài phải ký." Thư ký Vương ôm một xấp tài liệu để tới trước mặt anh, không để ý ánh mắt ai oán của vị cấp trên đang có vẻ yếu đuối này.

"Thư ký Vương, bây giờ tôi là bệnh nhân, cô không thấy sao?" Đỗ Hạo Vũ biểu hiện rất khó chịu, "Những công việc này làm phiền thư ký Vương."

"Tổng giám đốc, anh còn có thể tự lái xe tới làm, nói rõ sức khỏe của anh vẫn còn rất tốt, những công việc này đều cần ngài tự mình xử lý, tôi không thể làm thay, vô cùng xin lỗi, ba mươi phút sau tôi sẽ vào lấy." Nói xong, Thư ký Vương gọn gàng xoay người rời đi.

"Shit!" Đỗ Hạo Vũ không nhịn được tuôn ra một câu chửi bậy, "Cô không thể chối lời kịch mới sao?" Anh buồn bã oán giận nói, chấp nhận cầm bút lên ký trên tài liệu, ai bảo thư ký của anh không phải đáng sợ bình thường đây.

"Hắc xì!" Tiếng nhảy mũi thật to vang khốc phòng làm việc, sắc mặt của Đỗ Hạo Vũ cực kỳ khó coi, quy hết bất mãn và thuận lợi cho con hoa hồ điệp Mạc Dao kia.

"Cầm đi." Người đàn ông tiện tay ném cho Đỗ Hạo Vũ một túi tài liệu, sau đó uống rượu một mình.

Đỗ Hạo Vũ chỉ phát hiện hai tờ giấy ở trong túi, trên đó viết một số thông tin cá nhân đơn giản, dài nhất là xì căng đan của cô, "Chỉ có chút xú này à, không có tài liệu lúc cô ta học đại học?" Đỗ Hạo Vũ nhìn chằm chằm tên tuổi trong tài liệu, sâu trong nội tâm giống như bị cái gì xúc động, cảm thấy hai từ Mạc Dao rất quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra.

"Không có." Người đàn ông nói hai chữ ngắn gọn coi như khai báo, "Đỗ, danh tiếng của người phụ nữ mà anh tìm không tốt chút nào, lúc đại học đặc biệt lấy việc giành bạn trai của người khác làm thú vui, tốc độ thay bạn trai của cô ta không phân cao thấp với anh đâu." Bạn tốt lạnh lạnh nhạo báng.

"Đi chết đi." Đỗ Hạo Vũ cầm gói dựa trên ghế sa lon ném anh ta.

Người đàn ông quay đầu đi, tránh thoát gói dựa, "Tự anh xem đi, chỉ là tình sử của cô ta đã viết đầy 2 tờ giấy, vậy còn chưa đủ so với anh?"

Đỗ Hạo Vũ lờm anh một cái, mặc cho bạn tốt nhạo báng, cúi đầu nhanh chóng xem hết hai trang giấy, "Anh có thể cắt rồi, ngày mai tôi sẽ bảo thư ký chuyển tiền vào tài khoản cho anh." Anh lạnh lùng ra lệnh đuổi khách.

"Ai—" người đàn ông kháng nghị sự vô tình của anh: "Thật là bản sắc thương nhân, lợi dụng hết liền đá văng ra, cả lý cả phê cũng không mời uống đã đuổi người!" Người đàn ông cầm gói bất bình đứng dậy rời khỏi nhà trọ của Đỗ Hạo Vũ.

Đỗ Hạo Vũ nắm chặt hai tờ giấy, nhìn chòng chọc cái tên phía trên, nhưng vẫn không nghĩ ra đã gặp hay nghe cái tên này ở đâu, "Chẳng lẽ là ảo giác của mình?" Anh nắm mạnh tóc của mình, phiền não khác thường, cho đến khi anh nằm ở trên giường tiến vào mộng đẹp, trong đầu vẫn quanh quẩn hai chữ Mạc Dao này.

Đỗ Hạo Vũ mơ một giấc mơ kỳ quái, mơ thấy mình đang vui lập trong một cái sân náo nhiệt, anh nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện ra đó là trường trung học phổ thông cũ của mình, anh bất tri bất giác bị lực lượng nào đó dẫn dắt tới tòa nhà dạy học.

Anh khe khẽ đẩy cửa lầu chót ra, nhìn thấy một cặp nam nữ đang ngồi bên bàn ăn ở lầu chót, Đỗ Hạo Vũ vô ý liếc thấy chàng trai xong, vẻ mặt liền thay đổi, bởi vì gương mặt đó anh vô cùng quen thuộc, là mặt của anh!

"Ăn ngon không?" Giọng nói thanh thúy dễ nghe của cô gái vang vọng ở trong không khí.

"Ăn ngon, không ngờ em còn có ngón này." Đỗ Hạo Vũ nghe mình trả lời như vậy, trên mặt đều là vẻ thỏa mãn, anh muốn đi qua nhìn rõ mặt cô gái, nhưng cơ thể anh không sao không nhúc nhích được, giống như bị người ta ghim tại chỗ không thể động đậy.

"Đó là do anh xem thường người ta, Hừ!" Giọng nói nũng nịu mềm mại của cô gái khiến trong lòng Đỗ Hạo Vũ dâng lên từng gợn sóng, loại cảm giác đó rất quen thuộc.

"Thật xin lỗi, tiểu nhân có mắt như mù, em yêu, sau này anh không dám coi thường em nữa đâu." Giọng nói của anh lại vang lên lần nữa, Đỗ Hạo Vũ cảm thấy trong giọng nói của mình hàm chứa sự cưng chiều nồng đậm.

Cô gái này là ai, là người yêu trước kia của anh sao? Nếu như phải, tại sao anh không có một chút ấn tượng nào; nếu như không phải là, trong mắt của mình vì sao đây tràn hạnh phúc vui sướng, anh thế nào cũng muốn không đứng lên đây?

Đỗ Hạo Vũ muốn mở miệng hỏi cô là người nào, nhưng anh lại không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể đứng ở bên cạnh nhìn hành động thân mật của mình và cô gái kia ở trường cấp 3; chẳng biết tại sao, lúc này Đỗ Hạo Vũ dường như cảm nhận được tâm trạng tràn đầy ngọt ngào khi đó, trên người cô gái kia giống như có mùi hương làm cho người ta vui sướng, khỏe mỗi Đỗ Hạo Vũ từ đầu đến cuối đều nhếch lên.

"Pạch" một tiếng, một đồng giấy bay tới đập trúng đầu Đỗ Hạo Vũ.

"Cậu làm gì đấy?" Đỗ Hạo Vũ lấy lại tinh thần tròn mắt giận dữ nhìn Trình Doãn sau bàn làm việc.

"Tôi mới phải hỏi cậu làm gì đó? Sáng sớm xuất hiện tại phòng làm việc của tôi, tới ngăn người sao?" Trình Doãn tức giận nói, hôm nay không biết người này uống lộn thuốc gì, vừa vào phòng làm việc của anh liền ngồi đó ngăn người, cả tiếng còn chưa có phản ứng, anh chỉ có thể kêu anh ta "tỉnh" lại thôi.

"Doãn, tôi hôm mình nằm mơ, mơ thấy lúc học trung học phổ thông mình đã cùng ăn cơm với một cô gái ở sân thượng, nhưng, mình không nhìn rõ mặt cô gái kia." Đỗ Hạo Vũ kể với bạn tốt về giấc mộng quái nhiều anh: "Cậu nói có phải chính là đoạn trí nhớ về thời cấp 3 mà mình đã quên không?"

"Làm ơn, cậu nghĩ mình đang diễn phim người tình mất trí nhớ hả?" Trình Doãn mãnh liệt tròn trắng mắt nhạo báng anh.

"Cậu nằm mơ đó, tôi nói nghiêm chỉnh." Đỗ Hạo Vũ quay đầu trừng.

"OK, tôi không nói." Trình Doãn giơ hai tay lên, "Có phải lâu rồi cậu không quen bạn gái, cho nên suy nghĩ lung tung? Thật là ngày suy nghĩ, đêm nằm mộng thôi." Người này hình như đã ba tháng không quen bạn gái, chuyện này thực sự không giống tác phong của Đỗ Hạo Vũ, có thể nhìn lâu như vậy.

"Không, tôi dám khẳng định đó tuyệt đối không phải tưởng tượng ra, nó rất chân thật, giống như trước kia đã xảy ra." Đỗ Hạo Vũ quả quyết phản đối suy đoán của bạn tốt, cực kỳ khó nào.

"Vậy cho dù nó đã từng xảy ra, thì có thể như thế nào? Không chừng cô ta chỉ là bạn gái nào đó của cậu thời trung học, mà gần đây cậu chịu ảnh hưởng gì, mới có thể mơ thấy tình cảnh hai người chung sống thôi, chuyện này thì có gì ngạc nhiên?" Trình Doãn ngược lại tò mò sao anh vô duyên vô cớ truy cứu chuyện lúc trước.

"Thật sao?" Đỗ Hạo Vũ cũng bị làm mơ màng, thật sự là bởi bị con Hoa Hồ Điệp nhà họ Mạc hồ đồ, mới có thể mơ giấc mơ như thế sao?

"Sao cậu trở nên lè mề thế, chỉ vì chuyện nhảm nhí này, mà lãng phí một buổi sáng của tôi." Trình Doãn tròn trắng mắt, "Cậu mau quen bạn gái mới đi, như vậy cậu sẽ không suy nghĩ nhiều, được rồi, tôi rất bận, cậu đi ngay đi!" Trình Doãn không nhìn được đuổi người.

"Thật là chọn làm bạn tốt, lúc tôi phiền não lại đuổi tôi đi." Đỗ Hạo Vũ chậm rãi đi ra khỏi phòng làm việc của bạn tốt, trong miệng còn đang không ngừng lầm bầm.

Trình Doãn vừa buồn cười vừa tức giận nhìn bóng lưng rời đi của bạn tốt, thật khó tin, Đỗ Hạo Vũ cũng có một ngày không ồm mà rên, hơn nữa còn là bởi vì người phụ nữ, thật là mặt trời mọc lên từ phía tây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đùng Thế Mà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Giấc mộng kia luôn quấy nhiễu anh, nội tâm không khỏi xông ra một cỗ kích động, muốn tìm ra đáp án, tìm ra cô gái trong mộng, chẳng biết tại sao, anh cảm thấy cô gái này rất quan trọng đối với anh!

Đánh không lại khát vọng trong lòng, Đỗ Hạo Vũ đi lên trước tìm kiếm bóng dáng của Mạc Dao lần nữa, trong mấy tháng qua, bóng hình xinh đẹp của Mạc Dao thường xuyên ở trong đầu anh xua đi không được, thậm chí bóng dáng của cô còn chồng lên cô gái trong mộng.

Đỗ Hạo Vũ vấy vấy mái tóc đen hơi rối, hai mắt mê người dò xét bóng dáng của Mạc Dao trong PUB, bỗng chốc, phát hiện bóng dáng xinh đẹp của cô trong góc tối.

Đỗ Hạo Vũ híп trông mắt đen đi về phía cô, càng đến gần cô, sắc mặt của anh càng khó nhìn, con bướm bướm đáng chết này lại dám giết cả thân thể trên người tên đàn ông khác, bộ dáng cười duyên quyến rũ khiến tên đó mê mết đầu óc choáng váng, không biết trời nam đất bắc; Đỗ Hạo Vũ nhìn thấy tình cảnh như thế chỉ có một cảm giác, đó chính là lửa giận ngút trời, lý trí của anh sớm bị quăng sau ót, bước nhanh về phía trước kéo Mạc Dao đang giết trên người người ta ra.

"Đáng chết, cô đang làm gì?" Anh lạnh nghiêm mặt rống giận với cô, quay đầu trừng người đàn ông kia, âm trầm nói: "Cút!"

Người kia vốn còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, vừa đụng phải ánh mắt lạnh lẽo của Đỗ Hạo Vũ, lời muốn nói lập tức nuốt trở lại bụng, xoay người đi mất.

Mạc Dao thấy người đàn ông vừa bị mình quyến rũ đã chạy, mặt lạnh nói với anh: "Anh muốn như thế nào?" Cô không hiểu mình đã cự tuyệt anh ta mấy lần, sao anh ta còn chưa từ bỏ ý định dây dưa nữa, điều này làm cho cô thấy hơi mệt mỏi.

"Một ngày cô không có đàn ông sẽ chết sao, hơn nữa còn là cái tên kém cỏi như vậy, cô rốt cuộc có mắt hay không? Một cục phẩm như tôi thì không cần, lại chọn cái loại phẩm chất kém kia." Đỗ Hạo Vũ tức giận đến mức gân xanh ở trên trán nhảy lên, anh trong cơn giận dữ đã mất trí, không lựa lời nói.

Lời khó nghe từ trong miệng anh khạc ra, tim của Mạc Dao như bị dao cắt, giọng điệu lạnh lẽo khác thường chậm rãi bật ra từ trong miệng cô: "Liên quan gì đến anh, muốn chọn ai là tự do của tôi, tôi đã nói, tôi chọn ai cũng sẽ không chọn anh." Cô cất bước muốn đi, nhưng bị Đỗ Hạo Vũ nhốt cô vào trong góc trước một bước.

"Buông tôi ra!"

"Nói rõ ràng, tại sao tôi không thể? Hôm nay nếu như cô không cho tôi một đáp án hài lòng, chúng ta cứ ở đây, cái tôi có chính là thời gian." hai cánh tay Đỗ Hạo Vũ nhốt chặt Mạc Dao không cho cô có cơ hội tránh thoát.

Mạc Dao tức giận nhìn anh chăm chăm, gương mặt trắng trẻo đỏ bừng, Đỗ Hạo Vũ đột nhiên cười ra tiếng, không biết vì sao đáng về tức giận của cô khiến anh có cảm giác quen thuộc, giống như anh đã từng thấy bộ dáng này của cô, anh kim lòng không được vươn tay vuốt ve gương mặt ửng đỏ của cô, "Trước kia chúng ta từng gặp nhau sao?" Anh không tự chủ được bật thốt lên.

Mạc Dao ngẩn ra, suy nghĩ lẩn lộn trong lòng, cảm giác chua xót lấp đầy trái tim, thì ra từ đầu đến cuối anh ta chưa từng để tên của cô ở trong lòng, a, quá buồn cười! Hai chữ Mạc Dao này đối với anh mà nói chỉ là một ký hiệu ở thời còn học sinh, không tồn tại bất kỳ ý nghĩa gì.

"Chúng ta cho tới bây giờ chưa từng quen biết!" Mạc Dao cố nén khổ sở ở đáy lòng, khạc ra từng chữ từng câu.

Đỗ Hạo Vũ đưa mắt nhìn mắt hạnh chớp động của cô, đôi mắt này dường như đang khóc, thật là đau thương, làm người ta đau đớn, tim của anh thắt lại, bên tai rõ ràng truyền đến tiếng khóc buồn bã, tại sao, tại sao anh lại nghe thấy tiếng khóc của Mạc Dao? Cõi lòng Đỗ Hạo Vũ đầy suy nghĩ phức tạp, nhìn cô, nhưng trên mặt cô vẫn là vẻ lạnh băng như lúc trước gặp anh, không có vẻ mặt gì, nhưng sao anh lại nghe được, là anh nghe nhầm sao?

Sau một hồi nhìn thẳng vào mắt, anh từ từ buông hai cánh tay ra, chẳng biết tại sao anh không đành lòng thấy cô khổ sở, mà bộ dáng lạnh lẽo càng làm cho anh đau lòng, sao anh lại có cảm giác không nên có với con bướm bướm đáng chết này?

Anh liêu chết rũ bỏ ý tưởng không thiết thực và thương cảm trong lòng, khôi phục vẻ lang thang không kèm chế được thường ngày.

"Không quen thì không quen, cần gì dữ vậy, trên mặt sẽ sinh ra nếp nhăn, cô cũng không còn trẻ, nên chú ý nhiều chút." Đỗ Hạo Vũ đùa bỡn vấy vấy tóc, gửi dòng điện mười vạn Volt qua cho Mạc Dao, ai ngờ bị cô trọn mắt nhìn trở lại.

"Ngậm miệng quạ đen của cô lại, anh mà không cẩn thận coi chừng tình hết người chết, ngày nào đó chết ở trên giường phụ nữ còn chưa biết!" Cô không khách sáo phản kích.

Oh, cô gái đáng chết, hiện tại anh hết sức khẳng định khổ sở vừa rồi tuyệt đối là ảo giác, người phụ nữ này mà khóc, trời cũng đổ mưa đỏ!

Anh thuận tay cầm rượu trong hộc tủ bên cạnh lên uống ừng ực, để tưới tắt lửa giận cháy hừng hực trong lòng, "Quả nhiên là Nữ Thần Bóng Đêm, miệng

thật khác người ta, tôi thật không rõ, mọi người đều ra ngoài chơi, sao cô bài xích tôi thế, chẳng lẽ cô lo lắng mình sẽ coi trọng tôi, cho nên mới phải liều chết cự tuyệt tôi?" Đỗ Hạo Vũ cúi người nhẹ nhàng thờ ở bên má cô.

Mùi rượu nhẹ nhàng phả vào vành tai nhạy cảm của cô, màu hồng từ từ lan tràn khắp căn cổ của cô, tim của cô không tự chủ đập nhanh hơn, đôi tay nắm chặt thành quyền, buông lỏng hai bên cơ thể, hết sức dùng vẻ bình tĩnh đối đãi anh, "Tôi không biết anh lấy ý tưởng hoang đường này ở đâu ra, sở thích của mỗi người không giống nhau, mà anh vừa đúng là cái loại tôi ghét, không hơn."

"Tôi là loại hình cô ghét nhất?" Đỗ Hạo Vũ bị đáp án của cô khơi lên lửa giận lần nữa, anh chưa bao giờ mất khống chế thế này, sau khi gặp cô thì kỷ lục số lần tức giận lại nảy sinh mức mới.

Anh nhanh chóng đặt môi lên môi đỏ mọng mềm mại của cô, xông vào trong miệng lật khuấy ngọt ngào làm người ta say mê, vì ngọt của cô khiến anh muốn ngừng mà không được, đôi tay giữ chặt đầu của cô, hấp thụ hương vị của cô như đói khát.

Đầu óc Mạc Dao trống rỗng, quên muốn tránh ra kiểm chế của anh, sự cuồng liệt của anh đánh thẳng vào giác quan của cô, lý trí dần dần cách xa cô, thuận theo bản năng kêu gọi, tay nhỏ bé không tự chủ leo lên cổ của anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Bàn tay Đỗ Hạo Vũ kim lòng không được dao động ở trên vai trần của cô, từ từ dời xuống, đưa vào cái mông trắng nõn lại co dãn mười phần của cô, xoa nhẹ.

"Ủm—" Mạc Dao ý loạn tình mê phát ra tiếng rên rỉ.

Việc này càng kích phát dục vọng nguyên thủy của Đỗ Hạo Vũ, ngón tay dời về phía trước thuận thực vạch ra rưng rậm nhanh chóng tìm được hoa hạch, nhẹ nhàng vuốt ve, chỉ chốc lát sau, lòng bàn tay liền thay đổi ướt át vô cùng, ngón tay nhẹ nhàng kéo ra đưa vào ở trong hành lang, mật dịch chậm rãi chảy ra, phát ra tiếng va chạm mập mờ.

Đỗ Hạo Vũ chịu đựng căng thẳng đau đớn ở bụng dưới, thân mật xẹt qua gương mặt trắng nõn của cô, mập mờ cười trào phúng nói: "Tôi còn là loại hình em ghét nhất không?"

Mạc Dao đắm chìm ở trong tình dục nháy mắt như bị tạc một chậu nước lạnh, mặt trái xoan vốn đỏ thắm liền trắng bệch, đột nhiên đẩy anh ra, ngay sau đó tỉnh táo nói: "Chuyện này thì có gì? Mọi người đều là người trưởng thành, tình dục cũng giống ăn cơm thôi." Cô giả bộ không có gì lớn.

Đỗ Hạo Vũ nhú chặt lông mày, "Nhưng lúc này cô rất đầu nhập!"

"Cũng vậy."

"Cô —"

Người phụ nữ này nhất định phải cứng đầu chống đỡ ư, thừa nhận cũng có cảm giác với anh sẽ chết sao? Đỗ Hạo Vũ đã không rõ ràng lắm mình vì đâu mà tức giận, chỉ biết là hoa hoa công chúa Mạc Dao này đã đoạt lấy vị trí nhất định trong lòng anh rồi, anh tuyệt không cho phép cô tùy ý trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, người cô có thể quyến rũ và hấp dẫn chỉ có thể là một mình Đỗ Hạo Vũ anh!

"Em nhớ, bắt đầu từ hôm nay em chỉ có thể là của tôi, nếu để cho tôi biết ai đụng vào một đầu ngón tay của em, tôi liền giết hắn ta!" Anh cầm cổ tay của cô hung tợn cảnh cáo.

"Anh thật là quá buồn cười." Mạc Dao hất tay của anh ra, xoay người rời khỏi PUB, tuyệt không để cảnh cáo của anh ở trong lòng.

Đỗ Hạo Vũ sững sờ nguyên chỗ, nhìn Mạc Dao nhanh nhẹn rời đi như con bướm, cô lại xem lời của anh thành trò đùa, mắt điếc tai ngơ với cảnh cáo của anh, rất tốt, anh sẽ khiến cô biết, lời anh nói ra tuyệt đối không phải là trò đùa, người phụ nữ Mạc Dao ghê tởm này anh chắc chắn phải có được, mặc kệ từ mục đích gì, trước tiên phải nạp cô vào dưới cánh chim, rồi mới nghĩ đến những vấn đề khác.

Một CLB cưỡi ngựa ở ngoại ô.

"Eric, anh dẫn người ta đi đâu đó?" Một người phụ nữ trang điểm đậm áp sát vào trên người của Đỗ Hạo Vũ, nũng nịu nói.

"Bảo bối, đã đến rồi đây." Đỗ Hạo Vũ đẩy cơ thể dán chặt của cô ra, dịu dàng nói với cô: "Không phải em rất muốn học cưỡi ngựa sao? Hôm nay anh đặc biệt dẫn em tới vui đùa một chút, vui vẻ không?"

"Oh, Eric, anh thật sự rất tốt với em." Người phụ nữ cực kì hưng phấn la hét, chọc cho mọi người liên tiếp quay đầu nhìn bọn họ.

Rất tốt, cái anh muốn chính là hiệu quả làm người khác chú ý này, nếu không phải thấy người phụ nữ này thích nhất giành danh tiếng, âm thanh lại lớn, anh mới chẳng thèm liên lạc cô ta.

"Tốt lắm, mau đi thay trang phục." Đỗ Hạo Vũ nhấn nài cười mê người với cô ta.

Người phụ nữ nghe lời chạy vào phòng thay đồ, lúc này Đỗ Hạo Vũ mới thờ phào một cái, trước kia sao anh không phát hiện cô ta làm người ta ghét thế chứ, nước hoa cũng gay mũi khó ngửi, vẫn là mùi hương nhẹ nhàng trên người Mạc Dao làm say lòng người; vừa nghĩ tới Mạc Dao, anh lập tức nhìn chung quanh một vòng nhưng không có phát hiện cô ở chỗ này, Đỗ Hạo Vũ nhấn lại lông mày ung, chẳng lẽ tin tức trong tài liệu là sai, bây giờ cô ấy không ở trại ngựa? Vừa mới nghĩ xong, người phụ nữ mà anh nhắc đi nhắc lại liền xuất hiện ở bên trong đại sảnh.

Bộ đồ cưỡi ngựa chuyên nghiệp miêu tả ra đường cong mỹ lệ của cô, thật là một mỹ nhân khiến phụ nữ ghen tỵ.

"Trùng hợp như thế, chúng ta lại gặp mặt." Đỗ Hạo Vũ đi tới chào hỏi cô, vẫn lộ ra nụ cười quen thuộc của anh

Mạc Dao nhếch lông mày lên nhìn, Đỗ Hạo Vũ liền đứng trước cô cười cười, tim của cô đột nhiên trầm xuống, "Mỗi lần đều đúng lúc như vậy, quá kỳ quái rồi!"

"Nói rõ chúng ta có duyên, Mạc tiểu thư không vui khi nhìn thấy tôi sao?" Nụ cười của anh vẫn ấm áp mê người như gió xuân, chỉ tiếc không làm ấm được vẻ lạnh nhạt của Mạc Dao.

"Thật sự tôi không vui khi thấy anh, cho nên về sau nhìn thấy tôi xin tự động tránh ra, không cần tới kêu tôi, được không?" Cô không lưu tình chút nào trả lời, tâm trạng tốt đều bị cái tên đào hoa này phá hết.

Gương mặt tuấn tú mỉm cười của Đỗ Hạo Vũ cứng đờ, đang muốn phản bác lời của cô thì bạn gái mà anh mang tới đã từ phòng thay đồ chạy như bay ri, "Eric, em thay xong rồi, cô ta là ai?" Cô ta ôm cánh tay Đỗ Hạo Vũ, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đẹp hơn mình, cực kỳ tức giận chất vấn.

"Một người bạn." Anh trả lời đơn giản.

"Tôi không thừa nhận." Dứt lời, Mạc Dao lướt qua bên cạnh cô ta đi về phía chuồng ngựa.

Đỗ Hạo Vũ hứng thú nhìn chằm chằm bóng lưng Mạc Dao, cười không nói.

"Eric, anh nhìn em, thấy được không?" Trục giác của phụ nữ khiến bạn gái Đỗ Hạo Vũ ngửi được mùi nguy hiểm của kẻ địch, lên tiếng dõng dạc đi sự chú ý của anh, kéo tầm mắt của anh về người mình.

"Đẹp mắt." Đỗ Hạo Vũ không yên lòng qua loa: "Đi thôi." Kéo tay bạn gái, cũng đi về phía chuồng ngựa.

Mạc Dao mặt ngoài bình tĩnh nhưng đã sớm oán giận khó nhịn, Đỗ Hạo Vũ con heo đào hoa này, cưỡi ngựa còn mang theo phụ nữ, người phụ nữ kia nhìn một cái cũng biết cả người đều là giả, ôn à ôn ền làm cho người ta nổi hết cả da gà đầy đất, cô càng nghĩ càng tức giận, tại sao mình phải ở chỗ này nhìn tên kia và người phụ nữ khác anh em em? Cô nắm dây cương huấn luyện viên đưa cho, gọn gàng nhảy lên lưng ngựa, quát ngựa chạy về bên kia.

Nơi xa Đỗ Hạo Vũ cũng đang lưu ý nhất cử nhất động của Mạc Dao, nhìn thấy cô liếc mắt đưa tình với huấn luyện viên cưỡi ngựa kia, đáy lòng của anh toát ra một luồng khí nóng, con bướm ghê tởm, ít để ý cô liền lập tức câu kết tên đàn ông khác, tùy tiện tiện triển lộ nụ cười với tên khác, cũng không thấy cô cho mình một sắc mặt tốt, Hừ!

Đỗ Hạo Vũ thấy cô cưỡi ngựa chạy về phía khác, không nói hai lời cũng thúc ngựa đuổi theo.

"Eric, anh muốn đi đâu?" Người phụ nữ ở phía sau anh kinh hoàng hô to, cô ta căn bản không biết cưỡi ngựa!

Gió vù vù xẹt qua hai má Mạc Dao, tùy ý chạy băng băng trên thảm cỏ, hết sức muốn ném Đỗ Hạo Vũ ra sau ót.

"Cô chạy nhanh vậy làm gì, không biết rất nguy hiểm sao?" Đỗ Hạo Vũ đuổi sát ở phía sau, đề cao âm thanh rống to với cô.

Mạc Dao quay đầu thấy anh đang theo đuôi ở phía sau, sự tức giận của cô liền bộc phát khi vừa nhìn thấy mặt anh, "Không mượn anh xen vào việc của người khác!" Đỗ Hạo Vũ rút cuộc phát hiện cô có cái gì không đúng, gương mặt đỏ ửng biểu hiện cô đang ở trong cơn phẫn nộ, không biết tại sao, tâm tình Đỗ Hạo Vũ đột nhiên tốt hơn, nụ cười lại nổi lên bên môi.

"Em đang giận tôi sao?"

"Anh thật nhảm chán, tại sao tôi phải giận anh, anh là ai của tôi cơ chứ." Mạc Dao vội vàng phui sạch.

"Nhưng nét mặt của em đang nói cho tôi biết, em rất tức giận." Anh cười ha hả tiếp tục trêu chọc cô.

Mạc Dao quay đầu không để ý tới anh, liền chết cưỡi ngựa chạy tới, tốc độ càng ngày càng nhanh, muốn kéo ra khoảng cách với Đỗ Hạo Vũ; Đỗ Hạo Vũ ở sau lưng cô lại lo lắng cho người phía trước, chỉ sợ cô không cẩn thận xảy ra gì ngoài ý muốn.

"Mạc Dao, dừng lại, đừng cười nhanh như vậy!" Anh gấp gấp hô to.

Lúc này Mạc Dao bị tức hồng căn bản nghe không vô lời của anh, tiếp tục gia tăng tốc độ, đột nhiên, ở thời điểm quẹo cua, chân phải lại đạp hụt, không cẩn thận trượt ra, bên phải cô mất đi điểm chống đỡ, thân thể không ngừng nghiêng về bên phải trong lúc dong ruổi.

Trong lòng cô thầm kêu không tốt, tốc độ quá nhanh, chân của cô không cách nào giẫm vào trong chân đạp, tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm, Đỗ Hạo Vũ thấy chân phải cô lộ ở bên ngoài không đưa vào được, lòng như lửa đốt gia tăng tốc độ đuổi theo.

"A—" Mạc Dao nhất thời mất thăng bằng, chỉ chốc nữa là sẽ té ngựa, Đỗ Hạo Vũ chạy tới bên người cô, không để ý安危 của bản thân ra sức nhảy một cái, nhảy đến trên lưng ngựa của cô ôm thật chặt ở hông của cô, sau đó nhanh chóng kéo lấy dây cương, khiến con ngựa chậm lại.

"Em điên rồi sao, không muốn sống cũng đừng chết như vậy!" Đỗ Hạo Vũ bế cô xuống ngựa, lập tức mở miệng lớn tiếng quát cô.

Lần này, Mạc Dao không có phản bác, không nói tiếng nào mặc cho anh mắng, thân thể của cô khẽ run, lúc này cách sự chết rất gần, nhưng cô lại được cứu bởi người đàn ông khiến cô vô cùng khổ sở.

Đỗ Hạo Vũ liếc thấy cô rơi lệ, nhất thời luống cuống tay chân, "Em khóc cái gì, tôi đâu có nói sai." Anh vốn định an ủi cô, nhưng ai biết lời vừa ra khỏi miệng liền thay đổi.

"Tôi không có khóc!" Mạc Dao quật cường lau chùi sạch nước mắt phủ nhận.

"Không có khóc thì lau nước mắt làm chi." Anh tự tay ôm cô vào trong ngực, "Có bị thương chỗ nào không?"

Mạc Dao tựa vào trong vòng tay ấm áp của anh, cảm giác giống như trở lại mười năm trước, "Không có." Giọng của cô nhỏ như muỗi kêu.

Hai tay anh ôm chặt lấy cô, một màn kinh hoàng vừa rồi còn sờ sờ ở trước mắt, thiếu chút nữa cô sẽ té xuống, nếu như anh chậm một chút sẽ mất đi cô, Mạc Dao rúc vào ngực của anh không nói một lời, thời gian giống như ngưng lại, cô hít sâu một hơi, hấp thu nhiệt độ quen thuộc kia, nếu như còn có thể trở lại lúc ban đầu thì thật là tốt biết bao!

Mạc Dao đột nhiên tỉnh táo, đẩy lồng ngực anh ra, lạnh nhạt nói với anh: "Cám ơn." Sau đó liền dắt ngựa trở lại khu nghỉ ngơi giao cho huấn luyện viên.

"Eric, anh rút cuộc trở lại, người ta không tìm được anh... anh chạy đi đâu thế?" Người phụ nữ vừa nhìn thấy Đỗ Hạo Vũ trở lại lập tức nghênh đón khoác cánh tay của anh làm nũng.

"Chúng ta trở về đi thôi." Đỗ Hạo Vũ không hiểu tại sao Mạc Dao lại lùi về cái vỏ bảo vệ, tâm trạng cũng vì vậy trở nên buồn bực, không có kiên nhẫn ứng phó cô nàng tám móng này nữa, anh không đợi câu trả lời của cô ta, hất tay tránh thoát sự dây dưa của cô ta, đi ra trại ngựa không quay đầu lại.

"Eric, chờ em một chút." Người phụ nữ vội vàng đuổi theo.

PUB

"Đỗ Hạo Vũ, tìm tôi ra ngoài uống rượu lại không nói câu nào, cậu xảy ra chuyện gì hả?" Trình Doãn rít lên với người đàn ông đang vui đầu uống liên tục.

"Tâm tình phiền."

"Cái gì?" Trình Doãn cho là mình nghe lầm, "Anh cũng có lúc tâm trạng xấu? Đây, anh đừng nói với tôi là bởi vì hoa – ách không, Mạc Dao nhé?"

"Cậu cứ nói đi?"

"Anh điên rồi! Anh làm thật à, anh có biết tình sử của cô ta nhiều như anh không."

"Câm miệng!"

"_"

"Tôi biết rõ scandal của cô ấy nhiều như tôi, vậy thì thế nào, tôi vẫn cảm thấy cô ấy đặc biệt."

"Mạc Dao khẳng định đã bỏ thuốc mê cho cậu." Gương mặt Trình Doãn khiếp sợ, "Nhưng hai người cũng là tuyệt phối, công tử đào hoa phối với công chúa đào hoa, ha ha." Anh không có hình tượng lớn tiếng cười nhạo.

Đỗ Hạo Vũ không để ý tới lời nhạo báng của bạn tốt, "Mỗi lần thấy cô ấy, thì tôi luôn có một cảm giác rất quen thuộc, thật giống như tôi biết cô ấy lâu rồi."

"Anh hết cứu." Anh thật muốn trực tiếp té xỉu cho Đỗ Hạo Vũ xem.

Đỗ Hạo Vũ chỉ uống tiếp một ly lại một ly, căn bản không nghe bạn tốt nói gì, phối hợp nói: "Nhưng tại sao cô ấy ghét tôi thế?" Anh mắt say lơ đãng mông lung quát lên, Trình Doãn thật hết cách với anh.

Trình Doãn ném Đỗ Hạo Vũ uống say như chết vào bên trong xe, "Thật là quen lắm bạn xấu, tôi có bà xã đẹp ở nhà không thể ôm, còn phải phục vụ anh." Anh bất mãn nhẹ nhàng đá một cái vào mông bạn tốt, sau đó nổ máy xe nghênh ngang rời đi.

Tập đoàn Đỗ thị

Trong một tháng này nhân viên Đỗ thị luôn lo lắng đề phòng, chỉ sợ không cẩn thận đụng phải tổng giám đốc, một tháng qua tổng giám đốc của họ không biết uống lộn thuốc gì, nụ cười ôn hòa tự nhiên bình thường đã không còn, thay vào đó là gương mặt lạnh lẽo âm trầm, chỉ cần không cẩn thận phạm sai lầm, anh ta sẽ giống như bom nổ, nổ cho người ta đầu ngất não trứng, ai, những ngày kinh khủng này lúc nào thì mới có thể kết thúc đây!

Đỗ Hạo Vũ biết tính khí khác thường của mình khiến nhân viên làm việc dưới áp lực mạnh sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn hơn, cho nên anh giao phó vai

chuyện xong liền tự cho mình nghỉ phép, chỉ có điều chỉnh tốt tâm tình của mình, anh mới có thể đi làm lại, mới có thể biến trở về chính mình.

Anh lái xe không có mục đích trên đường, chợt phát hiện một người phụ nữ mặc trang phục rất kỳ quái đi ở ven đường, một cái áo khoác rộng thùng thình bọc cô lại chặt chẽ từ đầu đến chân, mặt bị một bộ cái gọng kính đen to che kín, tóc đen thui tùy ý phủ xuống trên vai; tim của anh chợt giật mình, một cảm giác quen thuộc không rõ hiện ra, anh liền lái xe từ từ đi theo phía sau cô như quỷ thần xui khiến.

Chỉ chốc lát sau, cô đi vào một tiệm cà phê, hình như là có hẹn với ai, gọi một ly cà phê xong, liền ngồi yên ở cạnh cửa sổ nhàn nhã thưởng thức cà phê; Đỗ Hạo Vũ ngồi trên xe, tâm mắt chưa từng dời khỏi người cô, thật quá quen thuộc, nhưng anh lại không nhớ ra đã gặp cô ở đâu.

Lúc này, một người phụ nữ thành thực ngồi vào đối diện cô, không biết nói với cô cái gì, chỉ thấy cô từ trong bao vải to bên cạnh lấy ra một xấp giấy giao cho người phụ nữ kia, người phụ nữ đó lật xem, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

"Chị Thẩm, lần này em giao bản vẽ đúng giờ nhé." Mạc Dao cách trông kính râm mỉm cười cười với người phụ nữ trước mắt.

"Đây là việc em phải làm, lần này phẩm chất của bản vẽ rất tuyệt!" Người phụ nữ được gọi là chị Thẩm vừa lật vừa nói: "Đúng rồi, tuần sau sẽ có một case lớn, em muốn nhận hay không, phải vẽ đến trăm tờ đấy." Chị Thẩm không chút nào hàm hồ lộ ra bản sắc nữ cường nhân, trực tiếp vào chủ đề.

"Nhiều như vậy?" Mạc Dao hơi chần chờ, "Em không biết có thể hoàn thành đúng hạn không nữa!"

"Số lần em hoàn thành đúng hạn không đếm qua mười ngón tay." Chị Thẩm trêu chọc: "Yên tâm đi, số lượng nhiều thời gian dĩ nhiên cũng nhiều."

"Được rồi, em nhận." Cô suy tư một cái rồi gật đầu đồng ý.

"Tuần sau chị sẽ gửi em nội dung liên quan, cố gắng lên!"

"OK, chị còn có chuyện gì không?"

"Này, em nói cái gì, không có chuyện thì không thể cùng uống ly cà phê sao?" Chị Thẩm trừng mắt nhìn cô.

"Ha ha, em không có ý này, chị Thẩm là người bạn rộng rãi mà."

"Con nhỏ xấu xa." Chị Thẩm thấy cô giễu cợt mình, đưa tay gõ đầu cô một cái, "Không phải chị nói em nhé, em không thể bỏ bộ trang phục kỳ quái này đi sao?"

"Đây chính là dấu hiệu của em."

Chị Thẩm im lặng mãnh liệt than thở, đã nói vô số lần nhưng em ấy vẫn mặc bộ đồ này, thật là hết cách với em ấy!

Hai người phụ nữ ở trong tiệm trò chuyện quên hết tất cả, thủy chung chưa từng phát hiện ngoài tiệm có một đôi trông mắt đen thâm thúy vẫn đang ngó chừng Mạc Dao, cứ như vậy qua thật lâu, cho đến khi người đàn ông bên trong xe nhận được một cuộc điện thoại hậu, mới lái xe rời đi.

Mấy ngày nay trong đầu Đỗ Hạo Vũ đều là người phụ nữ mặc trang phục kỳ quái kia, càng làm cho đầu anh đau chính là bóng dáng của cô ta và Mạc Dao luôn trùng điệp vào nhau, "Minh thật sự là điên rồi, hai người phụ nữ khác nhau trời vực làm sao trùng điệp vào nhau?" Anh tự nói, rồi nắm mạnh tóc phiên não cực kỳ.

Anh vì thoát khỏi bóng dáng của người phụ nữ mặc trang phục kỳ quái kia, liền quyết định lại đến tiệm cà phê lần nữa, xem có thể gặp cô ta không, Đỗ Hạo Vũ liền tiếp chờ đợi ở quán cà phê một tuần lễ nhưng không hề nhìn thấy người, cuối cùng anh không thể không buông tha, Đỗ Hạo Vũ nằm ở trên giường hồi tưởng lại lời Trình Doãn nói với anh ở quầy rượu tối nay, lông mày ngọn núi không khỏi chau lại.

"Ban đầu anh tin tưởng mỗi ngày muốn theo đuổi người ta, hiện tại chỉ gặp phải một chút xúu ngăn trở liền thay đổi thành như vậy, anh cũng quá kém rồi, Đỗ Hạo Vũ, theo đuổi phụ nữ đối với anh còn dễ hơn ăn cơm, anh còn chưa dùng hết chiêu thức, người ta làm sao ngoan ngoãn đầu nhập vào ngực của anh, huống chi người phụ nữ anh theo đuổi cũng là cao thủ tình trường như anh; nói tóm lại, anh muốn buông tha thì mau thu lại cái vẻ mặt rầu rĩ này, nếu không cam tâm cứ tiếp tục theo đuổi, đừng kéo tôi ra ngoài uống rượu với anh suốt ngày!"

Đỗ Hạo Vũ gầm nhẹ một tiếng, phát tiết hết oán khí tích tụ trong lòng mấy ngày qua, hoa hòe điệp điệp chết không thể giống những người phụ nữ khác sao, cần phải khó trị như vậy chứ? Ai, anh rốt cuộc gặp phải đối thủ khó dây dưa rồi, không phải cô là do ông trời phái xuống trừng phạt tội đào hoa của anh chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Dừng Thế Mạ!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"Câu nói tìm ai?" Mẹ Mạc kinh ngạc hỏi thanh niên giao hoa.

"Chào ngài, tôi tìm tiểu thư Mạc Dao, mời cô ấy ký nhận hoa này." Thanh niên giao hoa kiên nhẫn lặp lại lời nói lần nữa.

Mẹ Mạc hưng phấn nhìn 99 đóa hoa hồng đỏ tươi chói mắt, không để ý hình tượng hô to: "Dao Dao, mau xuống đây, con được tặng hoa." Mẹ Mạc vui mừng giống như bó hoa là tặng cho bà.

Mạc Dao chậm rãi từ trên lầu đi xuống, "Mẹ, làm gì la to?"

"Dao Dao con xem, có người tặng hoa cho con, hơn nữa còn rất nhiều." Mẹ Mạc vui tươi lôi kéo con gái đến trước mặt bó hoa kia.

"Tiểu thư Mạc Dao, xin ngài ký nhận." Thanh niên giao hoa đưa hóa đơn tới trước mặt cô, ý bảo cô ký tên ở phía trên.

Mạc Dao nhanh chóng ký tên ở phía trên, liền quay người đi lên lầu, mẹ Mạc thay cô nhận lấy hoa, đi theo phía sau cô lên lầu, "Dao Dao, con không xem là ai tặng hoa sao?" Mẹ Mạc vừa nói vừa rút ra một cái thiệp, "Oh, nơi này có một cái thiệp."

Mạc Dao không thể làm gì khác là tiếp nhận cái thiệp mà mẹ cứng rắn nhét vào, mở ra xem, phía trên đột nhiên hiện ra ba chữ yo Đỗ Hạo Vũ bắt mắt, cô ngăn người, quay đầu liếc bó hoa hồng, lạnh lùng nói với mẹ: "Mẹ, mẹ bỏ nó giữ con." Ngay sau đó vào nhà đóng cửa chính.

Mẹ Mạc nhất thời không phản ứng kịp con gái nói gì, thật lâu mới lấy lại tinh thần, "Cái gì, con muốn vứt bỏ, tại sao?" Bà gấp gáp la lên với người trong cửa, như vậy sao được, thật vất vả mới thấy có người tặng hoa tới cửa cho con gái, tại sao có thể dễ dàng bỏ đi? Ít nhất phải xem đối phương là ai, gia thế bối cảnh như thế nào mới nói tiếp, "Con gái, con có muốn suy nghĩ lại không?" Bà cố gắng thay đổi ý tứ của con gái.

"Mẹ, anh ta là tên quý nghèo!" Không hổ là con gái mẹ Mạc, một lời liền trúng, mấy chữ ngắn gọn liền khiến mẹ Mạc im lặng, không hề không dè dặt nói chuyện tình.

Mẹ Mạc hậm hực đi xuống lầu dưới, "Làm cái gì chứ, thì ra là con cóc giả mạo hoàng tử, quý nghèo còn muốn theo đuổi con gái của tôi, tuyệt đối không thể nào!" Bà tức giận ném hoa vào thùng rác ngoài cửa.

Đáng tiếc cho 99 đóa hoa hồng nhanh chóng trở thành cỏ khô phai màu trong thùng rác, mà lúc này Đỗ Hạo Vũ đi làm ở Đỗ thị xa xa, còn ảo tưởng nét mặt lúc Mạc Dao nhận được hoa vui mừng cỡ nào.

Đỗ Hạo Vũ suy nghĩ trong chốc lát, không nhịn được cầm điện thoại lên gọi vào một dãy số, giọng nữ thanh thúy dễ nghe chọt vang lên bên đầu điện thoại kia, anh khẽ cong môi mỉm, giọng nói trầm thấp chậm rãi khạc ra: "Em yêu, nhận được hoa của anh không?"

Mạc Dao đầu bên kia điện thoại sợ run mấy giây, ngay sau đó khôi phục tinh táo, lạnh nhạt nói: "Bị mẹ tôi ném vào thùng rác rồi, về sau đừng tặng tới nữa, thuận tiện nói cho anh biết một tiếng, tôi ghét nhất hoa hồng thò tục!" Cô vừa nói xong cũng không chút do dự cúp điện thoại, để lại tiếng tút tút cho Đỗ Hạo Vũ nghe.

Cơ hồ có thể dùng mấy từ kinh ngạc đến ngây người để hình dung nét mặt của Đỗ Hạo Vũ giờ phút này, ngờ ngác cầm điện thoại thật lâu không chịu buông, cô gái ghê tởm này, cần làm tuyệt vậy sao? Anh dùng lực cúp điện thoại, trong miệng bất mãn nói thầm: "Xem ra đang buộc tôi ra tay rồi."

Mạc Dao đang ở nhà trong cổ găng đầy nhanh tốc độ, lại bị một cuộc điện thoại của Đỗ Hạo Vũ làm hồng tâm trạng, cô ném bút lên bàn một cái, ngã đầu nằm ở trên giường, dùng chăn che mặt của mình, khờ dại cho rằng như vậy có thể đuổi bóng dáng của Đỗ Hạo Vũ ra khỏi đầu, cô không hiểu ban đầu nếu anh đã lựa chọn phản bội, thì tại sao mười năm sau lại đường hoàng xông vào cuộc sống của cô, đuổi theo sát cô không thả? Cô đã trả giá cao như thế cho cuộc tình này mà vẫn chưa đủ sao? Chẳng lẽ anh cho rằng còn có thể đùa bốn tình cảm của cô lần nữa, tùy ý đùa giỡn cuộc đời của cô?

Không, cô tuyệt đối sẽ không cho anh thêm cơ hội thương tổn mình, qua nhiều năm rồi, cô đã nhìn thấy bản tính đào hoa của đàn ông hơn bất kỳ ai, vô luận như thế nào cũng không cải biến được sự thật.

Mạc Dao cầm điện thoại di động lên, "Chị Thắm, em muốn ra nước ngoài du lịch một thời gian, yên tâm, bản vẽ sẽ không bị trễ, chờ em về liền giao bản vẽ cho chị, được không?" Không biết chị Thắm nói gì trong điện thoại, chỉ thấy Mạc Dao lặng lẽ thờ nhẹ một hơi, "Cám ơn chị Thắm, em sẽ gửi đúng ngày." Cô cúp điện thoại xong, liền bắt đầu lên mạng tìm xem đi đâu giải sầu mới tốt.

Mùa hè là mùa tốt để du lịch, đi nơi nào cũng có phong cảnh đẹp để xem, mà hiện tại cô cần nhất, chính là cách xa Đỗ Hạo Vũ, chỉ có như vậy mới có thể làm cho trái tim ngày càng xôn xao lo lắng của cô bình tĩnh lại, cô mới có dũng khí đối mặt anh nữa, cô cần có thời gian và không gian làm rõ suy nghĩ hỗn loạn của mình mấy ngày qua, nếu không cuộc sống sau này, sẽ còn tiếp tục dây dưa không rõ với Đỗ Hạo Vũ, nỗi khổ sở của cô cũng không được đến giải thoát.

Mẹ Mạc hưng phấn nhìn Đỗ Hạo Vũ cầm một bó hoa bách hợp trên tay, không thể tin những gì bà nghe được, "Câu Đỗ, lúc này ngài nói muốn tìm Dao Dao nhà tôi?" Bà kích động xác nhận lần nữa.

Đỗ Hạo Vũ cố đè xuống nỗi chán ghét vì vẻ mặt buồn thảm lam của mẹ Mạc, miễn cưỡng nở nụ cười dịu dàng dối trá, "Dùng, bác gái, cháu tới tìm cô ấy."

Lúc này mẹ Mạc nghe được rất rõ ràng, ở trong lòng hét lớn lạnh lạnh, vẻ mặt không che giấu được vui sướng, nhưng vừa nghĩ tới bây giờ con gái không có ở nhà, sắc mặt của bà trong phút chốc trở nên khó coi, ô ô a a nói: "Câu Đỗ, thật ngại quá, Dao Dao nhà tôi đi du lịch rồi."

"Đi du lịch." Đỗ Hạo Vũ nhất thời đề cao âm thanh: "Lúc nào?"

"Ngày hôm qua mới vừa lên máy bay."

"Cô ấy đi đâu?"

"Ách, chuyện này nó không nói với chúng tôi, chỉ giao phó đi chơi một thời gian sẽ trở lại."

"Cám ơn bác gái, cháu biết rồi, hoa này bác cứ nhận đi." Đỗ Hạo Vũ kín đáo đưa hoa cho mẹ Mạc xong, xoay người liền đi về phía xe thể thao đậu cách đó không xa của mình.

Mẹ Mạc nhìn chiếc xe thể thao chạy đi, vui vẻ cười lên, chạy vào trong nhà gọi điện thoại cho chồng để báo cáo tin tức tốt này.

Dao Dao của bọn họ, rốt cuộc cũng câu được một chàng rể rửa vàng siêu cấp!

Tính tính xem tư sản của tập đoàn Đỗ thị nên có bao nhiêu, không biết phải lớn hơn công ty bách hóa của họ gấp bao nhiêu lần! Con gái của bà sắp thành thiếu phu nhân nhà họ Đỗ rồi, một quý phụ chân chính, ha ha, mẹ Mạc ảo tưởng sau này mình có thể mở mày mở mặt ở xã hội thượng lưu, có rất nhiều rất nhiều kim cương và châu báu, khiến đám bà lớn đã từng cười bà không phóng khoáng phải hâm mộ và ghen tỵ, bà cũng biết con gái của bà sẽ không khiến bà thất vọng, cuối cùng cũng hay hơn con gái của con hồ ly tinh kia.

Đỗ Hạo Vũ điều khiển xe thể thao chạy như bay, "Phong, giúp tôi tra tin tức xuất cảnh của Mạc Dao đi, tôi muốn biết ngay." Anh rống to vào tai nghe.

Rất tốt, con Hoa Hồ Điệp kia cứ khiến anh mất không chế hết lần này đến lần khác, từ khi anh ra đời đến nay, vô số lần đầu tiên đều bị cô phá vỡ, đợi đến khi bắt được cô, xem anh hồi báo cô thế nào, Hừ!

Lúc này, tai nghe chợt lóe lên ánh sáng xanh, Đỗ Hạo Vũ đưa tay nhẹ nhàng nhấn một cái ở bên tai, "Phong, tra được chưa?" Bạn tốt nói ra kết quả tra được xong liền im lặng, "Cám ơn, hôm nào mời cậu uống rượu." Sau khi cúp điện thoại của bạn tốt, anh lập tức bấm một dãy số khác, "Thư ký Vương, lập tức đặt vé máy bay đi Munich vào ngày mai cho tôi."

Cô nghĩ chạy khỏi nước, thì anh không bắt được cô sao? Mặc kệ burom bướm bay cỡ nào, bay bao xa, cuối cùng cũng chạy không khỏi thiên la địa võng của anh. Dao nhi, em trốn không thoát đâu!

Một tháng sau, Mạc Dao lưu luyến không rời gánh một lượng hình ảnh lớn về nhà, cô vừa mới bước vào cửa nhà tắm rửa hết con mệt mỏi, chuẩn bị đi ngủ thì Đỗ Hạo Vũ liền giận đùng đùng xông tới.

"Em đáng chết, một tháng này cũng chạy đi nơi nào." Vừa vào gian phòng của cô, Đỗ Hạo Vũ liền chất vấn cô.

Mạc Dao kinh sợ giật mình, kéo chăn bao chặt lấy mình, "Sao anh chưa gõ cửa đã xông tới đây?"

Nghe vậy, Đỗ Hạo Vũ cực kỳ tức giận mới lấy lại tinh thần, anh nhanh chóng quét nhìn căn phòng của cô một vòng, phát hiện bên trong phòng rất đơn giản, không có trang trí dư thừa, đa số là màu sắc lạnh ấm phối hợp lẫn nhau, cảm giác thật thoải mái, anh quay đầu đưa mắt nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, không có mỹ phẩm trang điểm tí mĩ, có vẻ hết sức trong trẻo xinh đẹp, mái tóc dài cũng không có nhuộm màu.

Không đúng! Anh đột nhiên kinh hoàng, tiến lên bắt lấy cổ tay của cô, "Em một tháng qua đều là tóc đen, không có nhuộm thành màu khác?"

"Liên quan gì anh?" Mạc Dao bị anh hỏi không giải thích được, dưới ánh mắt sắc bén của anh, cô chỉ có thể thừa hiệp, "Đúng rồi, một tháng qua tôi đều là tóc đen, anh hài lòng chưa?"

Đỗ Hạo Vũ thấy bộ dáng ăn vạ nũng nịu của cô, vừa giận vừa hờn, trong lòng âm thầm thờ dài, "Em hại tôi cả tháng qua đi tìm cô gái phương Đông nhuộm tóc ở khắp Munich!" Anh ngồi ở mép giường cô, kéo cô vào ngực, "Cô gái đáng chết này, khiến tôi lãng phí thời gian cả tháng đi theo sau móng em, thành thực khai báo, đi Munich làm gì?"

Mạc Dao bị anh ôm chặt vào trong ngực, không khỏi hít sâu một hơi cảm thụ nhiệt độ trên người anh, một hồi lâu, cô giùng giàng rời khỏi ngực của anh, "Tôi đi đâu cũng đâu cần xin phép anh, làm ơn đi ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi."

"Em đáng chết." Đỗ Hạo Vũ thầm mắng một tiếng, bất chấp tất cả hôn lên cái miệng nhỏ làm người ta tức chết của cô.

"Ừm—" Mạc Dao giãy giụa trong lòng anh, bắt đầu dĩ lực lượng của hai người quá cách xa.

Đầu lưỡi lửa nóng của Đỗ Hạo Vũ không để ý cô phản đối, xông vào nguồn suối tràn đầy nước của cô, sức lực phản kháng của Mạc Dao càng ngày càng yếu kém, dần dần mất đi gãy gục, kim lòng không được đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh, anh cảm thấy người trong ngực thuận theo, dục vọng càng mãnh liệt hơn, càng thêm mạnh mẽ lật khuấy ở trong miệng cô, quần cái lưỡi thom của cô để chơi đùa.

Lý trí của Mạc Dao từ từ cách xa đầu của cô, chỉ còn lại ham muốn xông xáo và mềm mại tê dại.

Đôi tay đẩy áo ra, dùng sức cởi ra áo ngực, cúi người hút gặm cắn hai đầu vú trắng nõn, người phía dưới bị sóng tình thôi thúc, cơ thể mềm mại càng không ngừng gãy gục, chọc cho Đỗ Hạo Vũ bị lửa dục thiêu đốt.

"Bảo bối, không nên lộn xộn."

Bàn tay đi tới eo nhỏ, thuận thực kéo quần ra, khoác lên vườn hoa thần bí đã sớm ướt đẫm, xuyên qua khu rừng rậm rạp, ngón tay xông thẳng vào cảm địa.

"A, ừ – đừng, đừng tay!" Âm thanh mềm mại từ môi đỏ mọng của cô bật ra, lộ ra sự mềm mại đáng yêu, không có chút uy hiếp.

"Em yêu, không dừng lại được." giọng nam khàn đục hồi đáp, động tác trên tay càng tăng nhanh.

Bỗng dừng, anh rút ngón tay ra, cái lưỡi nóng đặt lên nơi đang chảy ra nước mật, môi lưỡi dò vào khe trượt ấm áp, đầu lưỡi cong cong chạm vào vách tường non, khiến cho suối nước càng không ngừng chảy ra, thấm ướt ga giường dưới mông.

"Bảo bối, em thật là thơm, cực kỳ ngọt!" dưới bụng Đỗ Hạo Vũ thùng thình không chịu nổi, cây gậy thẳng cứng như muốn xông ra khỏi quần.

"Ừ –" tiếng than nhẹ thờ gấp vang vọng ở trong phòng, sóng tình kiều diễm nóng bỏng sục sôi bắn ra bốn phía.

Cái lưỡi lưu luyến không chịu rời khỏi vườn hoa bí mật, đôi khát hấp thu cam tuyến đang chảy ra, thỉnh thoảng lại gặm nhẹ hai mảnh thịt non ngoài vườn hoa, khiến chủ nhân run rẩy không ngừng.

Nhìn dáng vẻ quyến rũ mê người của cô, Đỗ Hạo Vũ không thể kiềm được, đứng dậy cởi ra quần áo trên người, giờ tay lên nâng lên hai chân thon dài trắng nõn quần ở ngang hông mình, thứ lửa nóng cứng rắn đâm thẳng đến miệng dòng suối.

Cây gậy nóng chậm rãi chen vào nơi ấm áp, mới đi vào, cảm giác tơ lụa bó chặt liền khiến Đỗ Hạo Vũ hít một ngụm.

"Trời ạ, bảo bối, em quá chặt!"

Hạ thể đột nhiên bị vật lớn xông vào, cảm giác không thoải mái khiến Mạc Dao nhíu đôi mày thanh tú, cơn đau nhẹ khiến cô thoáng từ trong tình dục tỉnh táo lại.

"Uhm, không được!" Mờ mắt ra thấy người đàn ông che ở trên người đang chuẩn bị đưa thứ cứng rắn đó vào trong cơ thể mình thì cô nhất thời hốt hoảng vươn tay đẩy.

"Đáng chết, anh đang làm gì?" Đỗ Hạo Vũ đang hưởng thụ cơn đường mềm mại bị cô đẩy, cây gậy vốn đã tiến vào liền trượt ra.

Dục vọng cứng rắn đau đớn không chiếm được thỏa mãn, khiến cho sắc mặt của anh phát xanh, lửa giận ngút trời.

"Anh đi ra ngoài cho tôi, nơi này không hoan nghênh anh!" Mạc Dao cực kỳ tức giận quát anh.

"Em sao thế hả, lúc này không phải chúng ta còn tốt sao?" Cô gái này sao thế, lúc này ý loạn tình mê rất đáng yêu mà!

"Đi ra ngoài!" Mạc Dao xấu hổ, kéo cái mền, che thân thể trần truồng của mình, hạ lệnh đuổi khách.

Đỗ Hạo Vũ phiền não lắc lắc đầu, cam chịu đứng dậy mặc vào quần áo, anh đứng ở bên giường hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Mặc kệ vì sao em trốn tránh, anh nhất định theo đuổi em, Mạc Dao, đây là lần cuối cùng anh để em thoát khỏi tầm mắt của anh, từ nay về sau, chung quanh em, thế giới của em nhất định có anh." Anh nghiêng người hôn một cái thật sâu lên trán cô, "Ngủ ngon, bướm bướm thân yêu."

Mạc Dao núp ở trong chăn, đôi tay níu chặt lấy ga giường, nước mắt rơi vào trên gối từng giọt từng giọt, cô biết trái tim mình bắt đầu dao động, trái tim đã chết kia lại sống lại vì lời nói của anh, cô nên làm cái gì, cô có thể chịu đựng tình yêu của anh lần nữa không?

Biệt thự nhà họ Đỗ

"Đỗ Hạo Vũ, gần đây anh đang làm gì?" Ba Đỗ ném tờ báo giải trí tới trước mặt anh, rống to.

"Ông xã, đừng tức giận, có gì từ từ nói." Mẹ Đỗ ở một bên vỗ nhẹ sống lưng chồng.

Đỗ Hạo Vũ nhìn sang nội dung báo chí, sau đó nhàn nhã bình tĩnh nói: "Cha, Mạc Dao chính là người phụ nữ con muốn theo đuổi, nếu như cô ấy nguyện ý, về sau sẽ là con dâu của ngài."

"Tên tiểu tử thúi này, anh biết con nhỏ đó là hạng người gì không?" Ba Đỗ giận đến hỉ mũi trợn mắt, ngón tay run rẩy chỉ vào con trai mắng to: "Cái nhà này có danh tiếng cực kém trong xã hội thượng lưu, tạm thời không nói cha mẹ nó là người như thế nào, chỉ là xỉ căng đàn của cô ta cũng đã xấp xỉ với anh rồi, chẳng lẽ mặt mũi của nhà họ Đỗ chúng ta bị vứt chưa đủ nhiều sao?"

"Không phải vừa đúng sao, cô ấy và con nhất định là trời sinh một đôi." Đỗ Hạo Vũ chẳng hề để ý, trải rộng hai tay, cười du côn, đối phó lửa giận của cha.

"Anh –" ba Đỗ vô cùng tức giận.

Mẹ Đỗ lo âu cho hai cha con nên nói: "Hạo Vũ, xỉ căng đàn của cô gái kia không hề tốt, con không thể tìm một người trong sạch để qua lại sao?"

"Mẹ, con muốn cô ấy, mặc kệ trước kia cô ấy như thế nào, con cũng muốn cô ấy!" trong tròng mắt đen sâu của Đỗ Hạo Vũ lóe ra vẻ kiên quyết không cho xía vào.

"Hạo Vũ—" Mẹ Đỗ lần đầu tiên thấy con trai cố chấp với một người phụ nữ như thế, con trai trời sinh đẹp đẽ, vì vậy cũng chọc không ít hoa đào, từ nhỏ đến lớn bên cạnh không thiếu con gái vây lượn, trừ một lần mười năm trước kia, thì chưa thấy con lộ ra vẻ mặt này vì người phụ nữ nào cả.

"Cha, con cam đoan với cha, sau này cô ấy sẽ không có bất kỳ xi căng đan nào xuất hiện nữa." Đỗ Hạo Vũ kiên định nhìn chăm chú cha mình, "Cô ấy rất quan trọng với con!"

Ba Đỗ thật không ngờ con trai kiên quyết thế, thiếu chút nữa liền dao động, nhưng nghĩ đến người phụ nữ như vậy sẽ làm con dâu mình, sắc mặt liền trầm xuống, "Đừng nói nữa, mặc kệ như thế nào, tôi cũng không cho phép đưa con gái lẳng lơ như thế vào cửa chính nhà họ Đỗ, trừ phi tôi chết!" Ông hờ hững quảng xuống lời nói, rồi được vợ dìu lên lầu.

Mẹ Đỗ bó tay liếc con trai một cái, lặng lẽ trở về phòng với chồng, ai, vậy phải làm sao mới phải!

Đỗ Hạo Vũ khỏ sở xoa tóc, anh biết một khi bị cha biết thì tất nhiên sẽ gặp phải phản đối, nhưng không ngờ cha sẽ phản ứng mãnh liệt như vậy, một chút đường sống cũng không chừa lại!

Đỗ Hạo Vũ ngồi trong góc, híp tròng mắt đen nhìn chăm chú người phụ nữ không ngừng uống rượu ở đằng trước.

"Uống mạnh như vậy cũng không sợ say." Anh tự lẩm bẫm, giọng điệu có sự cưng chiều ngay cả mình cũng chưa từng phát giác.

Cả đêm Mạc Dao luôn mất hứng, tất cả đàn ông đến gần đều bị cô cự tuyệt hết, ngay cả hứng thú lên đài nhảy bình thường cũng không có, chỉ lo chui đầu vào quầy rượu uống rượu, đây là vì cái gì, chẳng lẽ chính là bởi vì quý đào hoa Đỗ Hạo Vũ đó sao?

Cô mãnh liệt uống rượu, giống như chỉ có như vậy mới có thể quên Đỗ Hạo Vũ, mới có thể bình phục đau đớn của cô, Đỗ Hạo Vũ cách mấy vị trí, tránh thoát hết mấy cô gái dây dưa đi tới bên cạnh cô, "Em uống nhiều rượu mạnh thế để làm gì?"

Mạc Dao vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Đỗ Hạo Vũ đứng ở bên cạnh, mắt say lơ lơ mộng lung nên cô cười ngây ngô với anh, "Anh là ai? Sao lại giống tên quý phong lưu Đỗ Hạo Vũ thế!" Cô lão đảo đứng lên, ngón tay nhỏ nhắn chìa vào trán anh, cao ngạo giống như nữ chủ nhân đang thăm vấn đầy tớ.

"Em uống say rồi." Đỗ Hạo Vũ bó tay tròn trắng mắt, cô gái này ngay cả uống rượu say cũng không quên mắng anh.

"Tôi không có say." Cô bữu môi phản bác: "Tôi còn có thể uống nữa."

"Đi, chúng ta trở về." Anh để cô tựa vào trong lòng ngực mình, cẩn thận ôm eo thon của cô không để cho cô ngã xuống.

"Không, tôi không đi, tôi còn muốn uống." Cô tức giận giãy giụa trong lòng anh.

"Anh dẫn em đến một nơi có rất nhiều rượu ngon, tới đó sẽ tiếp tục uống, có được hay không?" Anh dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ dụ cô.

Mạc Dao vỗ tay kêu to giống đứa bé: "Được được, đi uống thật nhiều thật nhiều rượu." Mơ mơ màng màng đi theo Đỗ Hạo Vũ rời khỏi PUB.

Đỗ Hạo Vũ đặt cô trên ghế kế vị trí tài xế, tỉ mỉ thay thắt chặt dây an toàn cho cô, sau đó lái xe trở về chung cư của mình, khi xe dừng lại, anh nghiêng đầu nhìn một cái, cô gái ồn ào không nghĩ đó đã sớm ngủ mất, chắc đang gặp Chu Công rồi.

"Thiệt là, mới vừa rồi còn ồn ào thế, xem em sau này còn dám uống nhiều rượu như vậy hay không!" trong mắt Đỗ Hạo Vũ đều là dịu dàng cưng chiều, khom lưng ẵm cô từ trong xe ra.

Anh nhẹ nhàng đặt Mạc Dao ở trên giường của mình, dùng khăn lông ấm dịu dàng lau mặt cho cô, "Em yêu, em nhất định là của anh." Đỗ Hạo Vũ ngồi ở bên giường nhìn cô gái ngủ say, khoe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt quý dị.

Đêm cuối hè, gió lạnh vi vu lay động rèm lụa mỏng, trên cái giường cực lớn, hai người tựa sát vào nhau, giống như một đôi người tình vô cùng ân ái, cánh tay của người đàn ông vững vàng ôm eo nhỏ của người phụ nữ, bá đạo biểu thị chủ quyền công khai với trăng, người phụ nữ ngủ say tựa đầu vào ngực người đàn ông, nương theo tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mấp máy, hô hấp đều đều, gương mặt trắng nõn ửng hồng, khoe môi hơi lộ ra đường cong, bộ dáng thật là hạnh phúc ngọt ngào.

Hôm sau—

Đầu của cô thật là đau, tựa như có người đang dùng sức gõ đầu của cô, Mạc Dao mở hai mắt ra, cổ họng khàn khàn không phát ra được âm thanh nào, thật là muốn uống nước, cô vừa mới nghĩ xong, một ly nước liền đưa tới bên môi cô, cô không khách sáo chút nào, ngồi dậy uống ừng ực cạn sạch.

"Cám ơn." Cô rót cuộc có thể lên tiếng, mặc dù còn hơi khô khốc.

"Đừng khách sáo." giọng nam trầm thấp từ tính từ đỉnh đầu truyền đến.

Mạc Dao nhất thời tỉnh táo, chứng kiến tới gương mặt tuấn tú của Đỗ Hạo Vũ phóng đại gấp mấy lần ở trước mắt mình, "A—" cô thét chói tai: "Anh—tôi

—"ngón tay trắng trẻo của cô chỉ vào anh rồi lại chỉ vào mình.

"Em yêu, em muốn hỏi tại sao chúng ta tỉnh lại trên cùng một cái giường sao?" Đỗ Hạo Vũ lười biếng tựa vào trên đầu giường thường thức dậy vẫn còn lờ mờ buồn ngủ, "Đương nhiên là bởi vì tối hôm qua chúng ta ngủ chung trên giường lớn, cho nên sáng sớm hôm nay chúng ta mới có thể cùng nhau nghiền ngẫm buổi sáng." Anh cố ý khiến cô hiểu lầm, nói như vậy không chừng sẽ cho anh một cơ hội tốt.

"A—" Mạc Dao muốn điên rồi, không thể nghĩ ra chuyện tối qua, không phải cô thật sự lên giường với anh chứ, đôi tay mãnh liệt nhéo tóc, vẻ mặt ảo não không thôi.

Rượu đáng chết!

Cô nhanh chóng kéo qua ga giường bao lấy mình chạy về phía phòng tắm, sửa sang cho mình xong thật nhanh, từ trong ra ngoài lại khôi phục tỉnh táo thường ngày, "Mọi người đều là người trưởng thành, tối hôm qua cứ xem như không xảy ra cái gì!" Cô vừa nói xong, liền nắm túi xách nhỏ của mình lên liền chạy khỏi nhà trọ của Đỗ Hạo Vũ.

Lần này Đỗ Hạo Vũ không có tức giận, ngược lại cười rất gian trá, "Không có quan hệ sao? Dao nhi, rất nhanh em sẽ phát hiện mình sai rồi, em không chỉ có quan hệ với anh, hơn nữa còn sẽ dính dấp tiếp." Anh không phát uy, cô xem anh thành mèo bệnh rồi, kế hoạch đang áp dụng từng bước từng bước, cũng không tin như vậy còn không trôi được con hoa hồ điệp này, lần này vô luận như thế nào cô cũng trốn không thoát lòng bàn tay của anh!

Mạc Dao vội vàng vàng chạy về nhà, chui vào phòng tắm kiểm tra thân thể của mình.

"Không có gì khác thường à?" Cô nghi ngờ nhìn mình trong kiếng, "Không cảm thấy gì, chẳng lẽ là anh ta gạt mình?"

Cô tắm xong liền nằm vào chăn cố gắng nghĩ lại chi tiết tối hôm qua, "Khốn kiếp, sao lại không nghĩ ra chút nào?"

Cuối cùng, cô cũng buông tha cho việc truy cứu về tối hôm qua, an ủi mình, thật ra thì tối hôm qua không có xảy ra gì cả, đều là Đỗ Hạo Vũ đang hù dọa cô, không cần lo sợ.

Cô kéo chăn qua bao mình lại, "Ngủ, tỉnh dậy sẽ không có chuyện gì." Đầu cô choáng váng tiến vào mộng đẹp, còn không biết thế giới bên ngoài đã bắt đầu đại loạn rồi!

"Dao Dao, con dậy ngay cho mẹ." Mẹ Mạc liền mạng lác cơ thể của con gái.

"Ừm—" Mạc Dao nghiêng người lại tiếp tục ngủ.

"Xảy ra chuyện lớn, con mau lên."

Mạc Dao khẽ nhếch mắt hạnh, "Mẹ, chuyện gì?"

"Con còn hỏi mẹ chuyện gì, tự con xem đi?" Mẹ Mạc đưa tờ báo đến trước mắt cô.

Mạc Dao nhận lấy tờ báo, phía trên đột nhiên hiện ra hình tối qua cô về nhà trọ với Đỗ Hạo Vũ, mặt của cô rõ ràng in ở phía trên, chối cũng không chối được.

"Mẹ, đây chỉ là một xì căng đan, qua một thời gian ngắn sẽ tốt."

"Bên ngoài nhà chúng ta đã bị ký giả vây đầy, cứ đuổi theo mẹ hỏi khi nào con sẽ gả vào nhà họ Đỗ?" Mẹ Mạc nói ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này, "Hôm nay ba con đã bị chủ tịch tập đoàn Đỗ thị hẹn gặp gặp mặt nói chuyện, nghe nói là xì căng đan lần này đã tạo thành không ít tổn thất cho cô phiều Đỗ thị."

"Cái gì?" Mạc Dao từ trên giường nhảy dựng lên, "Làm sao có thể, trước kia xì căng đan của Đỗ Hạo Vũ còn nhiều hơn cái này mà sao không ảnh hưởng, tại sao hiện tại đến phiên con liền có ảnh hưởng?" Cô không tin sẽ có chuyện như vậy.

Cô nhanh chóng đứng dậy chỉnh trang chuẩn bị đi tìm Đỗ Hạo Vũ để hỏi cho rõ, "Mẹ, mẹ giúp con dẫn đám ký giả kia đi đi, con muốn đi tìm Đỗ Hạo Vũ."

"Được, mẹ sẽ đi ngay bây giờ." Thật ra thì mẹ Mạc chỉ ước gì con gái có thể nhờ vậy mà gả vào nhà họ Đỗ.

Đỗ Hạo Vũ nở nụ cười, giống như đoán được cô sẽ tìm đến anh, "Dao nhi, khó được em đến tìm anh nha!"

Mạc Dao giận đến phình má đỏ mặt, "Anh cố ý." Nhất định có quỷ, Đỗ Hạo Vũ làm sao lại không có chút động tác, còn có thể ngồi ở chỗ này cười đáng ghét thế.

"Em yêu, anh không hiểu em đang nói gì?" Anh giang đôi tay ra, lừa gạt cô.

"Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của ba tôi, ông bảo hai chúng ta đính hôn, anh nói xem chuyện gì đang xảy ra?" Cô chống hai tay trên mặt bàn, nghiêng người tiến tới trước mặt anh chất vấn anh.

"Em nói chuyện này à, anh cũng mới được thông báo, chuyện này do ba anh và ba em cùng nhau quyết định, anh cũng không thể làm gì." Anh tỏ vẻ rất đắn đo.

"Tôi mặc kệ, anh lập tức đi nói rõ không có đính hôn gì cả."

"Không!"

"Tại sao, chẳng lẽ anh thật muốn đính hôn?"

"Tại sao không, Dao nhi, anh luôn theo đuổi em, hiện tại có cơ hội tốt này sao có thể bỏ qua?" Đỗ Hạo Vũ nói như chuyện đương nhiên.

Buồn cười! Anh chủ mưu tất cả, chính là vì kết quả hiện tại này, sao anh lại bê đá tự đập vào chân của mình đây?

"Em yêu, chỉ là đính hôn cũng không phải là kết hôn, bây giờ làm thế là vì bình ổn dư luận, sau đó có thể thủ tiêu hôn ước."

Anh dự định xâm nhập từng bước một.

"Tại sao phải phiền toái như vậy?" Cô không muốn có quá nhiều dính dấp với anh, lần này càng thêm sửa sang không rồi!

"Em có thể không đồng ý, nhưng mà tổn thất của Đỗ thị, phải do công ty bách hóa của ba em gánh chịu."

Anh ra đòn sát thủ cuối cùng.

"Có ý gì?" Việc này có quan hệ gì với công ty của ba cô?

"Ba em vừa ký một hiệp nghị với Đỗ thị, nếu như em không đồng ý đính hôn, như vậy tổn thất của Đỗ thị sẽ do công ty bách hóa của ba em gánh chịu, nói cách khác, nếu cổ phiếu của Đỗ thị vì vậy mà rớt giá, thì công ty bách hóa của ba em phải bồi thường lại cho Đỗ thị!"

Đỗ Hạo Vũ không lo lắng nói ra.

Mạc Dao sững sờ, không ngờ cha lại ký cái hiệp nghị tự chui vào miệng cọp này, "Anh quá ghê tởm." Cô ném túi xách vào người anh, đỏ mắt chạy ra khỏi đó.

Đỗ Hạo Vũ nắm chặt túi của cô, "Thật xin lỗi Dao nhi, nếu như không làm như vậy, em nhất định sẽ chạy trốn xa hơn, chỉ có vậy em trong phạm vi tầm mắt của anh, anh mới có thể an tâm"

Mạc Dao cảm thấy hết sức uất ức, Đỗ Hạo Vũ tuyệt không suy tính cảm thụ của cô, không hề tôn trọng cô, khiến cô dễ dàng bị bán mất như một món hàng, mặt cô đầy nước mắt, đi qua đi lại trên đường, bộ dáng nhếch nhác khiến không ai nhận ra cô chính là nữ chính trong báo chí, cô móc móc túi, phát hiện lúc này túi xách đã bị cô ném vào tên Đỗ Hạo Vũ kia rồi.

"Sao mình ngốc thế, cầm túi ném anh ta, hiện tại người không có đồng nào!" Cô nỉ non, gỡ nhẹ đầu.

"Biết cầm túi ném anh là một quyết định sai lầm rồi sao." Sau lưng vang lên âm thanh hùng hậu mà đầy từ tính của Đỗ Hạo Vũ.

Mạc Dao không nói lời nào, lặng lẽ chảy nước mắt.

"Đừng khóc, thật xấu xí!"

"Anh mới xấu xí!" Mạc Dao dùng sức đánh ngực của anh, còn bôi nước mắt lên quần áo anh.

Đỗ Hạo Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, thì ra cô cũng có lúc tức giận như con nít, "Dao nhi." Anh thân mật la lên.

Thân thể Mạc Dao khẽ run, lúc này cô lại có cảm giác như mười năm trước, nước mắt lại không ngừng rơi xuống, "Tôi hận anh, tôi chán ghét anh lại xuất hiện trong sinh mệnh của tôi, tôi—"

"Hận anh cũng tốt, chán ghét anh cũng được, anh không thể buông em ra!" Anh ôm lấy cô thật chặt, mặc cho cô thổ lộ bất mãn và uất ức trong lòng.

Mạc Dao chôn trong ngực anh khóc lớn tiếng, phát tiết ra hết oán hận dành cho anh mười năm qua, Đỗ Hạo Vũ lặng lẽ ôm chặt eo thon của cô, đứng ở trên đường cái mặc cho người ta chỉ chỉ chỗ chỗ, nhưng anh không hề để tâm, anh biết cô gái trong ngực đã thỏa hiệp, con hoa hò điệp này rất cuộc ngoạn ngoạn chịu đựng trên đóa hoa anh trồng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đình Thế Mâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Bữa tiệc đính hôn

Về mặt Mạc Dao hết sức buồn bã, hoàn toàn là đáng về bị buộc lên đài tay của cô bị Đỗ Hạo Vũ nắm chặt, ở bữa tiệc đính hôn của hai người mà sao chỉ có bên nam tươi cười?

"Em yêu, em không phối hợp sẽ làm truyền thông phát hiện không đúng, cười một cái." Đỗ Hạo Vũ cúi đầu nhẹ giọng nói ra ở bên tai cô, trong mắt người ngoài giống như đôi tân nhân đang trò chuyện thân mật.

"Biết." Mạc Dao cắn chặt răng, miễn cưỡng mỉm cười tiêu chuẩn.

"Rất tốt!" Anh hôn nhẹ một cái lên mặt cô để tưởng thưởng.

Nhắc tới bữa tiệc đính hôn còn có ai lộ sắc mặt khó coi như Mạc Dao, thì chỉ có ba Đỗ! Nếu như không phải suy nghĩ cho công ty, ông nói gì cũng không đồng ý con trai đính hôn với con gái nhà họ Mạc.

"Ông xã, ăn một chút gì đi." mẹ Đỗ ngồi bên cạnh khuyên ông chồng đang lộ vẻ khinh bỉ.

"Tôi ăn không vô." Thấy sắc mặt khoe khoang và nịnh hót của hai vợ chồng nhà Mạc, thì ông đã giận no rồi.

"Ông xã, hôm nay nói thế nào cũng là tiệc đính hôn của con trai, ông ít nhiều cũng cho nó chút mặt mũi đi, ông không thấy nó cười rất vui sao." Mẹ Đỗ biết con trai thật sự vui mừng từ đáy lòng, anh có thể chịu cho đám người kia dây dưa như thế, thì có thể thấy anh thật lòng thích vị đại tiểu thư nhà họ Mạc này.

"Hừ, nếu không phải như vậy, tôi đã sớm bỏ đi." Ba Đỗ cũng biết tâm tư của anh, thậm chí hoài nghi cổ phiếu công ty xảy ra vấn đề là do con giờ trò quỵ, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ.

Mẹ Đỗ hết cách với chồng, ở trong lòng càng không ngừng than thở, bà quay đầu nhìn nữ chính hôm nay, trực giác của phụ nữ nói cho bà biết, cô bé này không giống với báo chí miêu tả, cô gái có một đôi mắt trong suốt sáng ngời sao lại là một con hoa hò điệp lượn quanh trong đám đàn ông? Có lẽ, trong này có hiểu lầm gì, mặc kệ như thế nào bà chỉ hi vọng con trai có thể hạnh phúc, nếu như cô gái này có thể khiến con trai vui vẻ, vậy như thế nào cũng không sao cả.

Nhà họ Mạc

"Tôi không đi!" Mạc Dao rống to, tên đáng chết này lại được voi đòi tiên, muốn cô dọn đến ở chung với anh ta.

"Không đi cũng được, nhưng ngày mai không biết báo chí viết thế nào đâu." Đỗ Hạo Vũ tỏ vẻ không sao cả, nhưng ám hiệu mạnh mẽ đủ khiến Mạc Dao phát điên.

"Dao Dao, con cũng biết nấy ký giả kia giỏi nhất là nói không thành có, một chút chuyện nhỏ cũng có thể viết ra chuyện rất lớn." Mẹ Mạc lại hết sức ủng hộ quyết định của Đỗ Hạo Vũ, như vậy con gái mới có thể ngồi ổn chiếc ghế thiếu phu nhân nhà họ Đỗ.

Mạc Dao quét nhìn cha mẹ, mới phát hiện ra ý nghĩ muốn nương nhờ họ ngu xuẩn cỡ nào, cha mẹ là hạng người gì, làm con gái hai mươi mấy năm còn chưa đủ rõ ràng sao? Lại vọng tưởng bọn họ sẽ đứng ở bên mình, thật là quá buồn cười!

"Tôi hiểu." Cô rút cuộc không phản kháng nữa, chấp nhận lần đầu dọn đồ của mình.

Đỗ Hạo Vũ đi theo phía sau của cô, "Cần anh giúp không?"

Cô quay đầu lại trợn lên giận dữ nhìn anh, hung dữ nói: "Không cần!"

Anh tựa tại cửa phòng cười một tiếng, không thêm để ý mặt lạnh của cô.

Mạc Dao bỏ đồ của mình vào cái túi du lịch lớn, liền quay đầu lại nói với Đỗ Hạo Vũ: "Anh giúp tôi đem cái túi này xuống lầu xuống."

Đỗ Hạo Vũ rất nghe lời mang cái túi của cô xuống lầu, đợi đến lúc anh trở lại lần nữa, Mạc Dao đã thu thập xong.

"Không có gì nữa?"

"Không có." Cô đeo túi vải buồm rất to lên vai.

"Vậy đi thôi."

Mạc Dao đi theo sau lưng Đỗ Hạo Vũ xuống lầu, không có bất kỳ lưu luyến, rời khỏi căn nhà mình đã sống hai mươi mấy năm.

"Anh có ý gì?" Mạc Dao nhìn đôi mày thanh tú hỏi Đỗ Hạo Vũ.

"Cái gì có ý gì?"

"Anh dọn hết hành lý của tôi sang phòng anh, là có ý gì?"

"Em yêu, chính là ý như em nghĩ, nơi này chỉ có một căn phòng ngủ, anh đương nhiên sẽ không để cho vị hôn thê của anh ngủ phòng khách rồi." Đỗ Hạo Vũ vẫn tươi cười dịu dàng tỏ vẻ rất hiểu lòng người.

"Tôi cự tuyệt!" Dời qua ở đã là cực hạn của cô rồi, sao có thể còn ở chung phòng với anh, "Tôi sẽ không ngủ chung phòng với anh, nếu như vậy tôi lập tức dọn về." Cô mãnh liệt kiên trì lập trường của mình, không thể không có một chút riêng tư.

"Dao nhi, em nói lý chút, cả căn nhà chỉ có một căn phòng ngủ, em không muốn ngủ chung phòng với anh, chẳng lẽ muốn anh để em ngủ phòng khách sao? Anh nói cho em biết, đây là chuyện không thể nào!" Đỗ Hạo Vũ cũng không chút thoái lui, đã đến mức này còn để cho cô chạy mất, vậy tất cả những gì mình làm trước đó không phải uổng phí sao.

"Vậy anh đi ngủ ở phòng khách, tôi ngủ bên trong." Mạc Dao thừa dịp anh không chú ý trực tiếp đẩy anh ra ngoài, sau đó khóa cửa phòng lại.

Đỗ Hạo Vũ trợn tròn mắt, chủ phòng lại phải ngủ phòng khách, "Mạc Dao, em lập tức mở cửa cho anh, nếu không thì coi chừng cái móng của em đó." Anh đập cửa, giả bộ uy hiếp đe dọa cô.

Mạc Dao mặc kệ anh, tự mình thu sắp xếp sơ hành lý liền vội vã tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm trên cái giường cực lớn của Đỗ Hạo Vũ lăn lộn, "Người này rất biết hưởng thụ." Cô quét mắt quanh phòng anh một vòng, phát hiện vật dụng trong phòng, rèm cửa sổ tất cả đều là hàng nhập khẩu, giá tiền đắt đến làm người ta lú lỏi.

"Quá xa xỉ!" Mặc dù cô sanh ở nhà có tiền, nhưng mà so sánh với Đỗ Hạo Vũ thì kém nhiều lắm

Cô nhẹ nhàng cọ mặt lên cái mền, "Oa, thật mềm!"

"Đó là đương nhiên, đây chính là từ lông cừu châu Úc, làm thủ công đan dệt từng cây kim tạo thành." Phía sau của cô truyền đến giọng nam khàn khàn.

Mạc Dao mở hai mắt ra, "Sao anh vào đây?" Cô rõ ràng đã khóa trái cửa, sao anh còn có thể đi vào?

"Em yêu, em quên đây là nhà của ai à?" Đỗ Hạo Vũ lắc lắc cái chìa khóa trên tay, khoe miệng đều là nụ cười dương dương hả hê.

Anh đi từng bước từng bước về phía cô, bất ngờ cúi người xuống, hai tay chống hai bên đầu cô, từ phía trên thẳng tắp nhìn chăm chú cô, "Dao nhi, lúc này anh đã cảnh cáo em."

Không khí mập mờ tán loạn giữa hai người, Mạc Dao không tự chủ nuốt nước miếng một cái, "Anh muốn đánh tôi?" Cô hoảng sợ kéo cái mền qua bao lấy mình, sợ anh nhất thời xúc động ra tay đánh mình.

"Em cứ nói đi?" Anh nhẹ nhàng bật hơi, hương thơm tinh khiết phả vào trên mặt cô, "Không đánh em, nhưng cho em một chút trừng phạt nhỏ."

Anh cúi thấp người, không đỡ được khát vọng trong lòng, môi mỏng dán lên cánh môi cong lên của cô, trong hơi thở tràn đầy hương thơm của cô, làm anh kim lòng không được đưa lưỡi chui vào trong bờ môi của cô, hấp thu nước miếng ngọt ngào của cô; cảm xúc ấm áp trên cánh môi và cái lưỡi thăm dò trong môi, làm trong cơ thể cô dâng lên một luồng sóng nóng ran.

"Ừm—" hơi thở phái nam sạch sẽ của anh vọt vào mũi miệng của cô, cô theo bản năng đưa tay đẩy lồng ngực của anh, muốn ngăn cản anh xâm lấn thêm một bước.

Một bàn tay Đỗ Hạo Vũ nắm cái cằm trắng nõn của cô không cho cô có thể né tránh, cái lưỡi linh động của anh vòng quanh trong miệng cô, hấp thu ngọt ngào của cô thật sâu; nụ hôn sâu cuồng nhiệt cơ hồ cắn nuốt cô, khiến lý trí cô bị nụ hôn này làm cho không cánh mà bay.

Anh hít tròng mắt đen nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ mê say của cô, đáy mắt thoáng qua vẻ sáng khoái, đây chính là mục đích của anh, anh đã khát vọng cô quá lâu, hôm nay hai người có cơ hội ngàn năm một thuở này, nếu như anh không biết nắm chặt, thì chính là đưa ngọc rồi.

Môi của anh đi xuống, hôn lên cái cằm trắng nõn khéo léo của cô, sau đó xoay mặt cô đối diện với anh, một tay ôm lấy hông của cô, môi mỏng không ngừng hôn xuống quai xanh khêu gọi của cô.

Mảng lớn da thịt trước ngực cô bởi vì sóng tình mà dính vào một tầng phấn hồng mê người, tròng mắt đen của anh nổi lên hai đốm lửa hừng hực, nhìn chăm chăm phần ngực đầy đà lộ ra vì giây giữa, nụ mai đo rung động đứng thẳng, bàn tay to của anh lập tức cầm lấy, cảm thụ xúc cảm mềm mại đầy đà tốt đẹp này.

Đôi môi ấm áp của anh bắt giữa lấy nụ mai hồng còn lại, dùng đầu lưỡi trêu chọc, làm nó càng thêm đầy đặn và sáng bóng, mà bàn tay đặt ở trước ngực cô cũng không ngừng xoa nắn.

"A—" sóng tình tới vừa mạnh vừa vội, khiến Mạc Dao không biết làm sao, khi bị anh thân mật trêu chọc như thế, cô trở nên không giống mình.

"Dao nhi, em thật ngọt."

Anh lẩm bẩm nói nhỏ, khiến Mạc Dao xúc động, những lời ngon tiếng ngọt này khiến cô thấy rất hưởng thụ, làm ham muốn của cô không ngừng dâng lên.

"Không!" Mạc Dao sợ đẩy anh ra, cảm giác không thể nắm trong tay này khiến cô hoảng hốt lo lắng.

Đỗ Hạo Vũ nghe vậy buông cô ra, "Đây là trường phạt nhỏ, vào ở nơi này thì phải nghe lời anh, lần sau tái phạm thì không chỉ giải quyết thế này đâu!" Trong giọng nam nho nhỏ chứa sự cảnh cáo đầy đặc.

Hai gò má Mạc Dao vẫn còn nóng bỏng, hai đóa mây hồng nổi lên hai bên, bộ dáng kia khiến Đỗ Hạo Vũ mê đắm.

"Ngủ!" Anh duỗi tay, ôm cô vào trong ngực.

"Buông tôi ra."

"Không được lộn xộn, nếu không tự gánh lấy hậu quả." Giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh lộ ra dự vọng mãnh liệt.

Cô nhất thời không dám lộn xộn, cơ thể cứng còng ở trong lòng anh, khoe môi Đỗ Hạo Vũ nhếch lên, hai cánh tay ôm lấy cô thật chặt, "Ngủ đi, không có sự đồng ý của em, anh tuyệt đối sẽ không đụng vào em." Anh bảo đảm với cô.

Mạc Dao ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh, sâu bên tròng mắt đen thoáng qua một chút ánh sáng, cô nhìn thấy sự nghiêm túc và kiên trì của anh, anh vì khiến cô ngoan ngoãn ở lại nơi này đã làm rất nhiều chuyện, đều không phải là chuyện mà cô có thể tưởng tượng: cô tựa đầu vào ngực của anh, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, lòng nín như cánh quạt từ từ khép lại, cái miệng nhỏ lộ ra đường cong xinh đẹp, say sưa yên ổn tiến vào trong mộng đẹp.

Đỗ Hạo Vũ đưa tay vuốt ve gương mặt ngủ say của Mạc Dao, "Dao nhi, mặc kệ cuộc sống trước kia của chúng ta như thế nào đều không quan trọng, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ làm lại từ đầu." Anh thân mật nói nhỏ ở bên tai cô, hôn nhẹ một cái lên mặt cô.

Mạc Dao mơ hồ nghe thấy có người nói chuyện bên tay: "Dao nhi, anh phải đi làm, bữa ăn sáng ở trên bàn, nhớ hâm nóng rồi ăn, biết không?"

"Ừ." Cô mơ mơ màng màng đáp một tiếng.

Đỗ Hạo Vũ cực kỳ vui vẻ, bộ dáng lười biếng chưa tỉnh của cô tựa như một con mèo Ba Tư, đây chính là một mặt chân thật nhất của cô, chỉ có anh có thể thấy được.

Điều này khiến anh vui mừng vô cùng, "Em yêu, buổi trưa anh sẽ gọi điện thoại cho em, anh đi nha." Hôn một cái lên mặt cô xong, Đỗ Hạo Vũ liền lạng lẽ lui khỏi phòng.

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua khe hở màn cửa sổ bằng lụa mỏng chui vào trong phòng, người trên giường bén nhảy cảm thấy ánh sáng hơi yếu, hai mắt từ từ mở ra.

"Đây là đâu?" Trang trí xa lạ trong nhà khiến Mạc Dao nhất thời không biết mình ở nơi nào, sợ run hồi lâu, cô mới nhớ tới mình đã đính hôn với Đỗ Hạo Vũ, thậm chí còn ở chung.

Cô thờ dãi, vén mền lên rồi giường rửa mặt, "Sáng sớm hôm nay hình như mình nghe được anh ta nói chuyện với mình, nói cái gì đây?"

Cô lẩm bầm lầu bầu, trong tay còn cầm khăn lông, đứng ở trước gương cố gắng nghĩ lại lời Đỗ Hạo Vũ nói sáng nay.

"Ai nha, mặc kệ." Cô thật sự không nghĩ ra, vuốt vuốt mái tóc, bỏ qua.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Mạc Dao đeo túi vải to trên lưng, rời khỏi nhà Đỗ Hạo Vũ, cô phải tìm một chỗ để về, ở nhà về thật sự không an toàn, dễ dàng bị Đỗ Hạo Vũ phát hiện, cô còn chưa muốn cho anh biết bí mật này của mình, nếu như nói ra, thì cô sẽ thành người trong suốt trước mặt anh rồi, quan hệ và tình cảm của họ bây giờ vẫn còn ở trong tình trạng hỗn loạn, cô còn chưa suy nghĩ rõ nên cứ tạm thời duy trì tình trạng này!

Buổi tối, Mạc Dao kéo cơ thể mệt mỏi trở về, cô mới vào cửa đã nhìn thấy Đỗ Hạo Vũ đứng trước cửa, mặt tối tăm mà nhìn chằm chằm vào cô.

"Anh ở nhà à?" Cô không còn hơi sức hỏi, hôm nay đi rất nhiều nơi để lấy cánh vẽ tranh, cho nên rất mệt mỏi, không có tâm tư suy nghĩ tại sao sắc mặt người đàn ông này khó coi thế.

"Em—" vốn định gặng hỏi nhưng thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô thì lại nuốt xuống, "Ăn cơm chưa?"

Tim của Mạc Dao đột nhiên run run, ngẩng đầu nhìn anh, miệng không tự chủ trả lời vấn đề của anh: "Vẫn chưa."

Đỗ Hạo Vũ đi tới cầm lấy túi buồm lớn trên vai cô, dịu dàng dặt tay nhỏ bé của cô, "Đi tắm trước, sau đó có thể ăn."

Cô kinh ngạc nhìn anh chăm chú, không hiểu rõ lắm nhưng vẫn đi tắm theo lời của anh.

"Hôm nay anh ta bị sao vậy?" Mạc Dao nằm trong bồn tắm, đầu óc hồ đồ, không hiểu Đỗ Hạo Vũ vì sao khác thường.

Đợi cô tắm xong ra ngoài liền ngửi thấy mùi thức ăn chín tỏa ra bốn phía, "Thơm quá!"

"Tắm xong?" Anh đi ra phòng ăn, ôm ái nói: "Có thể ăn cơm."

"Anh làm à?" Cô chỉ vào mấy món ngon trên bàn.

"Thật đáng tiếc, mặc dù anh rất hy vọng là ra từ tay của anh, nhưng nó không phải." Đỗ Hạo Vũ lộ vẻ tiếc nuối, trải hai tay ra.

Mạc Dao bị dáng vẻ của anh chọc cười, nhếch môi lên, trêu chọc: "Tôi đã nói rồi, Đỗ đại thiếu gia làm sao rửa tay nấu ăn được?"

"Đây chính là món ăn nổi tiếng ở khách sạn năm sao, bảo đảm em ăn xong sẽ khen không dứt miệng!" Anh kéo Mạc Dao qua, phục vụ cô ngồi xuống ăn cơm giống như phục vụ công chúa.

"Anh không sao chứ?" Cô nghi ngờ liếc anh, cứ như anh đang gài bẫy mình.

"Em yêu, em không đói bụng sao? Nếu như em không ăn, anh không ngại đi ngủ, thuận tiện làm vận động trên giường."

Anh cúi đầu hà hơi ở bên má cô, mập mờ ám hiệu cô.

"Anh—" mặt của cô trong nháy mắt đỏ bừng, vùi đầu ăn cơm không trả lời lại.

Đỗ Hạo Vũ hơi cong môi mỉm cười một chút, trong mắt có vẻ cưng chiều mà Mạc Dao không thấy được, cô nhóc này luôn làm cho người ta uy hiếp mới có thể an an phân phân nghe lời, thật là quá đáng yêu!

Biệt thự nhà họ Đỗ

Mẹ Đỗ thấy chồng tươi cười từ trong phòng sách đi ra liền nói "Ông xã, chuyện gì vui mừng như thế?"

"Ha ha, phu nhân." Ba Đỗ cười khanh khách kéo tay của vợ qua ngồi xuống chung với ba, "Tiểu tử hư nhà chúng ta rất nhanh sẽ có thể thoát khỏi con nhỏ phóng đảng nhà họ Mạc."

"Có ý tứ?" Mẹ Đỗ nghe cứ như rơi vào trong sương mù, không biết chồng đang bày trò gì.

"Cái loại phụ nữ nhà họ Mạc đó làm sao trở thành con dâu nhà họ Đỗ chúng ta?" trong giọng nói của ba Đỗ lộ ra khinh thường: "Tiểu thư nhà họ Hạ mới thích hợp với Hạo Vũ nhà ta, hai người bọn họ vô luận từ gia thế, trình độ học vấn đến tướng mạo đều là thích hợp nhất, tôi đã bàn xong với lão Hạ, cho Liên Hương từ nước Mĩ trở lại một chuyến, đến lúc đó Hạo Vũ sẽ biết nên chọn người nào." Ông tỏ vẻ tình thế bất buộc, giống như Hạ Liên Hương đến thì tất cả vấn đề sẽ được giải quyết.

"Ông xã, ông gọi con bé nhà họ Hạ về, làm như vậy thỏa đáng sao?" mẹ Đỗ lại không lạc quan như ông, con trai mình sinh, chẳng lẽ còn không biết tính khí nó sao? Nếu như Hạ Liên Hương thích hợp với con trai, từ đầu bọn họ sẽ không chia tay, ai, xem ra lại sắp có bão táp tới!

"Yên tâm phu nhân, tôi đều sắp xếp xong xuôi." Ba Đỗ lại rất tin tưởng Hạ Liên Hương.

"Nhưng—"

"Phu nhân, tôi nói không có việc gì thì nhất định sẽ không có việc gì, lần này không chỉ có thể giúp Hạo Vũ giải trừ hôn ước, còn có thể giải quyết hôn sự với nhà họ Hạ, một mũi tên bắn hai con chim - chuyện tốt, chúng ta cố sao mà không làm?" Ba Đỗ tràn đầy mong đợi Hạ Liên Hương đến, như vậy chuyện của con trai sẽ có thể giải quyết.

"Tôi biết rồi." Mẹ Đỗ bắt lặc than thở, "Ông xã, mặc kệ như thế nào cũng là chuyện của con, ông đồng ý với tôi, dù nó lựa chọn thế nào cũng không được làm khó nó, được không?"

"Nó còn có thể có lựa chọn nào khác?" Ba Đỗ triển lộ bá đạo cá tính không bỏ sót, "Hạ Liên Hương chính là lựa chọn tốt nhất của nó!"

Mẹ Đỗ biết chồng và con đều là người cố chấp, một khi quyết tâm sẽ kiên trì tới cùng, bà chỉ hi vọng cha con họ không vì vậy mà trở mặt, nếu không bọn họ quậy lên, nhất định sẽ thành trường hợp nổ to kinh thiên động địa.

Mẹ Đỗ không khỏi lo lắng về chuyện xảy ra trong tương lai, ai—

Nhà họ Mạc

"Chị Thẩm, em đã hoàn thành xong tất cả." Cô cầm điện thoại lên gọi cho chị Thẩm ở tòa soạn, "Có thể, ngày mai vẫn gặp ở chỗ cũ."

Vì dễ dàng nộp bản thảo ngày mai, tối nay cô muốn ngủ lại ở nhà, cô chỉ để một tờ giấy cho Đỗ Hạo Vũ, không biết anh ta nhìn thấy chưa?

Mới nghĩ đến anh, điện thoại của anh liền gọi đến "Alo."

"Sao em không nói tiếng nào đã chạy về nhà?" Đỗ Hạo Vũ vừa mở miệng liền lớn tiếng hỏi.

Cô nhún vai giải thích: "Không phải tôi để lại tờ giấy cho anh rồi sao? Ngày mai sẽ trở về, tôi đã rất lâu chưa gặp ba mẹ tôi, về nhà thăm bọn họ không tính là quá đáng chứ."

Đỗ Hạo Vũ trầm mặc bên đầu kia, sau một hồi lâu mới nói: "Anh biết rồi, ngày mai muốn anh đến đón em không?"

"Không cần, ngày mai tự tôi trở về là được rồi." Mạc Dao không ngờ lần này anh lại dễ nói chuyện thế, "Nếu như không có chuyện gì thì cúp nhé."

Cô mơ hồ nghe được tiếng hừ lạnh bất mãn của anh, khóe môi không tự chủ hơi nhếch lên. Người đàn ông này có lúc giống đứa bé, hơi không như ý sẽ lộ ra bộ dáng ăn vạ, anh hiện tại nhất định đang bày tỏ bất mãn vì cô nóng lòng cúp điện thoại, ngại vì mặt mũi nên không nói ra mà thôi, ha ha.

"Anh ăn cơm chưa?" Cô chỉ có thể thỏa hiệp, nói về việc nhà với anh.

Đỗ Hạo Vũ bên kia điện thoại hiển nhiên bị câu hỏi của cô dọa sợ, nếu là lúc trước cô đã sớm cúp điện thoại không để ý tới anh, lần này là lần đầu tiên nói chuyện phiếm với anh, trông mắt đen tràn đầy ánh sáng vui mừng.

"Vẫn chưa, vốn muốn ra ngoài ăn với em, nhưng em lại tự chạy về nhà một mình." giọng điệu của anh hơi buồn bã, cứ như đứa trẻ bị bỏ rơi.

"Vậy làm sao bây giờ?" Mạc Dao không muốn anh đói bụng, "Tự anh đến nhà hàng gần đó ăn gì đi."

"Không cần."

"Phòng bếp còn mì, ăn không?" Cô thật là hết cách với sự tùy hứng của anh rồi, "Rất đơn giản."

"Em dạy anh nấu đi." Anh cười rất vui vẻ, tuyệt không lo lắng mình bị đói bụng.

Mạc Dao không thể làm gì khác hơn là giảng giải từng bước nấu mì cho người đàn ông bên kia điện thoại nghe, một hỏi một đáp thân thiện qua lại khiến trong tim họ đều chảy ra dòng nước ấm, Đỗ Hạo Vũ dưới sự chỉ đạo của Mạc Dao ở xa, rốt cuộc nấu ra tô mì đầu tiên trong cuộc đời anh.

"Thật là ăn ngon quá." Anh không nhịn được khoe khoang với cô.

"Tự anh nấu tự anh ăn, ai mà tin?" Mạc Dao nằm ở trên giường, đắc ý tán gẫu với anh.

"Anh nói thật, ngày mai anh nấu cho em ăn, đến lúc đó, em sẽ biết anh không lừa em."

"Hi vọng như thế!"

"Là thật."

"Mạc Dao, lần này hoàn thành bản vẽ rất tuyệt!" Chị Thẩm lật xem giấy vẽ, mỗi một bức tranh minh họa đều có thể thuyết minh ra tư tưởng câu chuyện.

"Cám ơn." Mạc Dao tươi cười, thật vui mừng vì tác phẩm của mình lấy được khẳng định, "Như vậy công việc lần này em coi như là hoàn thành tốt đẹp đúng không?"

"Dĩ nhiên." Chị Thẩm mặt mày hớn hờ, "Mạc Dao, Nhật Bản đang cử hành cuộc so tài về tranh minh họa, em nên đi tham gia xem sao, chị cảm thấy với tiêu chuẩn của em nhất định có thể lấy được thành tích tốt."

"Cuộc so tài về tranh minh họa?" Mạc Dao chưa bao giờ nghĩ tới tham gia thi đấu, "Em có thể sao?"

"Tại sao không thể?" Chị Thẩm để bản vẽ xuống, "Mạc Dao, em có năng lực này, tin tưởng chị, cuộc thi đấu này là một sự kiện chiến mới dành cho em."

"Chị Thẩm, chuyện này em cần suy nghĩ lại." Mạc Dao như có điều suy nghĩ khuấy đều cà phê.

"Em suy nghĩ rồi cho chị đáp án, sau đó chị sẽ gửi tài liệu liên quan cho em."

"Biết rồi."

"Mạc Dao, đây là một cơ hội khó được, hi vọng em có thể nắm lấy cho thật chắc."

"Ừ."

Kế tiếp họ thảo luận một vài chi tiết nhỏ cần sửa đổi, hai người hợp tác nhiều năm nhanh chóng hoàn thành tất cả bộ phận, sau đó, Mạc Dao liền tạm biệt chị Thẩm về nhà một mình, dọc theo đường đi đều nghĩ xem có nên tham gia thi không, không có chú ý tới một chiếc xe thể thao màu bạc đi theo phía sau cô.

Lúc này Đỗ Hạo Vũ vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ, nếu như không nhờ túi vải buộc quen thuộc đó, anh căn bản không nhận ra cô gái đeo mắt kính

gọng đèn to, mặc quần áo vải thô chính là Mạc Dao; hôm nay anh đi qua nơi này lại vô ý liếc thấy người phụ nữ kỳ quái kia, không nhịn được dừng lại quan sát cô, khi anh nhìn thấy túi vải buồn quen thuộc đó thì còn không dám xác nhận là cô, nhưng anh nghiêm túc quan sát lần nữa, đột nhiên phát hiện gương mặt dưới gọng kính thật quen thuộc, cô gái này chính là Mạc Dao sống chung lâu ngày với anh.

"Điều này sao có thể?" Đỗ Hạo Vũ tự lẩm bẩm, gương mặt kinh ngạc.

Vì chứng thật suy đoán của mình, Đỗ Hạo Vũ len lén đi theo phía sau cô, cho đến khi cô đi vào nhà, anh mới cực kỳ khẳng định cô gái kia chính là Mạc Dao; tại sao cô phải cải trang như vậy? Người phụ nữ cô gặp trong tiệm cà phê là ai, mấy tờ giấy đó là cái gì? Một đồng vấn đề không ngừng toát ra trong đầu, hành động thần bí của Mạc Dao khiến anh cảm thấy tò mò, cô rốt cuộc có bí mật gì không muốn người khác biết đây?

"Sao hôm nay anh về sớm vậy?" Mạc Dao thoáng nhìn đồng hồ treo trên tường, mới năm giờ.

"Anh không hề hứng thú với việc ngồi trong phòng làm việc cả ngày." Đỗ Hạo Vũ nằm lên ghế sa lon, không chút để ý trả lời.

"Ông chủ quả thật khác biệt, muốn tới thì tới, muốn đi liền đi." Mạc Dao ngồi ở bên cạnh anh trên choker.

"Em thì sao?" Đỗ Hạo Vũ dùng khước mắt nhắm cô một cái, "Bình thường em làm gì, có công việc không?"

"Tôi không có việc gì làm, đi dạo phố và đến quầy rượu là sở thích của tôi, thế nào, có phải cảm thấy tôi không làm việc đàng hoàng, hoang phế thanh xuân không?"

"Thật sao?" Tròng mắt đen sâu thẳm của Đỗ Hạo Vũ nhìn cô, "Thật không có chuyện khác để làm sao?"

Mạc Dao cảm thấy anh đang ám chỉ gì, trong lòng hơi hồi hộp một chút, không phải anh phát hiện cái gì chứ.

"Đi thôi." Anh chợt lật người đứng lên kéo tay của cô.

"Đi đâu?"

"Đi siêu thị mua thức ăn trở về nấu, bằng không chúng ta phải đi ra ngoài ăn nữa." Anh vừa mặc áo khoác vừa nói.

"Anh nấu?" Trên mặt Mạc Dao lộ ra nụ cười nhạo báng, chờ xem thất bại của anh.

"Ha ha, em yêu, chúng ta cùng nhau nấu." Anh đánh vỡ ảo tưởng của Mạc Dao, cười hi hi tuyên bố.

Người đàn ông này thật là một chút thua thiệt đều không ăn, "Biết, đi thôi."

"Tôi nói cho anh rõ, nấu không ngon cũng đừng trách tôi." Cô vội vàng thanh minh, miễn cho bị anh cười nhạo.

"Được, anh cũng vậy." Anh buồn cười nhìn đáng vẻ nũng nịu của cô, trong lòng ấm áp.

"Chính anh nói đó nha."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đình Thế Mâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tập đoàn Đỗ thị

"Thư ký Vương, còn có chuyện gì sao?" Bình thường thư ký Vương vừa báo cáo xong, liền không kịp chờ đợi muốn rời khỏi, hôm nay lại còn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Tổng giám đốc, chủ tịch tìm cho ngài một trợ lý, bây giờ đã đến báo danh rồi." thư ký Vương trả lời câu hỏi của cấp trên đầu ra đây.

"Trợ lý? Tôi cần trợ lý khi nào hả?" Đỗ Hạo Vũ cau mày hỏi thư ký Vương.

"Đây là quyết định của chủ tịch." thư ký Vương trực tiếp đưa chủ tịch ra, nếu không cấp trên sẽ hỏi không dứt.

Đỗ Hạo Vũ thờ dãi, "Hiện tại người ở đâu?"

"Ồ đây." Một giọng nữ mềm mại vang lên từ cửa: "Đã lâu không gặp, Eric."

"Grace?" Đỗ Hạo Vũ kinh ngạc nhỏ giọng hô người phụ nữ đứng ở cửa ra vào đối diện: "Sao em lại ở —"

"Bác Đỗ mời em về làm trợ lý cho anh kiêm người cải tạo hình tượng công ty." Hạ Liên Hương ưu nhã bước vào phòng làm việc của anh, "Em nghĩ tổn thất của công ty đều do hình tượng của anh có vấn đề, hi vọng em có thể tạo ra hình tượng tốt của anh trong mắt quần chúng."

"Ba tôi cũng quá cần quấy."

"Eric, em lại nghĩ ý kiến của bác đáng thử một lần." Hạ Liên Hương mỉm cười nhìn chăm chú anh, "Việc này không chỉ có thể cứu vãn giá cổ phiếu của công ty tăng trở lại, còn có thể tạo mới hình tượng để đổi mới công chúng."

"Grace, em thành đồng minh với cha tôi từ khi nào vậy?"

"Eric, chúng tôi đều vì tốt cho anh."

"Đủ rồi, tôi không cần trợ lý, em trở về đi thôi." Đỗ Hạo Vũ không biến sắc cự tuyệt.

"Thật ngại quá tổng giám đốc, chỉ có chủ tịch mới có thể đuổi việc em." Hạ Liên Hương bình tĩnh tự nhiên nói với anh.

Đỗ Hạo Vũ trừng lớn mắt, lại không thể làm gì cô, Hạ Liên Hương nhìn thấy ánh mắt cam chịu của anh, môi lộ ra đường cong xinh đẹp.

"Eric, về sau xin chỉ giáo nhiều." Cô nghịch ngợm nháy mắt với anh, sau đó mới chậm rãi đi về phòng trợ lý bên cạnh

"Lão già rốt cuộc muốn làm gì?" Đỗ Hạo Vũ lăm bầm lâu bầu, đột nhiên phái một trợ lý đến nằm vùng là để giám thị anh sao? Vậy tại sao là Hạ Liên Hương, ba làm vậy vì cái gì? Đỗ Hạo Vũ hết sức nghi ngờ, nhất thời bị cha làm cho không sở được đầu mối.

Trong lòng Đỗ Hạo Vũ chợt có dự cảm xấu, mục đích Hạ Liên Hương đến có thể không đơn giản!

"Cha, ngài có ý gì?" Đỗ Hạo Vũ vừa vào cửa liền hỏi ba về chuyện của Hạ Liên Hương.

"Ba không biết con đang nói gì?" ánh mắt của ba Đỗ vẫn chưa từng rời khỏi tờ báo trong tay.

"Cha, không cần giả bộ nữa, giả bộ cũng không giống!" Đỗ Hạo Vũ lạnh lạnh nói, ngồi ở trên ghế sa lon tròn mắt giận dữ nhìn cha.

Ba Đỗ để tờ báo xuống, "Liên Hương là ba an bài vào công ty, vậy thì thế nào?" Chuyện không gạt được, ba Đỗ liền thẳng thắn thừa nhận.

"Ba vô duyên vô cớ phái trợ lý cho con làm gì?"

"Con bé tới giúp con."

"Cha, hiện tại con có chỗ nào cần cô ấy giúp?"

"Có, hơn nữa còn rất nhiều, tóm lại, không có lệnh của ba, ai cũng không thể đuổi nó đi." thái độ của ba Đỗ kiên quyết cứng rắn.

"Ba, không phải ba muốn tác hợp con và cô ấy chứ?" Đỗ Hạo Vũ lớn gan suy đoán, hành động của ba thật sự quá khả nghi rồi.

"Không sai." Ba Đỗ cũng không giấu giếm, "Ba tuyệt không đồng ý con gái nhà họ Mạc làm con dâu nhà họ Đỗ chúng ta, Liên Hương mới là bầu bạn lý tưởng của con."

"Cha —" Đỗ Hạo Vũ hét lớn một tiếng: "Con không thích Grace, chỉ xem ấy là bạn, ba đừng mò mẫm nhúng tay."

"Nói hươu nói vượn!" Ba Đỗ cũng đề cao âm thanh: "Không phải trước kia hai đứa từng quen nhau à, hiện tại sao lại thành bạn bè?"

"Chuyện của chúng con đã sớm qua, bây giờ đã không phải quan hệ kia, huống chi người con thích là Mạc Dao, việc này sẽ không thay đổi." Đỗ Hạo Vũ kiên quyết nói với ba.

"Tình cảm ít có thể bồi dưỡng, trước kia con cũng thích Liên Hương, các con ở chung nhiều hơn một thời gian, ba tin tưởng rất nhanh sẽ có thể tìm về cảm giác; về phần con nhỏ nhà họ Mạc, con hết nhiệt tình sẽ phát hiện nó thật ra không có gì đặc biệt." Ba Đỗ cố gắng thuyết phục con trai tiếp nhận ý kiến của mình, ý đồ trừ bỏ ý tưởng lấy con gái nhà họ Mạc của anh.

Gương mặt tuần tú của Đỗ Hạo Vũ âm hàn như đầm sâu, "Cha, con nói lại lần cuối cùng, con muốn cưới Mạc Dao, trừ cô ấy, con không cần ai cả!"

Vừa nói, anh liền cầm áo khoác rời khỏi nhà họ Đỗ.

"Anh — thằng ngốc kia." ba Đỗ đuổi theo sau anh không ngừng tức giận, "Tôi cũng nói cho anh biết, trừ phi tôi chết, nếu không con nhỏ đó đừng mơ tưởng vào cửa chính nhà họ Đỗ."

Mẹ Đỗ ở trong phòng bếp nghe tiếng hai cha con cãi vã, vội vàng từ bên trong chạy chậm ra ngoài, "Ông xã, Hạo Vũ đi rồi?"

"Hừ, đi thì đi, có bản lĩnh về sau chớ trở lại." Ba Đỗ bị con trai không vâng lời chọc giận đến nổi trợn mắt nhìn.

"Ông có lời gì không thể nói đằng hoàng sao?" Mẹ Đỗ vươn tay dịu dàng ông đi vào trong nhà ngồi xuống, "Ông thật sự gọi Liên Hương từ Mỹ về đây à?"

"Nếu không như vậy, nó có cơ hội tách khỏi con gái nhà họ Mạc sao?" Ba Đỗ vẫn khẳng khái giữ ý kiến.

"Ai, ông xã, lần đầu tiên Hạo Vũ thích một cô gái như thế, chúng ta làm như vậy có phải không tốt không?" mẹ Đỗ lo lắng trùng trùng nói, sợ cuối cùng sẽ thương tổn con trai.

"Chúng ta làm như vậy vì tốt cho nó, hiện tại nó chỉ bị tình yêu làm cho hôn mê đầu, chờ nó tỉnh táo rồi sẽ biết dạng phụ nữ gì mới thích hợp với nó nhất." Ba Đỗ thật xem thường tình yêu.

"Thật là như vậy phải không?"

"Được rồi, phu nhân, tất cả có tôi ở đây, tôi sẽ không hại con trai."

Mẹ Đỗ cau mày, chỉ mong như lời chồng nói, con trai chỉ là một lúc choáng đầu mới thế!

"Rầm—" tiếng đóng cửa không lộ kinh

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đứng Thế Mãi!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mạc Dao đã từng tưởng tượng tình cảnh lúc gặp lại Hạ Liên Hương lần nữa, cô sẽ ngửa mặt lên như công chúa cao ngạo, khinh miệt liếc nhìn Hạ Liên Hương, sau đó dùng giọng điệu khinh thường nói với cô ta – Đỗ Hạo Vũ cô cứ lấy đi đi, tôi không thèm!

Nhưng, chẳng ai nghĩ tới mười năm sau, họ lại lấy thân phận này gặp mặt.

"Đã lâu không gặp, thật không ngờ là cô!" trên gương mặt trang điểm tỉ mỉ của Hạ Liên Hương vẫn lộ ra mỉm cười tiêu chuẩn, nội tâm lại sớm sảng lớn mãnh liệt, "Thời gian mười năm lại khiến cô từ con vịt xấu xí biến thành thiên nga trắng, thật không thể tưởng tượng nổi, nếu như không nghiêm túc nhìn, tôi cũng không nhận ra cô." Từng câu từng chữ của cô ta đều có gai, che miệng cười nhạt, đáy mắt đều là miệt thị.

Mạc Dao làm như không thấy sắc mặt châm chọc của cô ta, vẻ mặt trấn định phản kích không chút lưu tình: "Đúng vậy, thật là đã lâu không gặp, mười năm trước Hạ tiểu thư đã lấy thân phận bạn của Hạo Vũ xuất hiện, không ngờ mười năm sau vẫn là thân phận này, thật là không có một chút tiến bộ!"

Cô đưa tay nhẹ nhàng sờ mái tóc, khi giờ tay nhắc chân hiển thị rõ vẻ quyến rũ phong tình vạn chủng.

Sắc mặt ngàn năm không đổi của Hạ Liên Hương, chỉ trắng bệch như tuyết một thoáng, hàm răng cắn chặt môi dưới, thân thể khẽ run, hết sức ảm đạm lửa giận muốn bộc phát, "Tôi không tiến bộ cỡ nào, cũng tốt hơn những người khác từ vịt con xấu xí lập tức biến thành đầm phụ ai cũng có thể làm chồng."

Cô ta khó chịu nên quên sự ưu nhã ngày xưa, từ trong miệng khạc ra ngôn ngữ thô tục không chịu nổi để dả kích Mạc Dao.

"Grace!" Đỗ Hạo Vũ ở một bên quan sát hai người bọn họ nghe Hạ Liên Hương công kích như thế, không nhịn được lớn tiếng gọi tên cô ta.

"Eric, em có nói sai không?" Hạ Liên Hương chuyển sang Đỗ Hạo Vũ, mặt vô tội nhìn anh, "Đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, không phải sao?"

"Đủ rồi, Grace, em cần bản không biết sự thật." Nếu như không phải kinh nghiệm của chính bản thân, anh có thể cũng sẽ cho rằng Mạc Dao là một người phụ nữ lạnh lùng giống như những người khác, nhưng anh biết đây chỉ là giả tượng, Mạc Dao là một cô gái thuần khiết hiền lành.

"Hôm nay hẹn ra ngoài không phải thảo luận chuyện này, hiện tại em có thể nói cho tôi biết, tại sao hai người quen biết?" Anh nghiêm túc nhìn Hạ Liên Hương, hi vọng cô có thể cho anh một lời giải thích.

"Chuyện tựa như anh thấy, em biết cô ta." Hạ Liên Hương trấn định tự nhiên, gấp chiêu phá chiêu.

"Grace, em biết tôi hỏi gì mà?" giọng nói của Đỗ Hạo Vũ không tốt, tròng mắt đen lóe lửa giận.

"Anh muốn em nói cái gì?" Hạ Liên Hương bị giọng của anh chọc giận, "Tại sao anh không hỏi vị hôn thê của anh, cô ấy mới là người trong cuộc, tại sao lại muốn hỏi người ngoài như em?"

Đỗ Hạo Vũ nhận thấy mình cố tình gây sự, trên mặt liệ lộ vẻ áy náy, "Thật xin lỗi, Grace."

Hạ Liên Hương xoay mặt, bưng cả phê lên quấy, Mạc Dao nhìn thấy cảnh tượng như bây giờ, trong lòng có rất nhiều cảm giác, chợt cô cảm thấy buồn cười, ba người bọn họ giống như đang diễn kịch, làm người giải trí cho những người vây xem quanh đây.

"Nếu như hai người hẹn tôi tới để xem hai người gây gổ, như vậy rất xin lỗi, thứ cho tôi không thể theo cùng!" Nói xong, Mạc Dao cầm túi lên muốn đi ra ngoài.

"Dao nhi." Đỗ Hạo Vũ nhanh chóng bắt lấy cánh tay của cô, "Hôm nay không nói rõ ràng, ai cũng không được đi!"

"Được, hôm nay chúng ta liền nói rõ mọi chuyện, em không muốn dây dưa tiếp với anh, thừa dịp hôm nay liền nói rõ đi." Mạc Dao bất cứ giá nào, nội tâm giây giụa rồi rầm khỗ sở khiến cô cũng không có tinh lực dây dưa không rõ với Đỗ Hạo Vũ nữa.

Mạc Dao hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi mở miệng: "Mười năm trước, chúng ta là bạn cùng lớp ở học viện Thụy Tư, đã từng là một đôi người yêu, nhưng sau đó chúng ta chia tay." Đơn giản hai ba câu đã khái quát xong quan hệ của họ.

Mặc dù đoán được quan hệ của bọn họ trước kia, nhưng khi nghe Mạc Dao chính miệng thừa nhận, nội tâm Đỗ Hạo Vũ vẫn không nhận được kích động, "Tại sao chúng ta chia tay?" Điểm này anh muốn biết nhất.

Mạc Dao dùng một loại ánh mắt khó mà diễn tả bằng lời nhìn anh trầm mặc không nói.

"Dao nhi, tại sao?" Anh đuổi theo, vẻ khẩn cấp trong mắt làm cho người ta cảm thấy áp lực.

"Bởi vì cô ta bắt cả hai tay!" Hạ Liên Hương bên cạnh lạnh lạnh nói.

"Hạ Liên Hương, cô đừng vừa ăn cướp vừa la làng!" Mạc Dao giận dữ hét cô ta.

"Tôi nói sai sao?" Hạ Liên Hương nhếch lông mày lên, giả bộ làm vẻ mặt vô tội.

"Grace, tôi và Mạc Dao có lời muốn nói, em cứ tự nhiên." Nói xong, lời tay kéo Mạc Dao rời khỏi nhà hàng.

Hạ Liên Hương hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng đi xa của bọn anh, "Mạc Dao, cô lại về giành với tôi à, lần này tôi nhất định sẽ không nương tay!"

Khách sạn cao cấp XX

Hạ Liên Hương dùng sức đẩy ra người đàn ông nằm ở trên người mình, không chút nào cảm thấy xấu hổ, thân thể trần truồng xuống giường, sau đó ưu nhã đến phòng tắm.

Hồi lâu, cô mặc áo tắm đi ra ngoài, liếc thấy người đàn ông trên giường tựa vào đầu giường hút thuốc, người đàn ông cười gian với cô, "Không ngờ em còn có thể tìm anh?"

Ban đầu khi cô ta đi đến nước Mỹ, đã hưng tộn cảnh cáo hấn không cho quấy rầy cô ta nữa, lúc này mới qua mấy tháng lại vội gọi hấn về, xem ra chuyện của cô ta tiến triển không phải rất thuận lợi!

"Em có việc cần anh giúp một tay." Hạ Liên Hương không thêm đề ý lời trêu chọc của hấn.

"Thế nào, không giải quyết được Đỗ Hạo Vũ?" Người đàn ông ác ý cười trêu nói.

"Hừ, nếu như không phải con nhỏ xấu xí Mạc Dao, em sớm thành thiếu phu nhân nhà họ Đỗ rồi." Hạ Liên Hương oán giận trừng mắt nhìn hấn.

"Mạc Dao?" Người đàn ông kinh ngạc ngồi dậy, "Không phải mười năm trước bọn họ đã chia tay rồi sao?"

"Mười năm trước nhờ có sự hỗ trợ của anh, bọn họ mới chia tay." Hạ Liên Hương cười lạnh nói: "Nhưng mà hiện tại bọn họ lại hợp lại, cho nên mới cần anh giúp em lần nữa." Cô ngẩng lên người người đàn ông, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua ở trên mặt hấn, thành phần quyến rũ không cần nói cũng biết.

"Em muốn dùng lại trò cũ sao?" Người đàn ông mập mờ cười, bắt lấy cái tay trêu đùa của Hạ Liên Hương, kéo đến bên môi hôn, "Đỗ Hạo Vũ còn có thể bị lừa?"

"Chỉ cần anh làm, anh ấy nhất định sẽ tin tưởng." Hạ Liên Hương cúi đầu hôn lồng ngực người đàn ông.

"Em đã lên tiếng, anh không thể làm gì khác hơn là cung kính không bằng tuân mệnh." Người đàn ông nghiêng người đè Hạ Liên Hương ở phía dưới, "Nhưng, em nên cho anh chút ngon ngọt chứ."

"Đương nhiên là không có vấn đề, xin hưởng dụng." Cô từ từ bật hơi bên tai người đàn ông, hấp dẫn giác quan của hấn.

"Ha ha, anh thích em như vậy." Tiếng cười phóng đảng của người đàn ông vang vọng trong phòng.

Đỗ Hạo Vũ dẫn Mạc Dao tới một nhà nghỉ mát khang trang, "Nơi này sẽ không có người quấy rầy chúng ta, đủ để em giải thích rõ tất cả."

Mạc Dao bình tĩnh nhìn người đàn ông đang nổi trận lôi đình trước mắt, trong lòng cảm thấy buồn bã, "Em không biết giữa chúng ta còn có gì để nói?"

"Có." Đỗ Hạo Vũ cắn chặt răng, trừng mắt quát chói tai: "Em nợ anh một lời giải thích!"

Nguyên nhân mười năm trước nạn họ chia tay rốt cuộc là gì, tại sao cô có thể phản bội anh? Tất cả anh đều muốn biết rõ ràng, nếu không anh vĩnh viễn đều không bỏ được cô.

"Tại sao muốn phản bội anh?" Đỗ Hạo Vũ không khỏi đau buồn, "Tại sao, anh không tốt với em sao?"

Mạc Dao nhắm mắt lại, để xuống nước mắt trong hốc mắt, cảm giác khổ sở tuyệt vọng lan tràn toàn thân, giờ này ngày này, anh vẫn nhận định cô là người phản bội, cô còn có gì để nói?

"Tôi không có lời nào để nói, cũng không có bất kỳ giải thích gì." Cô bỏ qua, hiện tại tất cả giải thích đều là uống công, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì rồi.

"Một câu không lời nào để nói, chính là đáp án em cho anh?" Đỗ Hạo Vũ nắm chặt cổ tay của cô, ép buộc Mạc Dao nhìn vào đôi mắt sắc bén của anh, "Đây chính là tình cảm em dành cho anh sao?" Về mặt lạnh lùng, dường như muốn hủy cô nuốt vào trong bụng.

"Đúng!" Mạc Dao cắn chặt môi dưới, nhin đau nói ra lời tuyệt tình.

"Tại sao khóc?" lòng ngón tay Đỗ Hạo Vũ nhẹ nhàng xẹt qua khóe mắt cô, sau đó ngậm ngón tay vào trong miệng mút nước mắt phía trên, mùi vị mặn mặn hòa tan trong miệng anh, giống như vị đau đớn trong lòng anh.

Mạc Dao quật cường quay đầu, trầm mặc không nói; đối với chuyện trước kia, cô lựa chọn lặng im, giải thích nhiều hơn nữa cũng không cải biến được sự thật, bọn họ không trở về được ngày trước rồi.

"Tại sao không nói lời nào?" Đỗ Hạo Vũ cưỡng chế chuyển qua thân thể của cô, trừng mắt đen nhìn thẳng hai mắt của cô, không để cho cô có cơ hội tránh né.

"Đến hôm nay, tôi đã không muốn giải thích cái gì, Đỗ Hạo Vũ, nói nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì? Chúng ta đã không trở về được, tất cả tới đó là hết thời."

"Có ích hay không, tự anh quyết định." Đỗ Hạo Vũ giận dữ, gầm nhẹ nói: "Em chỉ cần giải thích rõ tất cả là được."

"Anh muốn tôi giải thích cái gì, giải thích anh mới là người phản bội tình cảm ư, giải thích tất cả đều là do anh và Hạ Liên Hương dây dưa không rõ, mới tạo thành kết cục hôm nay?" Trí nhớ khổ sở lại hiện lên trái tim, nước mắt Mạc Dao rớt xuống đất rào rào.

"Anh và Grace? Điều này sao có thể, anh yêu em mà!" Đỗ Hạo Vũ không hiểu làm sao lại nhắc lên Hạ Liên Hương.

"Hai người không phải người tình đầu sao?"

"Dao nhi, chúng tôi đã từng là người yêu, nhưng đã sớm chia tay, anh và cô ấy không thể nào!" Đỗ Hạo Vũ giải thích.

"Nhưng tôi tận mắt thấy hai người ôm hôn nhau." Đôi mắt Mạc Dao đầm lệ mờ mịt, kêu gào.

"Không thể nào!" Cái gì cũng có thể, nhưng anh và Hạ Liên Hương ở chung thì tuyệt đối không thể nào.

"Vậy em thấy cái gì, em xảy ra tai nạn xe cộ là vì cái gì?" Mạc Dao không kìm chế được nỗi lòng chột dạ đánh lòng ngực của anh.

Lần đầu tiên thấy cô giống như phát điên, đánh anh mà không để ý mình có bị thương hay không, Đỗ Hạo Vũ rốt cuộc không nhịn được yêu thương cô, dừng lại việc ép hỏi cô, "Đừng khóc, anh không hỏi, không hỏi."

"Hu—" Mạc Dao khóc té ở trong ngực anh.

Chẳng lẽ là anh hiểu lầm cô, không sai, lần đầu tiên cô đều cho mình, sao lại phản bội anh? Chẳng lẽ anh sai lầm rồi?

Đỗ Hạo Vũ ôm giai nhân thật chặt, cảm thấy hơi hơi đau lòng, người phụ nữ này vẫn luôn thuộc về anh!

Ngày hôm sau, Mạc Dao vừa mở ra mắt liền nhìn thấy Đỗ Hạo Vũ ngồi ở bên giường, dùng ánh mắt thâm tình và áy náy nhìn chằm chằm vào cô.

"Sao dậy sớm như thế?" Anh chuyển qua phía sau cô vững vàng ôm chặt cô, khí nóng không ngừng truyền đến trên người cô, dính thật sát vào cô, một chút khe hở cũng không để lại.

Tối hôm qua, khi anh thấy kết quả điều tra bạn tốt fax lại đây, tay của anh không ngừng run rẩy, tờ giấy thật mỏng bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay, hốc mắt không ngừng toát ra hơi nước, không nhịn được rơi xuống.

Anh lại khiến người phụ nữ mình yêu bị thương lớn như vậy, khiến cô biến thành hoa hòe điệp trong miệng mọi người, tất cả đều là lỗi của anh!

Nếu như anh tin tưởng nhiều hơn chút, nếu như anh vào thời điểm kia xông lên phía trước cho người đàn ông kia một quyền, cũng sẽ không có kết quả ngày hôm nay, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua mười năm.

Chỉ vì một hiểu lầm, anh mất đi cô mười năm, quên mất tất cả thuộc về cô, thật là quá đáng chết rồi, người yêu vì thế còn trả giá thê thảm, trời ạ, anh đã làm gì cô, lúc cô ấy khổ sở, mình lại không biết gì cả! Đỗ Hạo Vũ hận không thể giết chết mình ngay, người mà mình thề muốn mến yêu cả đời, cuối cùng lại bị mình làm cho vết thương chồng chất.

"Dao nhi, thật xin lỗi!" Anh ôm cô thật chặt, chỉ sợ sẽ mất đi cô.

"Anh—" Mạc Dao muốn quay đầu nhìn anh.

"Đừng quay đầu, cứ như vậy nghe anh nói." Anh không muốn cho cô nhìn thấy đáng về yếu ớt của mình, "Anh đã nhớ ra, tất cả tất cả, Dao nhi, những điều em thấy đều là giả, trước đó anh thấy em và một người đàn ông hôn môi ở phía sau thư viện, anh nghĩ em phản bội anh, cho nên anh đi uống rượu với Grace, lúc đó anh uống say, căn bản không biết Grace làm cái gì với anh, nhưng mà anh có thể thề với em, người anh yêu là em, vẫn luôn là em!"

Mạc Dao che miệng khóc khế, hiểu lầm nhiều năm qua rốt cuộc sáng tỏ, bọn họ bởi vì một hiểu lầm nho nhỏ này mà bỏ lỡ mười năm!

"Tên đại bại hoại, tên khốn kiếp—" Mạc Dao vừa khóc vừa đánh anh, phát tiết uất ức nhiều năm qua ra ngoài.

"Đứng, anh khốn kiếp!" Anh mặc cho cô đánh chửi, hai cánh tay ôm chặt cô không thả.

"Dao nhi, là anh không đúng, là anh hiểu lầm em, tất cả đều là lỗi của anh, khiến em bị tổn thương to lớn." tim của Đỗ Hạo Vũ giống như bị đao cắt, vì tổn thương cô đã trải qua, cũng vì sự ngu xuẩn của mình.

"Hu— anh không biết em hận anh cỡ nào, sao anh lại phản bội em lúc em cần anh nhất?" Mạc Dao vươn tay nhỏ đánh vào ngực anh, khóc lóc chất vấn: "Tại sao có thể, tại sao có thể—"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi—" nhiều tiếng xin lỗi đều vô pháp biểu đạt ra sự áy náy anh dành cho cô.

"Em không hề có lỗi với anh, là hán ta cường hôn em đấy, em không hề có lỗi với anh, không có—" Mạc Dao cơ hồ khóc không thành tiếng giống như trở lại quá khứ làm cô khổ sở khó chịu.

"Anh biết rõ, anh biết rõ, em không hề có lỗi với anh, không có!" Anh ôm sát người yêu, "Dao nhi, tất cả đã là quá khứ, chúng ta làm lại từ đầu, có được hay không?"

"Anh yêu em, cho tới bây giờ đều chưa từng thay đổi." Đỗ Hạo Vũ nâng cái cằm xinh xắn của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, di chuyển từ từ đến đôi môi đỏ mềm mại.

"Hạo Vũ, em cũng yêu anh, chưa từng thay đổi." Đón nhận nụ hôn của anh, Mạc Dao thâm tình nhắm mắt nhìn tròng mắt đen của anh.

Than nhẹ một tiếng, anh ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của cô, đưa bàn tay ra giữ lấy ót cô, khiến nụ hôn sâu thêm, đầu lưỡi của anh ở trong bờ môi của cô tạo ra cơn sóng ngập trời, bữa bãi hấp thụ ngọt ngào của cô.

Mạc Dao ngưng nức nở, giữa đầu nghênh hợp nụ hôn nóng bỏng, tình cảm thâm thiết lan tràn giữa hai người, bọn họ quên mình đang ở chỗ nào, quên tất cả quanh mình, thế giới giống như ngưng vận chuyển dưới sự nhiệt tình của họ, bốn mắt nhìn nhau sắp, bọn họ nhìn thấy bóng dáng của đối phương trong đáy mắt nhau.

Nụ hôn đốt người của anh vẫn không chịu buông lỏng, từ môi của cô chuyển qua trên cổ trắng nõn mềm mại của cô, cũng liếm hôn da thịt nhạy cảm của cô.

"Ừ ả—" cảm giác tê tê đại đại trải qua toàn thân cô, khoái cảm giống như chạm điện khiến cô không thể kiềm chế phát ra tiếng rên rỉ.

Tất cả đều mất đi khống chế, khi tay anh xoa nắn bộ ngực tròn trịa của cô thì lý trí của anh sớm bị dục vọng thay thế, trong đôi mắt và trong đầu tràn đầy dung nhan của cô, bóng dáng của cô, mùi của cô và vẻ mỹ lệ của cô.

"Dao nhi—" tiếng thờ dóc nặng nề lát phát ở cạnh lỗ tai cô, anh liếm hôn theo cổ cô, cảm thấy một luồng khí nóng trong cơ thể đang lên thẳng xuống một chỗ nào đó dưới bụng.

Trong ánh mắt của anh có tràn đầy tình dục, hiện tại vô luận cái gì cũng không lọt nổi mắt xanh của anh, kéo không trở về lý trí của anh, anh chỉ muốn chiếm thân thể xinh đẹp phía dưới thành của mình.

Tham muốn giữ lấy mãnh liệt vô cùng, khiến anh thô bạo cởi ra áo của hai người, nhìn da thịt trắng nõn dần dần phơi bày của cô, hai mắt của anh càng phát ra ánh sáng nóng bỏng hơn, môi của anh không kịp chờ đợi in lên làn da như tuyết của cô, bàn tay mang theo kích tình, đặt lên trước ngực mềm mại của cô, cũng bữa bãi xoa nắn, khiến nó càng đứng thẳng.

Cái miệng nhỏ của cô không ngừng ngâm nga ra tiếng, không tự chủ được giãy dựa thân thể mềm mại, anh không muốn dễ dàng thả cô, lưỡi liếm phần

đầy đà của cô, đôi tay mon trớn da thịt vô cùng mịn màng mỹ lệ khắp người cô.

"Ừm—" Mạc Dao chưa từng trải qua kích tình mãnh liệt như thế, cô cảm thấy trong cơ thể giống như có một ngọn lửa nóng bỏng đang thiêu đốt, bộ vị riêng tư nóng bỏng khát cầu muốn có được thỏa lộ.

Cô nửa khép mắt, nhìn thấy anh nằm ở trên người mình muốn làm gì thì làm, cái miệng nhỏ nhắn càng thêm không thể khống chế phát ra tiếng rên rĩ liên tiếp mà ngay cả mình nghe cũng tim đập đồ mặt.

"Hạo Vũ —"

Cô kêu tên đôi lấy nụ cười gian của anh, "Thích không? Anh bảo đảm, kể tiếp em sẽ thích hơn."

Đỗ Hạo Vũ chậm rãi cúi đầu, ngậm lấy nụ hoa đứng thẳng của cô, nhưng ánh mắt vẫn khóa chặt cô, chưa từng rời đi.

Con người nóng bỏng kia, tần ra vô cùng khêu gợi hấp dẫn, khiến cho cô mê say, chỉ có thể càng không ngừng gọi anh, dùng điều này nói lên khát vọng dành cho anh, người đàn ông quyến rũ lại gian xảo này, thật không ngờ vừa trêu đùa cô vừa kích thích cô, khiến cô không cách nào chống cự lưới ma của anh.

Khi miệng của anh giống như như trẻ con tham lam mút nụ hoa của cô thì cô cảm thấy khoái cảm khác thường truyền khắp toàn thân, làm cô cũng nhận không được nữa hô to ra dục vọng trung thực nhất của mình: "A —"

Bàn tay của anh không ngừng dao động ở trên thân thể mềm mại của cô, chế tạo ra một luồng sóng làm người ta khó có thể chống đỡ ham muốn, khiến cho thân thể của cô khẽ run; tiếp đó, ngón tay của anh đi tới giữa hai chân cô, khi nó xâm nhập vào nơi nữ tính mềm mại của cô thì cô theo trực giác muốn tránh né loại xâm phạm xa lạ này, nhưng anh lại kiên trì tiến vào trong cơ thể cô, bắt đầu khuấy động, khiến cô có nhiều xuân triều hơn, say mê với anh.

"Ừm —"

Anh nhiệt liệt hôn môi của cô, không ngừng mút, bàn tay vỗ về chơi đùa nụ hoa của cô, ngón tay linh xảo xoa nắn ở cái đỉnh đứng thẳng của cô, khiến nó trở nên đỏ tươi ướt át hơn.

Cô khó có thể chống đỡ sự khiêu khích của anh, thân thể căng thẳng dần dần buông lỏng.

Ngón tay anh giống như mang theo ma lực, đút vào ở trong cơ thể cô, cho đến khi nơi chật chội của cô tràn ra từng dòng xuân triều, dính ướt ngón tay của anh, cũng hòa tan tất cả lý trí của cô.

Tình dục của cô hoàn toàn bị anh nhắc lên, xuân ý viết ở đáy mắt cô, ửng hồng hiện ra ở trên má, đỏ ửng mê người trải rộng trên thân thể mềm mại trắng như tuyết của cô, mà sự ẩm ướt trên tay anh nói cho anh biết, thân thể của cô đã chuẩn bị tốt tiếp nạp anh.

Vì vậy, Đỗ Hạo Vũ đưa người vào giữa hai chân cô, đưa phần phái nam đã sớm bôi vì dục vọng mà đau đớn không chịu nổi của mình vào trong hoa tâm của cô.

"Đừng có ngừng!" Mạc Dao đã loạn tâm trí, bị lửa dục trong cơ thể đốt cháy phải khổ sở khó nhịn, nâng mông trắng lên không ngừng đong đưa.

Đỗ Hạo Vũ bị cử động của cô, làm cho thành lĩnh hít một ngụm khí lạnh, "Dao nhi, đừng lộn xộn, em quá chặt."

"Đừng có ngừng, cầu xin anh." Không chiếm được thư giãn khiến cô nũng nịu cầu khẩn nói.

Dưới sự kích thích giãy giụa của cô, lý trí của Đỗ Hạo Vũ từ từ bay khỏi đầu, cảm giác tốt đẹp khi chôn sâu trong con đường u tối ẩm áp khiến anh không cách nào rời đi, vì vậy anh không ngừng hôn môi của cô, dùng động tác tử chí an ủi cô, cũng tiếp tục ra vào trong cơ thể cô.

Mạc Dao có thể cảm thấy, khi đau đớn qua đi, một luồng sóng vui thích mãnh liệt theo cử động của anh đánh về phía cô, tiếp thân thể tùy theo ý thức phối hợp với anh.

Đỗ Hạo Vũ thấy thế, biết cô đã nếm đến sự vui thích trong tình yêu, vì vậy không còn cố kỵ, tăng nhanh động tác phía dưới, mãnh liệt chạy nước rút ở trong cơ thể cô.

Cho đến khi cao triều lại tới, bọn họ hô hào ra tiếng, để sóng lớn dục vọng bao phủ hai người —

Khách sạn cao cấp XX

Bên trong căn phòng một mảnh hỗn loạn, mà người đàn ông tựa tại cạnh cửa thì thờ ơ lạnh nhạt nhìn Hạ Liên Hương ném vớ đồ ở bên trong phòng, hẳn thấy không sao cả, dù sao người trả tiền cũng không phải hắn, mặc kệ Hạ đại tiểu thư cô muốn đập thề nào.

"Anh nói bọn họ ở nhà nghỉ mát một tuần lễ chưa rời đi?" giọng nói kiều mỹ của Hạ Liên Hương có vẻ cực kỳ âm trầm, mắt đẹp híp lại, ánh sáng hung ác bắn ra từ đáy mắt cô ta.

"Không sai." người đàn ông cạnh cửa giữ vững động tác lúc đầu không thay đổi, "Người mà anh phái đi theo dõi bọn họ vẫn canh giữ ở ngoài nhà nghỉ

mất, xác định bọn họ cả tuần lễ này chưa từng rời đi."

"Chỉ cần Mạc Dao rời khỏi Đỗ Hạo Vũ, tôi muốn anh lập tức thực hành theo kế hoạch của tôi, có nghe hay không!" Hạ Liên Hương lạnh lùng ác độc ra lệnh cho người đàn ông.

"Tuân lệnh, nữ vương của anh." Người đàn ông khẽ nhún đầu gối chào Hạ Liên Hương, sau đó chậm rãi đi về phía cô, về mặt mập mờ lưu chuyển ở trên người cô, "Nhưng trước đó, anh muốn thu một chút thù lao trước." Nói xong, người đàn ông ẵm Hạ Liên Hương lên bước tới giường lớn, mục đích trong ngôn hành cử chỉ không cần nói cũng biết.

Hơn một tuần lễ ở chung triền miên khiến quan hệ của hai người càng thêm trở nên thân mật, cho tới nay, bọn họ chỉ buồn bực tình yêu của mình quá mong manh, tin tưởng đối phương quá ít, cho nên lần này cô phải học tin tưởng Đỗ Hạo Vũ, tin tưởng mình!

"Anh đưa em về nhà trước đi, em đã thật lâu chưa có trở về nhà." Mạc Dao quay đầu nhờ vả Đỗ Hạo Vũ đang lái xe.

"Anh biết rồi." Đỗ Hạo Vũ suy nghĩ một chút, "Dao nhi, tin tưởng anh, lần này, anh nhất định sẽ có thể biết rõ đầu đuôi sự tình, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em chỉ cần nhớ một chuyện, đó chính là anh yêu em!"

Hai tay đặt ở trên đầu gối của Mạc Dao, xoắn chặt chung một chỗ.

Hồi lâu sau mới nghe được cô nói: "Em tin tưởng anh, em sẽ chờ anh tới đón em về nhà."

Đỗ Hạo Vũ cười, không cười ra tiếng, nhưng khóe môi lại cong ra nụ cười rất tươi, trông mắt đen lấp lánh tỏa sáng, nhìn thẳng phía trước, "Anh nhất định sẽ đi đón em về nhà!" Bảo đảm vang vang có lực, giống như là thề non hẹn biển với cô.

Xe vững vàng dừng trước cửa nhà họ Mạc, "Đừng chỉ lo về tranh mà quên ăn cơm, chăm sóc mình thật tốt." Đỗ Hạo Vũ ôm ái ôm khuôn mặt nhỏ của cô thân mật dặn dò.

"Làm sao anh biết?" Mạc Dao kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, kỳ quái anh làm sao biết chuyện về tranh.

"Bí mật, đợi về sau sẽ chậm chậm nói cho em nghe." Anh tự tay ôm cô vào lòng, dùng cằm nhẹ nhàng cọ xát mấy cái ở trên xoáy tóc của cô, "Chờ anh."

Anh cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng mềm mại của cô, nóng bỏng mát vào ngọt ngào trong miệng cô, cuồng mãnh mà nhiệt liệt, lâu như đã qua một thế kỷ, Đỗ Hạo Vũ mới lưu luyến không rời buông cô ra, sau đó xoay người lên xe nhanh chóng rời đi.

Mạc Dao đứng tại chỗ, nhìn xe đi xa, cho đến khi biến mất ở trong tầm mắt của cô, đến thời khắc này, trong lòng Mạc Dao mới chân chân chính chính cảm nhận được mình yêu Đỗ Hạo Vũ cỡ nào, nguyện ý vứt bỏ tất cả chỉ vì ở lại bên cạnh anh.

"Trời ạ! Dao Dao trở lại." Mẹ Mạc vui mừng nhìn con gái vào cửa, lần trước nhìn thấy con gái hình như là chuyện trước đây thật lâu.

"Dao Dao, sao con trở lại, không phải Đỗ thiếu gia nói chuyện giải trừ hôn ước là giả sao, có phải con cãi nhau với cậu ta không?"

Ba Mạc nghe được tiếng thét của mẹ Mạc liền từ phòng sách chạy ra.

Lần trước cô trở lại nói giải trừ hôn ước rồi, làm hại ba Mạc lập tức gọi điện thoại cho Đỗ Hạo Vũ hỏi rõ ràng, ai ngờ Đỗ Hạo Vũ nói cho ông biết chỉ là đùa mà thôi, thật là hù dọa ông đồ mồ hôi đầy người.

"Cha, anh ấy nói với cha giải trừ hôn ước là giả sao?"

"Đúng vậy, cậu ta nói chỉ là hai đứa gây gổ nói đùa, không thể tin." Ba Mạc nghi ngờ hỏi: "Thì sao, có vấn đề gì không? Các con lại cãi nhau?"

"Không có, con và anh ấy không có gây hấn, chỉ rất là lâu chưa về, muốn về ở một thời gian ngắn." Mạc Dao không muốn cha mẹ quan tâm, cho nên bỏ qua chuyện vài ngày trước đó.

"Con mệt mỏi, lúc ăn cơm tối sẽ tán gẫu tiếp." Không hề trả lời vấn đề của cha mẹ nữa, đi thẳng lên lầu trở về phòng của mình.

"Ông xã, anh nói con gái thật không có chuyện gì sao?" Mẹ Mạc vẫn có chút không yên lòng.

"Cho dù có chuyện, hiện tại nó cũng sẽ không nói, hay là chờ buổi tối rồi hãy nói." Ba Mạc khoát khoát tay với vợ, xoay người trở về phòng sách tiếp tục nghiên cứu đầu tư.

"Mạc Dao về nhà." Người đàn ông tựa vào trên ghế sa lon, một đôi chân tùy ý khoác lên trên khay trà lười biếng mở miệng.

"Là thật?" âm thanh của Hạ Liên Hương đột nhiên đề cao, ngay sau đó lộ ra một nụ cười quý dī, "Nếu như vậy thật sự là tốt quá, lập tức thực hành kế hoạch của tôi."

"Biết đại tiểu thư, để anh đi làm." Người đàn ông lưu manh nháy mắt với cô ta, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng.

Hạ Liên Hương lắc lắc ly rượu trong tay, "Mạc Dao, thứ tôi không lấy được, cô cũng đừng mơ có được!"

Buổi tối, vợ chồng họ Mạc cẩn thận từng li từng tí liếc trộm con gái đang nghiêm túc ăn cơm, bộ dáng muốn nói lại thôi của hai người, khiến Mạc Dao không thể không để chén đĩa trong tay xuống.

"Ba mẹ, có lời gì cứ nói thẳng đi."

"Dao Dao, con và Đỗ thiếu gia thật không có chuyện gì sao?" Ba Mạc nghe xong lời này liền vội vàng đặt câu hỏi.

"Con gái, chuyện giải trừ hôn ước thật giải quyết sao?" Mẹ Mạc cũng không kịp chờ đợi muốn biết kết quả.

Mạc Dao than thở thật sâu ở trong lòng, "Chúng con không có việc gì, hôn ước cũng không có giải trừ, đáp án như vậy hai người hài lòng chưa." Cô đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đôi mắt thâm vằn của cha mẹ cô đã mất đi khẩu vị rồi, "Hai người từ từ ăn, con đi nghỉ trước."

Lấy được bảo đảm của con gái, trái tim lo lắng đã lâu của vợ chồng họ Mạc rốt cuộc rơi xuống đất, không có phát hiện về mặt lạnh nhạt và hết cách khác thường của con gái, hai người lại vui vẻ tiếp tục ăn cơm, trong mắt đều là ước mơ tốt đẹp đối với tương lai.

Ha ha, rở rủa vàng của bọn họ không có chạy, cuộc sống thật tốt vẫn còn ở phía sau chờ bọn họ, ba Mạc tưởng tượng thấy công ty mình không ngừng mở rộng, mà mẹ Mạc thì ảo tưởng mỗi ngày đeo châu báu đắt giá lấy le trước mặt các phu nhân khác, hai vợ chồng đều đắm chìm trong giấc mộng mình tự dệt.

Tập đoàn Đỗ thị

"Em rốt cuộc biết được bao nhiêu chuyện tôi không biết?" Đỗ Hạo Vũ nghiêm túc mà lạnh lùng nhìn chăm chú người phụ nữ xinh đẹp trước mặt.

Thân thể ưu nhã của Hạ Liên Hương cứng đờ, sắc mặt tái xanh, sự vui sướng vì gặp anh, trong nháy mắt hóa thành hư không.

"Lại bởi vì Mạc Dao?"

"Tôi đã nhớ ra chuyện mười năm trước, nhưng vì cái gì Dao nhi sẽ cho rằng chúng ta ở chung?" Đỗ Hạo Vũ không nháy mắt mà nhìn chăm chăm vào cô, "Tại sao cô ấy nói mười năm trước nhìn thấy chúng ta hôn môi trong xe hơi, Garce, tôi chưa từng có trí nhớ như vậy, có lẽ em có thể nói cho tôi biết là chuyện gì xảy ra?"

"Em làm sao biết?" Hạ Liên Hương khàn trương đến âm thanh cũng có chút run rẩy: "Tại sao anh lại cho là em có thể nói cho anh biết cái gì chứ?"

"Bằng vào em vẫn luôn nói láo với tôi!" Đỗ Hạo Vũ đề cao âm thanh giận dữ hét với cô.

"Em không có!"

"Em có! Từ khi em trở về nước đến bây giờ, chuyện em nói với tôi về Mạc Dao đều không phải thật, chẳng lẽ việc này còn chưa đủ để chứng minh lời nói dối của em sao?" Đỗ Hạo Vũ khờ sờ nhìn cô, anh vẫn coi cô như bạn tốt, lại không nghĩ rằng cô ở trong bóng tối ngăn trở anh và Mạc Dao.

"Tại sao phải chế tạo cho Mạc Dao hình ảnh giả chúng ta là một cặp người yêu chưa dứt tơ tình?" Ban đầu là chính cô nói chia tay, tại sao lại tới phá hư tình yêu của anh.

"Tại sao?" nụ cười thê lương của Hạ Liên Hương hiện lên ở bên môi, "Anh không biết? Em yêu anh, vẫn luôn chưa từng thay đổi."

"Garce, chúng em đã sớm chia tay, hơn nữa còn là em nói lên trước, không phải sao?" Đỗ Hạo Vũ trợn to hai mắt, kinh ngạc vì lời của cô.

"Đúng, đúng em nói chia tay trước, nhưng đó là bởi vì em quá yêu anh, mà anh đối với em cũng chỉ giống như người bình thường, một chút cảm giác người yêu cũng không có, chia tay chỉ là muốn để anh trở nên quan tâm em hơn chút, nhưng anh lại thần nhiên tiếp nhận việc chia tay, không có một chút ý giữ lại." ban đầu Hạ Liên Hương chỉ muốn lợi dụng chia tay khiến anh chú ý, không ngờ cuối cùng anh lại tưởng thật, "Eric, em chưa từng thật sự muốn chia tay, em cho rằng anh sẽ cự tuyệt, nhưng anh không có."

Đỗ Hạo Vũ không biết cô vẫn có ý nghĩ này, "Garce, em tùy ý lấy tình cảm thử nghiệm, cuối cùng còn muốn làm cho người ta chờ đợi em... em thật ích kỷ!" Anh đột nhiên phát hiện mình cho tới bây giờ chưa từng hiểu rõ người phụ nữ này, Hạ Liên Hương trước mắt thật xa lạ, là cô quá biết ẩn nấp, hay là hai mắt của mình mù?

"Đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!" Anh lạnh lẽo không mang theo tình cảm hạ lệnh đuổi khách.

"Eric, anh không thể đối xử với em như vậy, bác sẽ không để cho anh làm như vậy." Hạ Liên Hương bỗng dưng cảm thấy sợ hãi, vội vàng mang ra ba Đô làm kim bài miễn chết.

"Cô yên tâm, chỗ ba tôi, tôi sẽ tự mình đi giải thích, cô về nước Mỹ đi, về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Đỗ Hạo Vũ hoàn toàn không quan tâm uy hiếp của cô.

"Không, em không đồng ý!" Hạ Liên Hương kinh hoàng kêu to.

Đỗ Hạo Vũ không để ý tới cô, gọi điện thoại nội tuyến báo thư ký Vương đi vào.

"Thư ký Vương, mời Hạ tiểu thư đi ra ngoài, thuận tiện thông báo bộ tài vụ kết toán tiền lương cho cô ta, công việc của Hạ tiểu thư làm đến hôm nay thôi."

Anh bình tĩnh ra lệnh với thư ký Vương.

"Vâng" thư ký Vương cung kính trả lời.

"Hạ tiểu thư, mời tới bên này." thư ký Vương kính cẩn lễ phép mời Hạ Liên Hương đi ra ngoài.

Hạ Liên Hương hất tay không để ý tới cô, cuối cùng Đỗ Hạo Vũ không thể làm gì khác hơn là gọi bảo vệ đến, dẫn cô ta đi ra ngoài.

"Không, Eric, anh không thể làm như vậy, nếu không anh sẽ phải hối hận!" Hạ Liên Hương bị dẫn đi ra hoàn toàn mất đi vẻ ưu nhã ngày xưa, kêu loạn như người đàn bà chanh chua.

Đỗ Hạo Vũ bảo thư ký Vương nhanh chóng đóng cửa lại, mất điếc tai ngơ đối với kêu gào của Hạ Liên Hương, vui đầu tiếp tục làm hết công việc chất đống như núi, sau đó đi đón người mình yêu mến trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đình Thế Mâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Biệt thự nhà họ Đỗ

Đỗ Hạo Vũ vạn bất đắc dĩ bị 12 cuộc điện thoại đòi mạng của ba Đỗ gọi về nhà, anh biết rõ ba gấp gấp gọi anh trở về vì cái gì, xem ra không tránh được một cuộc cãi vã rồi.

"Thằng con bất hiếu này, còn để chủ tịch như tôi vào mắt không?" Đỗ Hạo Vũ vừa vào cửa nhà liền bị ba Đỗ nhắm đầu mắng to.

"Cha, chuyện không đơn giản như ngài nghĩ đâu, để con từ từ giải thích với ngài." Đỗ Hạo Vũ ôn tồn nói với ba.

"Đã trực tiếp đuổi người ta đi rồi, còn có cái gì giải thích?" Ba Đỗ đỏ mặt lên, trợn mắt giận dữ nhìn đứa con ngỗ nghịch.

"Mặc kệ anh có lý do gì, lập tức đi gọi Liên Hương về cho tôi, thuận tiện xin lỗi người ta nữa."

"Làm không được."

"Thằng khốn, anh nói cái gì?"

"Cha, chuyện gì con cũng có thể đồng ý với ngài, duy chỉ có chuyện gọi Hạ Liên Hương trở về Đỗ thị thì không thể đồng ý." thái độ của Đỗ Hạo Vũ cứng rắn, gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ không khuất phục.

"Chuyện gì cũng không cần anh đồng ý, chuyện này thì không ngoại lệ!" lúc này Ba Đỗ lại như ăn thuốc quyết tâm, không chịu nhượng bộ.

"Không thể nào!" Đỗ Hạo Vũ không chút do dự cự tuyệt.

"Anh—" ba Đỗ giận đến giờ chân, chỉ vào lỗ mũi con trai mắng to: "Tôi là chủ tịch, tôi muốn ai trở về thì người đó phải về."

"Cha, nếu như ngài thật muốn làm vậy, vậy con không còn cách nào khác là rời khỏi." Đỗ Hạo Vũ lạnh lùng uy hiếp cha.

"Khốn kiếp, vì một người phụ nữ, anh cả công ty cũng không cần!" Ba Đỗ tức giận ngất trời, "Vì con nhỏ nhà họ Mạc đó, anh tình nguyện khiến lão già này thẹn với bạn thân và con gái của ông ấy, còn lấy công ty uy hiếp tôi, anh hiểu thuận cha mẹ như vậy sao?"

Mẹ Đỗ ở một bên nghe mà tim gan run sợ, rốt cuộc không kèm chế được, đi lên phía trước vịn chồng, "Ông xã, đừng tức giận, cẩn thận huyết áp cao."

"Hạo Vũ, sao con lại nói mấy lời không có trách nhiệm này, ba mẹ giáo dục con như vậy sao?" Mẹ Đỗ nghe những lời này của con trai, trong lòng không khỏi khó chịu.

"Ba mẹ, thật xin lỗi." Đỗ Hạo Vũ cảm thấy rất áy náy vì việc mình lên tiếng phản đối, "Con chưa bao giờ muốn hai người đau lòng, chuyện này để cho con tự giải quyết đi, có được không? Con yêu Mạc Dao, từ mười năm trước con đã bắt đầu yêu cô ấy rồi, nếu như Liên Hương không làm vài chuyện khiến cô ấy hiểu lầm, cũng sẽ không có cục diện ngày hôm nay, con không muốn đẩy trách nhiệm, đối với việc này, con cũng có trách nhiệm rất lớn, cho

nên để cho con giải quyết đi!"

Vợ chồng Đỗ thị lần đầu tiên nhìn thấy con trai kiêu ngạo hạ giọng như vậy, dùng giọng nói gần như khản cầu nói chuyện với bọn họ, con trai chưa bao giờ biết ba chữ "Thật xin lỗi" này nói như thế nào, lại vì con bé nhà họ Mạc, thời gian qua lại không ngừng từ miệng nó nghe được ba chữ này.

"Ba mẹ, đợi qua một thời gian ngắn con sẽ tự mình giải thích tất cả với bác Hạ, con và Liên Hương không thể nào, xin ngài đừng làm tiếp những chuyện này." Đỗ Hạo Vũ trực tiếp nói ra tiếng lòng của mình: "Cha, bây giờ ngài còn đang nổi nóng, con không muốn nói thêm những lời chọc giận ngài, con đi trước." Anh ôm mẹ một cái, xoay người rời khỏi nhà.

Vợ chồng Đỗ thị hơi giật mình nhìn con trai rời đi, một câu cũng nói không nên lời, hai người đột nhiên cảm thấy lực bất tòng tâm về chuyện của anh, cũng bất lực rồi.

"Ông xã, chuyện của con thì cứ để nó tự đi giải quyết đi!" Mẹ Đỗ ôm ái lên tiếng an ủi chồng.

Ba Đỗ thở dài một tiếng, "Ai, anh muốn vào phòng sách gọi điện thoại cho lão Hạ, nói với ông ấy một tiếng xin lỗi." Ông cự tuyệt vợ đỡ mình, từ từ đi vào phòng sách.

Mẹ Đỗ nhìn bóng lưng của chồng cũng chỉ có thể than thở lắc đầu một cái.

PUB

"Nhìn anh thì có vẻ sau cơn mưa trời lại sáng rồi." Trình Doãn nghiêng đầu nhạo báng bạn tốt.

"Hừ, anh ước gì nhìn tôi tiếp tục khổ sở nữa, để giải trí cho mình chứ gì." Đỗ Hạo Vũ tức giận liếc anh một cái.

"Ha ha, tôi biểu hiện được rõ ràng vậy sao?" Trình Doãn không thêm để ánh mắt giết người của bạn tốt chút nào.

Đỗ Hạo Vũ mặc kệ không hỏi anh, từ từ thưởng thức rượu ngon trong tay.

"Vậy bây giờ còn có cái gì phiền não?" Chuyện đã giải quyết, sao người này lại có dáng vẻ nản lòng, nản chí.

"Bên ba tôi không dễ làm, cả phía Liên Hương cũng có vấn đề."

"Ba anh tức giận là tất nhiên, giải thích xong liền OK rồi, không nghĩ ra, thì anh cứ trực tiếp nấu gạo sống thành cơm chín, có đứa bé còn sợ không giải quyết được ông ấy sao?" Trình Doãn nhủ mảy lông liếc anh, rất là đồng tình anh, "Nhưng, Hạ Liên Hương đó thì khó rồi, lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, khó đối phó lắm, người anh em"

"Tôi chỉ hi vọng cô ta đừng làm ra chuyện gì nữa." mặc dù Đỗ Hạo Vũ nói như vậy, nhưng trong lòng lại mơ hồ lo lắng, thế nào cũng xóa không mất.

"Trực tiếp hạ thuốc độc cho cô ta chết tâm." Trình Doãn ác độc đề nghị: "Khiến cô ta giả người khác, đây là biện pháp tốt nhất."

Đỗ Hạo Vũ nhìn chằm chằm chất lỏng màu vàng sẫm trong ly như có điều suy nghĩ, tựa hồ đang cân nhắc kỹ về đề nghị của bạn tốt, "Có lẽ ý kiến của anh không tệ, hạ thuốc khiến lão Hạ trực tiếp gả cô ta đi."

Người không vì mình, trời tru đất diệt!

Vì hạnh phúc sau này của mình, vì để tránh cho phiền toái không cần thiết, đây là một con đường tốt nhất.

"Ha, anh làm thật?" Trình Doãn thuận miệng nói một chút, nhưng bạn tốt muốn làm thật lại cảm thấy có chút không ổn.

"Dĩ nhiên, trước đó anh nói ra, không phải sao?" Đỗ Hạo Vũ mỉm cười như ác ma.

"Ách—" Trình Doãn nhất thời á khẩu không trả lời được.

Đỗ Hạo Vũ cười nhạt không nói, tâm trạng vui vẻ thưởng thức thần thái khó xử của bạn tốt, vui vẻ thoải mái uống rượu trong ly, cuộc sống hạnh phúc cả anh và Mạc Dao sắp bắt đầu, hình ảnh mỹ mãn ấm áp giống như đang ở trước mắt, chạm tay là được.

Liên tục mấy ngày, Mạc Dao đều không có gặp Đỗ Hạo Vũ, hai người chỉ thông qua điện thoại tâm sự với nhau, cô biết hiện tại anh cần thời gian đi xử lý những chuyện còn lại, cô chỉ cần ngoan ngoãn chờ anh tới đón là được rồi.

Khi trăng treo trên ngọn cây thì Mạc Dao chia tay chị Thẩm về nhà, tắc xi dừng ở đầu đường cách nhà không xa, cô bước xuống từ trên xe, đi dọc theo con đường về nhà, đang lúc này từ góc tối đột nhiên có hai người đàn ông áo đen lao ra, một tay che miệng cô kéo đến xe nhỏ bên cạnh, sau đó nhanh chóng lái đi.

"Ừm—" Mạc Dao liều chết giây giữa, bắt đầu đi hơi sức không đủ, sau mấy phen giãy giụa, cô dần dần lọt vào hôn mê.

"Hai vị nói tối hôm qua Dao nhi đi cả buổi tối chưa về?" tối hôm qua Đỗ Hạo Vũ gọi điện thoại cả đêm cũng không ai nhận, ngày hôm sau trời vừa sáng liền chạy tới nhà họ Mạc hỏi rõ, lại lấy được một kết quả như vậy.

"Vợ chồng chúng tôi còn tưởng rằng nó ở nhà cậu." ba Mạc nom nớp lo sợ liếc về phía Đỗ Hạo Vũ vô tội.

"Cô ấy có nói đi nơi nào không?" Đỗ Hạo Vũ mới mặc kệ thái độ của vợ chồng bọn họ như thế nào, chỉ muốn hỏi ra người phụ nữ yêu mến ở đâu.

"Chiều hôm qua nó đi, bảo là gặp bạn." Mẹ Mạc lặng lẽ núp ở sau lưng chồng, sợ bị lửa giận của anh đốt tới.

"Bạn? Hai người có số điện thoại của bạn cô ấy không?"

"Không có."

Đỗ Hạo Vũ biết tiếp tục hỏi cũng hỏi không ra cái gì, không muốn lãng phí thời gian, "Có tin tức, tôi sẽ báo cho hai vị." Nói xong, xoay người rời đi, chỉ để lại vợ chồng Mạc thị nhìn nhau, gương mặt lo lắng và gấp gáp.

Cùng lúc đó ở một nơi khác, Mạc Dao bị người đàn ông áo đen trói trong một kho hàng bỏ hoang, thuốc từ từ hết tác dụng, cô từ từ mở hai mắt ra, phát hiện cả người bị trói buộc ở trên một chiếc ghế, không thể động đậy.

"Cô đã tỉnh?" Một giọng nữ âm trầm từ đỉnh đầu Mạc Dao bay tới.

Mạc Dao khó khăn ngẩng đầu lên, phát hiện rõ ràng người trước mắt mình là Hạ Liên Hương.

"Cô - cô bắt tôi làm gì?" đôi môi khô khốc của Mạc Dao hơi mở hơi ngậm.

"Muốn làm gì? Cô rất nhanh sẽ biết." Hạ Liên Hương cười rất âm hiểm, khuôn mặt xinh đẹp có vẻ đặc biệt nhướng lên.

"Grace, không phải em chỉ muốn cho cô ta một bài học ư, em còn muốn làm cái gì?" người đàn ông trong góc đột nhiên lên tiếng, hẳn chỉ muốn hù dọa Mạc Dao, cũng không muốn xảy ra án mạng.

Mạc Dao phát hiện còn có một người khác tồn tại, liền theo tiếng kêu nhìn lại, "Là anh."

Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên gương mặt này, nếu không phải do hắn ta, cô cũng không chia tay với Đỗ Hạo Vũ, cũng không xảy ra tai nạn xe cộ.

"Không ngờ em còn nhớ rõ tôi, bạn học Mạc." Người đàn ông cười gian đi về phía cô.

"Thì ra là hai người đã sớm quen nhau." Mạc Dao suy yếu nói: "Hạ Liên Hương, chuyện năm đó quả thật là một tay cô bày kế!"

"Là tôi làm không sai." Hạ Liên Hương không hề giấu giếm nữa, trực tiếp khắc ra thật tình: "Là tôi kêu anh ta hẹn cô ra sau thư viện, sau đó thông báo Eirc đi đến nơi đó tìm cô, cố ý để cho anh ấy thấy hai người hôn môi, Mạc Dao, sau đó cô thấy tôi hôn Eirc, cũng là tôi cố ý biểu diễn cho cô xem, lúc ấy Eirc đã sớm say đến bất tỉnh nhân sự rồi."

Sau khi Hạ Liên Hương nói xong, còn cố ý cười ha ha, "Nghe xong, có cảm thấy đặc biệt khổ sở hay không?"

Mạc Dao cười lạnh, "Vừa lúc ngược lại, cảm ơn cô cời ra nút thắt nhiều năm của tôi, để tôi biết Hạo Vũ yêu tôi cỡ nào!"

"Cô —" mắt đẹp của Hạ Liên Hương trầm xuống, "Tôi lại muốn xem cô có thể hài lòng bao lâu, nơi này là vùng đồng bằng hoang dã không có ai, tôi muốn cô tươi sống đối chết ở nơi này!"

"Dù tôi chết rồi, Hạo Vũ cũng sẽ không yêu người phụ nữ ác độc như cô." tính khí cố chấp của Mạc Dao khiến cô quên tình cảnh của mình, lời nói cứ như vậy bật thốt lên rồi.

"Chát, chát —" gương mặt trắng nõn của Mạc Dao trong nháy mắt xuất hiện hai dấu tay rõ ràng, hai bên gương mặt cũng nhanh chóng sưng đỏ.

"Người phụ nữ ti tiện này, tại sao giành Eric với tao?" Hạ Liên Hương tát cô hai cái, móng tay thật dài hung hăng nhéo lên cánh tay của cô, máu chảy ra, "Tao cảnh cáo mày, Eric là của tao, ai cũng đừng hòng cướp đi, nếu không tao sẽ giết nó."

"Grace, đã đến lúc rồi, chúng ta đi thôi." người đàn ông bên cạnh lại lên tiếng nhắc nhở.

"Chặn miệng nó lại —" Hạ Liên Hương ra lệnh như nữ vương.

Người đàn ông cầm lên một tấm vải nhét chặt vào miệng Mạc Dao, sau đó lui ra khỏi kho hàng.

Hạ Liên Hương theo ở phía sau, lúc gần đi thì nói với hai người canh giữ ở cửa: "Hai người các anh không được cho cô ta ăn, xem kỹ cô ta, nếu người chạy mất thì chỉ hỏi hai anh thôi!"

"Dạ, tiểu thư." Hai người đàn ông cung kính trả lời.

Sau đó, Hạ Liên Hương và người đàn ông đi ô-tô rời khỏi kho hàng cũ ở ngoại ô.

Mạc Dao chịu đựng đau nhói trên mặt truyền tới, trong lòng không ngừng đang reo hò: Hạo Vũ, mau tới cứu em!

"Tại sao lâu vậy còn chưa tìm được?" Đỗ Hạo Vũ la to nói lớn ở trong nhà Trình Doãn.

"Hạo Vũ, anh tỉnh táo một chút, Phong sẽ tìm được Mạc Dao, anh như vậy không được gì đâu." Trình Doãn ôm vợ yêu, lên tiếng ngăn cản bạn thân đang nóng nảy.

"Không được, tôi không thể chờ đợi thêm nữa, tôi muốn đi ra ngoài tìm cô ấy." Đỗ Hạo Vũ tâm loạn như ma, dự cảm xấu quanh quẩn trái tim.

"Bây giờ anh đi đâu tìm, có mục tiêu không?" Trình Doãn vội vàng kéo lại cánh tay bạn tốt.

"Nhưng —"

"Anh ngồi xuống trước, chờ tin tức của Phong thực tế hơn."

"Đúng vậy, anh Đỗ, chị nhất định sẽ không có chuyện gì." Mạc Lam tựa vào trong ngực chồng, cũng lên tiếng khuyên anh.

Đỗ Hạo Vũ nóng nảy từ từ tỉnh táo lại, anh muốn nghĩ kỹ xem Dao nhi sẽ đi đâu, hay là đã xảy ra chuyện gì?

Chuông điện thoại chợt vang lên.

"Phong, có tin tức không?" Đỗ Hạo Vũ lập tức tiếp điện thoại, vội vàng hỏi.

"_"

"Hạ Liên Hương?" Đỗ Hạo Vũ nhảy dựng lên hô vào điện thoại: "Cậu nói là cô ta phải người bắt đi Dao nhi, vậy Dao nhi ở đâu?"

"_"

"Được, cậu lập tức báo cảnh sát, tôi lập tức chạy tới." Đỗ Hạo Vũ cúp điện thoại, nắm chìa khóa xe lên chạy ra ngoài.

Trình Doãn vội vàng đuổi theo, "Lam nhi, anh cũng đi xem chút, em đừng lo lắng."

Mạc Lam gật đầu một cái, đứng ở cửa nhìn chồng và Đỗ Hạo Vũ đi xa, trong lòng không ngừng cầu nguyện Mạc Dao có thể bình an trở về.

Kho hàng ở ngoại ô

Hai người đàn ông canh giữ ở bên ngoài kho hàng nhanh chóng bị cảnh sát bắt giữ, Đỗ Hạo Vũ phá cửa mà vào, rất nhanh tìm được Mạc Dao bị trói trên ghế.

"Dao nhi, tỉnh." Anh vừa cời dây, vừa la lên bên tai cô: "Dao nhi, tỉnh."

Mạc Dao ở trong hỗn độn nghe được Đỗ Hạo Vũ gọi, từ từ mở mắt, "Hạo Vũ, thật là anh sao?"

"Dao nhi, là anh." Đỗ Hạo Vũ ôm chặt cô vào trong ngực, "Không sao, có anh ở đây." Khóe miệng Mạc Dao nở nụ cười, lại lọt vào trong bóng tối một lần nữa.

"Dao nhi —"

Bệnh viện

Đỗ Hạo Vũ đau lòng đưa mắt nhìn người trên giường, bàn tay êm ái vuốt ve gò má sưng đỏ của cô, "Dao nhi, thật xin lỗi, là anh không có bảo vệ em tốt."

Nhìn chăm chăm dấu tay trên mặt người yêu, tròng mắt đen của anh phát ra ánh sáng run sợ, "Anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người tổn thương em!"

"Chuyện làm được thế nào?" Đỗ Hạo Vũ lặng lẽ lui khỏi phòng bệnh, xoay người hỏi thăm Trình Doãn ngoài cửa.

"Bảo đảm một người cũng không chạy thoát." trong mắt Trình Doãn lộ ra khí lạnh, cũng căm thù Hạ Liên Hương đến tận xương tủy, Mạc Dao nói thế nào cũng là chị của vợ mình, coi như là người mình, người khác muốn đẩy cô ấy vào chỗ chết, cũng phải xem anh có đồng ý hay không.

"Tôi có việc muốn làm, nơi này giao cho anh và Mạc Lam, thuận tiện thông báo vợ chồng họ Mạc, đừng nói thật." Anh đơn giản giao phó liền sau rồi đi bệnh viện.

"Ông xã, anh Đỗ không có sao chứ." nét mặt kinh khủng của Đỗ Hạo Vũ lúc gần đi khiến Mạc Lam có chút lo lắng.

"Ha ha, không có gì, chỉ là có người muốn phát uy." Trình Doãn cười he he nói, trong lời nói toát ra hả hê.

Mạc Lam lộ vẻ nghi vấn, không biết vì sao lại chăm chú nhìn anh chồng chỉ lo cười.

Mí mắt của người trên giường giật giật, chỉ chốc lát sau liền mở ra.

"Chị, chị đã tỉnh, cảm thấy như thế nào?" Mạc Lam nhìn thấy người trên giường mở mắt, vội vàng tiến lên hỏi.

"Chị không sao, Hạo Vũ đâu?" Con người đen nhánh quay một vòng, không có thấy người mình muốn gặp.

"Anh ấy có chuyện phải đi xử lý, rất nhanh sẽ trở lại." Trình Doãn mở miệng trả lời thay.

"A—" tràn đầy thất vọng, mắt hạnh nhất thời mất đi sáng rỡ.

"Chị, anh Đỗ ở đây trông chị cả đêm, vừa mới đi, còn dặn dò chúng em phải chăm sóc chị thật tốt." Mạc Lam thấy cô thất vọng, tranh thủ thời gian giải thích cho cô nghe.

"Ừ, chị nghỉ ngơi một chút sẽ tốt." Mạc Dao nâng nhất lên cười yếu ớt.

"Được, chị ngủ tiếp một lát, chờ chị tỉnh lại, anh Đỗ cũng đã trở lại." Mạc Lam ngồi ở bên giường nhẹ giọng dụ dỗ cô, không lâu lắm Mạc Dao lại mơ màng ngủ mất.

Đợi đến Mạc Dao mở mắt ra lần nữa, gương mặt đẹp của Đỗ Hạo Vũ đang ở trước mắt.

"Dao nhi, có chỗ nào không thoải mái sao?" mặt Đỗ Hạo Vũ tràn đầy gấp gáp hỏi người trên giường.

"Không có." Mạc Dao mỉm cười lắc đầu, lúc nhìn thấy anh, tất cả lo lắng trong lòng đều biến mất.

Đỗ Hạo Vũ ngồi ở mép giường, êm ái nâng thân thể của cô lên tựa vào trên gối đầu, "Thật không có chuyện gì sao?"

Mạc Dao gật đầu, chủ động tựa vào ngực của anh, Đỗ Hạo Vũ đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực, bàn tay thật dày nhẹ nhàng vuốt ve ở phần lưng của cô.

"Thật xin lỗi Dao nhi, anh đã để em bị thương." Anh ní non bên tai cô, giọng nói tràn đầy đau lòng và áy náy.

"Không, em rất khỏe, thật!" Mạc Dao chột lắc đầu, tay mềm che trên bàn tay to của anh, thâm tình ngắm nhìn anh, "Hạo Vũ, em yêu anh!"

Đỗ Hạo Vũ ngậy người như phồng, giống như đã đợi ba chữ này một đời, anh kim lòng không được nâng cảm của cô lên, hôn lên môi anh đào của cô.

Hồi lâu, anh mới thoả mãn rời khỏi môi của cô, dịu dàng phát nhẹ sợi tóc trên má cô, Mạc Dao đỏ mặt có vẻ thẹn thùng mê người, chôn ở trong ngực anh thật lâu không chịu ra ngoài.

"Em yêu, em đang xấu hổ sao?" Đỗ Hạo Vũ vui vẻ lại khôi phục bộ kia sáng sủa du côn trong quá khứ.

Trả lời anh là con đầu truyền tới từ ngực, anh nhanh chóng bắt "Hung thủ" kéo đến bên môi hôn nhẹ mấy cái, "Dao nhi, em muốn mưu sát chồng sao?" Giọng anh mang vẻ nhạo báng, quỳến rũ nhìn cô.

Mạc Dao vô lực trợn trắng mắt với anh, đột nhiên hỏi "Hạ Liên Hương đâu?"

Sắc mặt Đỗ Hạo Vũ trở nên tối tăm, "Chuyện này em không cần quản, giao cho anh xử lý là tốt rồi." giọng nói kiên quyết không được xía vào của anh khiến Mạc Dao ngậm miệng không hỏi, tránh cho chọc giận anh.

Ai, hi vọng kết quả của Hạ Liên Hương sẽ không quá thảm, Mạc Dao tựa vào bộ ngực anh cảm thán từ đáy lòng.

"Đừng nói về cô ta, chúng ta nói về anh đi, em yêu."

"Em?" Mạc Dao chỉ chớp mũi mình, "Em có gì để nói?"

"Có, tại sao không có? Nói thí dụ như em mặc giống như trước kia, đến tiệm cà phê gặp người phụ nữ kia, cô ta là ai? 『Night Goddess』 lại là sao? Về những ngày em chưa gặp lại anh." Đỗ Hạo Vũ tỏ vẻ chờ cô trả lời.

"Ách—" cô cứng họng, chuyện này thật đúng là khó trả lời.

"Hả?" ánh mắt sắc bén của anh nhìn chăm chăm cô không thả.

"Chuyện này trong lúc nhất thời cũng nói không rõ ràng lắm, về sau từ từ nói cho anh biết."

"Em yêu, chúng ta có nhiều thời gian từ từ nói." vẻ mặt Đỗ Hạo Vũ thần bí nhìn người trong ngực, "Hơn nữa, chỗ này của em có thứ anh muốn nhất."

"Có ý tứ gì?" Mạc Dao nghi ngờ ngẩng đầu lên từ trong lồng ngực anh, hỏi.

"Em xem đây là cái gì?" Anh không biết từ nơi nào lấy ra một phong thư đưa cho cô, cười nhìn người yêu.

Mạc Dao nhìn chăm chăm mấy chữ trên lá thư, chấn kinh đến nói không ra lời, "Này —"

Cô vội vàng mở ra, nhanh chóng xem nội dung bên trong, cuối cùng cô không nhịn được che miệng, từ trên giường nhảy dựng lên, lên tiếng hô to: "A —"

"Hạo Vũ, tranh của em—" cô kích động đến nói không rõ ràng, chỉ dùng sức nắm lấy hai vai Đỗ Hạo Vũ, liều chết lay động.

"Ngoan, không nên kích động, ngồi xuống từ từ nói." Bị cử động thỉnh linh xảy ra của cô hù dọa Đỗ Hạo Vũ giật mình, vội vàng kéo người yêu ngồi xuống, để cho cô vững vàng rơi vào trong ngực của mình.

"Anh biết không, tranh của em đạt được giải nhất, trời ạ, em chưa bao giờ mong được!" bây giờ Mạc Dao còn không dám tin, ngẩng đầu hỏi người yêu: "Anh nói đây là sự thực sao? Em không phải đang nằm mộng sao?"

"Dĩ nhiên không phải, không tin em véo xem." Đỗ Hạo Vũ cười nhìn dung nhan y như đứa bé của cô, tim ấm áp.

"Em không cảm thấy đau?" Cô dùng sức véo, nhưng lại không có cảm giác, thiệt là đang nằm mộng sao?

"Dao nhi, em xem rõ xem em véo ai?" âm thanh buồn bực khàn khàn hết sức ảm đạm, trời ạ, người phụ nữ mệt nhọc này lại có hơi sức thật lớn!

"Ha ha, thật xin lỗi, em quá khản trương." Cúi đầu nhìn đến bản thân đang dùng lực nhéo cánh tay của anh, cô nở một nụ cười xin lỗi người yêu, tay nhỏ bé còn không ngừng giúp anh xoa xoa.

"Giải thưởng này rất quan trọng với em, thật sao?" Đỗ Hạo Vũ nghiêm túc nhìn chăm chú cô.

"Ừ." Mạc Dao dùng sức gật đầu, "Em vẫn luôn rất thích vẽ tranh minh họa, có thể tham gia cuộc thi quốc tế lớn như vậy, vẫn là giấc mộng của em, tham gia cuộc tranh tài quốc tế không phải do em rất xem trọng cái cup, mà bởi vì nó chứng minh sự cố gắng nhiều năm qua của em đã được công nhận."

"Em giỏi nhất, anh vẫn luôn cho là như thế." Đỗ Hạo Vũ ôm cô thật chặt, yêu thương sự cố gắng và kiên trì nhiều năm qua của cô.

"Cám ơn." không có chuyện gì khiến cô vui vẻ hơn việc được người yêu hiểu mình.

Trong lúc nhất thời, chuyện Mạc Dao giành giải thưởng truyền khắp xã hội thượng lưu; không có ai tin tưởng hoa hồ điệp, nữ thần bóng đêm mà mọi người nói đến, có thể vẽ ra bức tranh cảm động như thế, song khi mọi người thấy một Mạc Dao hoàn toàn mới đứng ở trên bục lĩnh thưởng, đều không thể không tin vào hai mắt của mình.

Tất cả mọi người sợ ngây người, tiền nữ mặc áo đầm dài màu trắng ngà trước mắt, thanh lệ thoát tục giống như từ trong tranh đi ra, làm sao có thể là hoa hồ điệp bị mọi người phi nhổ trong quá khứ?

Mạc Dao tự nhiên nhận chiếc cúp từ giám khảo chính, sau đó chậm rãi đi về phía đài phát biểu, "Tôi chưa từng nghĩ mình có thể đứng ở chỗ này ngày hôm nay, mười năm trước, tôi mất đi mình tình yêu, thời điểm đó tôi cho là mất đi toàn thể giới, trong thời gian u tối nhất đó,

Tôi liền muốn vẽ, cũng bắt đầu từ lúc đó, tôi tìm được một lý do để mình tiếp tục sống, tôi biết rõ, trong mười năm qua, tôi là hạng người gì trong mắt mọi người, hoa hồ điệp, nữ thần bóng đêm, hồ ly tinh, rất nhiều tên gọi khó nghe; nhưng, có một thứ của tôi không liên quan gì đến những thứ đó, đó là tranh của tôi, đó là người bạn của tôi mười năm qua, là nó luôn làm bạn với tôi đến bây giờ, cho nên hôm nay đạt được giải thưởng này, tôi rất cảm ơn lực lượng nó mang đến cho tôi, là nó khiến tôi biết cuộc sống chỉ cần tiếp tục nữa sẽ có hi vọng."

"Mạc tiểu thư, lần này tác phẩm dự thi của cô là tình yêu đau đớn mà đẹp đẽ, xin hỏi đó có phải khắc họa chân thật của cô không?" ký giả dưới đài tiếp tục truy vấn.

Trong nháy mắt, từng ánh mắt đều nhìn về cô.

Mạc Dao nhẹ nhàng cười một tiếng, rất thần nhiên đối mặt vấn đề này, "Uh, câu chuyện kể lại trong bức tranh đều là kinh nghiệm của chính tôi, do từng có kinh nghiệm khắc cốt minh tâm như thế, tôi mới có thể vẽ ra bức tranh chân thực như thế."

"Vậy bây giờ vai nam chính trong bức tranh như thế nào?" ký giả dưới đài tiếp tục truy vấn.

"Mười năm trước, chúng tôi đều còn rất trẻ, tin tưởng nhau cũng quá ít, cho nên mới bởi vì một hiểu lầm nhỏ, đã tạo thành cục diện không cách nào cứu vãn sau đó, có thểban đầu Thượng Đế cảm thấy khiến chúng tôi tách ra quá tàn nhẫn, cho nên mười năm sau nhân duyên trùng hợp lại dây dưa với nhau, trong tình yêu, có thêm một phần tin tưởng là có thêm một phần kiên trì, giúp chúng ta đi tiếp trên con đường này, cho nên lần này chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc đến vĩnh viễn!"

Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay nhiệt liệt liền ầm ầm vang lên, một đoạn cảm nhân, làm cho tất cả mọi người ở đây phải động dung, Mạc Dao khom người chào khán giả dưới đài, ưu nhã bước về phía đường đi.

Khi nhìn rõ người đứng ở cuối đường đi thì cô cười, bất chấp tất cả chạy về phía người đàn ông đang giang hai tay ở đầu kia, nhào tới trong ngực anh.

"Dao nhi, hôm nay anh đã nói anh rất yêu em chưa?" Đỗ Hạo Vũ buộc chặt hai cánh tay, nhẹ giọng nói ra ở bên tai cô.

"Bây giờ anh nói rồi." nước mắt của Mạc Dao không khỏi chảy xuống, lòng của cô rút cuộc khép lại.

"Anh rất yêu em." Anh cúi đầu hôn nước mắt trên gương mặt người yêu, nói lời yêu từng lần từng lần một.

Thế giới vào giờ khắc này giống như bất động, hai người hôn nhau thật sâu, không nghe được âm thanh quanh mình, cũng không thấy được đèn flash chói mắt, chỉ có tiếng hô hấp và tiếng tim đập của nhau.

Biệt thự nhà họ Đỗ

Mạc Dao lo lắng đứng trước cửa nhà họ Đỗ, thủy chung không dám bước về trước một bước.

"Dao nhi, em còn vậy nữa, trời sắp tối rồi." Cô gái không sợ trời không sợ đất này lại cũng có lúc sợ, Đỗ Hạo Vũ nhẹ giọng cười nói.

Mạc Dao tức giận liếc nhìn anh một cái, "Anh đừng ở đó hà hê, không thấy em rất khẩn trương sao?"

Người đàn ông này rốt cuộc có biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này hay không, trước kia danh tiếng của cô không dễ nghe chút nào, còn không biết cha mẹ anh sẽ như thế nào nhìn cô đây? Huống chi, cô còn có cha mẹ vô cùng ham lợi tham tiền, hơn nữa còn là hai người bị xã hội thượng lưu tẩy chay nhất.

"Yên tâm, có anh ở đây, không có việc gì." Anh nắm tay của cô, nắm chặt trong lòng bàn tay, an ủi cô.

"Em không biết, mấy lời phát biểu của em lúc nhận giải có bao nhiêu lực ảnh hưởng, tất cả mọi người đều ủng hộ em, cha mẹ anh cũng thế."

"Có thật không?" Mạc Dao vẫn nhìn không được lo lắng.

"Dĩ nhiên, bọn họ đều biết chân tướng sự tình, biết em là người phụ nữ rất kiên cường, hơn nữa còn là người phụ nữ anh thích nhất!"

Đỗ Hạo Vũ khẽ hôn ở trên môi đỏ mọng của cô.

"Chúng ta vào đi thôi." Mạc Dao hít sâu một hơi, quay đầu lại nói với Đỗ Hạo Vũ.

Vợ chồng họ Đỗ trong nhà cũng khẩn trương không thôi, chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, nghiêm nhiên vượt ra khỏi phạm vi bọn họ có thể thừa nhận.

"Cha?" Đỗ Hạo Vũ vào cửa thấy bộ dáng mặt mũi của cha, có chút lo lắng.

"Ừ, hai đứa tới rồi." lúc này ba Đỗ mới chân chân chính chính nhìn Mạc Dao, không để lại dấu vết quan sát cô.

Chỉ thấy cô tự nhiên thanh thản, trông mắt trong suốt đón lấy mình, trừ có một chút khẩn trương không khiến người ta phát giác ra, hoàn toàn không nhìn ra hoa hòe điệp mọi người bàn tán trong quá khứ.

"Chào bác trai, bác gái." Mạc Dao lễ phép chào hỏi vợ chồng nhà họ Đỗ.

"Bác có thể gọi con là Dao Dao không?" Mẹ Đỗ nhìn một cái liền thích cô gái mỹ lệ thanh nhã này, đôi mắt sáng vậy sẽ không gạt người, bà nhận ra đây là một cô gái lương thiện.

"Dĩ nhiên có thể, bác gái." Mạc Dao khẽ gật đầu.

"Mọi người ăn cơm trước đi." Ba Đỗ lên tiếng nói, sau đó dẫn đầu đi vào phòng ăn.

"Đi, đi ăn cơm." Mẹ Đỗ thân thiết kéo tay Mạc Dao đi tới phòng ăn.

Đỗ Hạo Vũ vui thích theo ở phía sau, rất hài lòng thấy trường hợp như vậy.

Sau khi ăn xong, Mẹ Đỗ kéo Mạc Dao đến một bên nói chuyện, còn ba Đỗ thì nói chuyện với Đỗ Hạo Vũ trong phòng sách.

"Dao Dao, nhiều năm qua cháu vất vả rồi, bác không biết cháu sống như thế, còn ngầm cho phép Liên Hương tổn thương cháu, thật là rất có lỗi!" Mẹ Đỗ vô cùng áy náy.

"Bác gái đừng nói vậy, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, hiện tại cháu rất tốt, hơn nữa cảm ơn bác không chê cháu, nguyện ý tiếp nhận cháu."

"Cháu là cô gái tốt, Hạo Vũ cưới được cháu là may mắn của nó." Mẹ Đỗ lập tức liền nghĩ đến chuyện kết hôn của con trai, "Hai đứa cũng nên kết hôn."

"Việc này—" Mạc Dao nhất thời cứng họng, không nói tiếp được.

Lúc này trong phòng sách—

"Cha, ngài có khỏe không?" Đỗ Hạo Vũ thấy cha từ khi đi vào đến bây giờ không nói một lời, lo lắng nói.

"Ba không sao." Ba Đỗ phát tay một cái, "Chuyện của Liên Hương là ba sai lầm rồi." Ông cả đời này tự nhận là nhìn người rất chuẩn, không nghĩ tới lần này lại nhìn lầm.

"Cha, chuyện này không hoàn toàn trách cha, nếu như ban đầu thái độ của con kiên định hơn, chuyện có thể sẽ không đến nước này, chuyện đã qua, chúng ta đừng nghĩ đến nữa." Đỗ Hạo Vũ lần đầu tiên thấy người cha cứng rắn nhận sai.

"Hôn sự của con và Mạc Dao cũng nên làm, tìm ngày lành, ba với mẹ sẽ cầu hôn nhà họ Mạc."

"Cha, cha tiếp nhận Mạc Dao rồi hả?" Hạo Vũ phản chấn nhìn cha.

"Một người phụ nữ trong mắt không có tạp chất thì không phải người xấu, quá khứ là do ba chú trọng ấn tượng đầu, cho nên mới nghĩ con bé là một người phụ nữ hồng бет, bây giờ đã thấy rõ, còn có lý do gì phản đối, huống chi, ba phản đối có ích không?" Ba Đỗ nhẹ nhàng liếc con trai giao hoạt một cái.

"Ha ha, cha thật là hiểu rất rõ con." Người con trai dịu dàng đã trở về.

"Đi đi, tìm bà xã tương lai của anh đi, đừng ở nơi này chường mắt." Ba Đỗ tức giận đuổi con trai khỏi phòng sách.

"Vậy thì tuân lệnh rồi." Đỗ Hạo Vũ cũng không kiêu cách, không kịp chờ đợi muốn đi nói tin tức này cho người yêu biết.

Đỗ Hạo Vũ thật vất vả mới "giành" bà xã tương lai về được từ chỗ mẹ, liền vội vàng lôi kéo người yêu về nhà.

Mạc Dao tắm xong ra ngoài, liền nhìn thấy Đỗ Hạo Vũ ngồi ở trên ghế sa lon cười rất quỷ dị.

"Sao lại cười gian trá như thế?" Cô tựa vào trong ngực Đỗ Hạo Vũ, ngửa đầu hỏi.

"Có sao?" Đỗ Hạo Vũ trấn định tự nhiên nói.

"Không có sao?" Mạc Dao không tin, ánh mắt lưu chuyển trên người của anh, "Anh rốt cuộc làm gì Hạ Liên Hương? Đừng nói với em anh không hề làm gì cả, em sẽ không tin tưởng."

"Anh đã làm, nhưng cô ta đáng bị trừng phạt thế." Đỗ Hạo Vũ không có phủ nhận chuyện đã làm đối với Hạ Liên Hương, "Em yêu, thay vì lãng phí thời gian bàn về người không có liên quan, hay là nói chuyện của chúng ta đi, nói thí dụ như – kết hôn."

"Kết hôn?"

"Chẳng lẽ em không phải muốn gả cho anh sao?" Đỗ Hạo Vũ cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

"Em cũng không có nói không gả." Người đàn ông này biến sắc mặt thật là nhanh.

"Đó chính là gả rồi, vậy chúng ta liền vào động phòng trước đi." Anh mập mờ nháy mắt với cô.

"Đỗ Hạo Vũ!" Nghe ra ám hiệu của anh, gương mặt Mạc Dao đỏ lên gắt giọng: "Anh nói hươu nói vượn cái gì." về mặt mềm mại đáng yêu khiến thân thể Đỗ Hạo Vũ căng thẳng.

"Em yêu, mặt của em thật là đỏ, có phải cũng rất mong đợi hay không?" Đỗ Hạo Vũ ranh mãnh nói, sau đó ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

"Anh muốn làm gì?" Mạc Dao kinh hoàng ôm sát cổ của anh.

"Em yêu, em cứ nói đi?" Anh mập mờ mỉm cười với cô, lừa dục ở đáy mắt có vẻ thật rõ ràng.

"Anh –" cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ném lên giường.

"Rầm!" một tiếng, cửa phòng ngủ bị đóng lại, cách trở cả phòng kiêu diễm, chỉ có thể mơ hồ nghe bên trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ mềm mại và tiếng thờ trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đùng Thế Mâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đỗ Hạo Vũ rốt cuộc đã được như nguyện cưới được giai nhân về, cuộc sống tân hôn ngọt ngào khiến cho bọn họ trôi qua như keo như sơn, làm cho người ta nhìn cũng đỏ mặt.

Tối hôm đó, Đỗ Hạo Vũ đột nhiên nhớ ra còn có chuyện trước khi kết hôn vợ anh chưa nói rõ ràng.

"Bà xã, em có phải nên đem tác phẩm của em cho anh thưởng thức một chút không?" Anh dịu dàng ngọt ngào ôm lấy thân thể mềm mại của cô, thổi gió ở bên tai cô.

"Anh thật muốn xem?" Mạc Dao nằm ở trong ngực anh nhẹ giọng hỏi.

"Dĩ nhiên!"

"Cho." Cô đưa một quyển tiểu thuyết thật dày cho anh, "Đầy đủ mọi thứ mười năm qua của em đều ở bên trong."

Đỗ Hạo Vũ nhận lấy cuốn tiểu thuyết, nghiêm túc đọc, quyển này chính là tác phẩm mà Mạc Dao tham gia cuộc tranh tài phác họa, chuyện hợp với tranh minh họa, hấp dẫn khiến người ta không ngừng lật xem, làm cho người ta dung nhập vào trong đó.

"Bà xã, anh yêu em!" Khi Đỗ Hạo Vũ lật tới tờ cuối cùng thì nội tâm của anh rung động mạnh mẽ.

"Anh đã để em chịu tổn thương rất lớn, thật xin lỗi, Dao nhi, cuộc sống tương lai, anh nhất định sẽ yêu em gấp bội, anh thề!"

"Ngu ngốc, chuyện đã qua rồi." Mạc Dao ôm cổ anh, ngửa đầu mỉm cười nói.

Anh ôm Mạc Dao thật chặt vào trong ngực, dường như muốn nhét cô vào trong xương thịt, vĩnh viễn không xa rời nhau!

"Em yêu, em là thiên sứ giỏi nhất của anh." Anh cúi đầu hôn lên trán cô một cái, "Em vẽ rất đẹp! Nhưng em dấu điểm anh bấy lâu, có phải nên tiếp nhận trừng phạt không?"

"Trừng phạt gì?" Cô nâng gương mặt mềm mại đáng yêu lên, nũng nịu hỏi.

"Em cứ nói đi?" Tươi cười gian xảo hiện lên ở trên mặt anh, trông mắt đen lóe lửa dục mịp mờ mờ mà nóng bỏng.

Không đợi Mạc Dao phản ứng kịp, anh nghiêng người đè cô dưới thân thể, gặm nhẹ vành tai mượt mà trắng nõn của cô, nhỏ giọng ní non: "Em yêu, anh yêu em."

"Em cũng yêu anh." Mạc Dao chủ động dán lên môi mỏng của anh, giọng nói mềm mại phát ra từ môi đào mê người.

"Anh yêu em hơn!" Anh không khách sáo bắt lấy cái lưỡi bướng bỉnh, triển miên mà nhiệt tình mút vào.

Đỗ Hạo Vũ nhanh chóng cởi quần áo hai người ra, bàn tay mềm mại vuốt ve trên thân thể trắng nõn trần trụi, mịp mờ bật hơi với cô, "Bà xã thân yêu, tối nay đừng hòng ngủ."

Dứt lời, ngón tay liền chui vào trong con đường nóng bỏng, ra vào mạnh mẽ, vẽ ra từng dòng nước ngọt, anh giả hoạt cười cười với người ở dưới, nâng ngón tay ướt đầm lên liếm láp, vẽ hấp dẫn không cần nói cũng biết.

Mạc Dao bị ánh mắt nóng hừng hực của anh nhìn chăm chú đến đỏ bừng cả mặt, đôi mắt mở to không dám nhìn anh.

"Dao nhi, em đang xấu hổ sao?" giọng nam khàn khàn cười trên nói: "Em nhất định sẽ yêu cảm giác này."

Cái lưỡi nóng mút lấy dòng nước lan tràn ở hoa huyết của cô, càng không ngừng khuấy động ở bên trong, chỉ chốc lát sau, anh rời khỏi huyết động mê người, từ từ dời lên trên, bầu ngực đung đưa ra đường cong mê người, quyến rũ thị giác của Đỗ Hạo Vũ, thân thể bởi vì khát vọng mà căng thẳng.

"Hạo Vũ—" Mạc Dao không nhịn được la lên.

Đỗ Hạo Vũ không để ý đến tiếng hét của cô, cúi đầu liếm liếm bầu ngực đứng sừng sững bất khuất, dưới sự kích thích của môi lưỡi anh, nụ hoa mềm mại càng thêm trở nên đỏ tươi động lòng người.

"Ừm—" Cô đã sớm thử nghiệm tư vị tình dục, nên thân thể trở nên hết sức nhạy cảm, khi anh liếm láp trước ngực mình thì thân thể mềm mại không khỏi chấn động một cái, bất lực rên rỉ.

Bàn tay của anh đi vào hoa tâm của cô, hai ngón tay tách hoa huyết của cô ra, êm ái vỗ về chơi đùa cửa huyết của cô.

"A—" cảm giác vui thích từ đầu ngón tay của anh truyền lại, tập kích tri giác của cô, hai mắt vốn trong trẻo vì tình dục mà trở nên sưng mù.

Ngón cái của anh kìm nhụy hoa của cô, mấy ngón tay còn lại thì sờ cánh hoa của cô, thân thể của cô bởi vì sự trêu chọc của anh mà vội vàng giấy dụa, đã sắp thừa nhận không nổi.

Nhận thấy được phản ứng của cô, ngón tay của anh càng thêm không ngừng qua lại kéo ra đưa vào ở trong đó, khiến cô vong tình la lên dữ dội hơn,

không cách nào tự quyết.

"A—" Mạc Dao mê loạn ngẩng đầu lên, thừa nhận sự chiếm đoạt mạnh mẽ của anh.

Tình dục đốt cháy lý trí của cô, tất cả năng lực suy tính của cô đều bị lửa dục tước đoạt, bởi vì tốc độ kéo ra đưa vào của anh càng ngày càng nhanh, xâm nhập khuấy thăm dò, khiến cả người cô mềm nhũn, cảm giác trống rỗng dâng lên trong cơ thể càng lúc càng mạnh.

Cô chậm chạp giãy dụa vòng eo mảnh khảnh, ngẩng đầu lên, trông mắt hiện đầy dục vọng nhìn vào trông mắt đen của anh, giống như đang im lặng yêu cầu, mời anh tiến vào.

"Muốn sao?"

Vào lúc này giọng nói ảm áp của anh giống như là hành hạ cô, đôi tay sau ôm gáy của anh, kéo đầu anh xuống, môi anh đào vội vàng chủ động dán lên môi của anh, rút kích tình và khát vọng tràn đầy vào trong miệng của anh, khiến anh cảm nhận được sự khẩn cấp của mình.

Tình dục thiêu đốt trong trông mắt đen càng thêm tràn đầy, bởi vì cô chủ động dâng nộ hôn, khiến cho bộ ngực sữa của cô càng thêm to thẳng mê người, hai tay anh khóa lại hông của cô, đẩy cô lên trên gối, để cho cô hai tay của thả vào trên đỉnh đầu.

Sau đó hai tay anh nâng khe mông đầy đặn trắng nõn của cô lên, phần phái nam như cây đuốc lập tức liền đâm vào chỗ sâu nhất của hoa huyết, khiến dục vọng ần nhĩ đã lâu được buông thả.

"Ừm—" Mạc Dao thừa nhận phần nam tính cứng rắn tiến vào trong cơ thể, ngược đầu, phát ra tiếng rên rỉ.

Nghe được tiếng rên rỉ thỏa mãn của cô, khoe môi anh khẽ nhếch, từ từ ra vào ở trong cơ thể cô, xuyên tới xuyên lui ở trong con đường nóng rực chật hẹp, hưng hân xâm chiếm.

"Nhanh lên một chút—" cô khẽ quay đầu, thúc giục anh.

Cô mê mang đắm chìm trong tình yêu cuồng dã, thân thể bị tầng tầng khoái cảm bao phủ, trong miệng không ngừng phát ra nỉ non, bản năng muốn thể nghiệm khoái cảm mạnh mẽ.

Anh nâng cao cái mông trắng như tuyết của cô, càng thêm xâm nhập vào chỗ sâu nóng bỏng ngọt ngào của cô, hai tay leo lên trước ngực cô dùng sức bóp xoa bầu ngực đung đưa, kéo đầu vú đỏ tươi của cô.

"Ừm—" anh dùng lực rút ra đâm vào khiến cô càng rên rỉ, dòng điện lên tới tứ chi bách hài của cô, làm cô bay bổng như tiên.

Đỗ Hạo Vũ đột nhiên ôm cô, khiến cô đưa lưng về phía anh, chày sắt nóng bỏng vẫn chưa có hoàn toàn lui khỏi lại đột nhiên vọt vào con đường ảm áp, sóng cuồng đong đưa.

"A—Hạo Vũ—" cả người Mạc Dao run rẩy, cơ hồ bị khoái cảm mãnh liệt bao phủ.

"Dao nhi, bảo bối của anh." động tác dứt vào càng lúc càng nhanh, sóng lưng vọt qua trận trận dòng điện, "A—"

Sóng lớn vui thích cuốn lấy hai người, sau khi trầm lắng, anh lại tiến vào con đường hẹp của cô lần nữa, rút cuộc phóng ra tinh hoa phái nam ở trong chỗ sâu cơ thể cô.

Hai người thở dốc cùng nhau, Đỗ Hạo Vũ ôm cơ thể mềm nhũn của cô vào trong ngực, trong mắt lóe ra sự thương yêu, ôm thật chặt vào trước ngực không thả.

Từ đó, hoàng tử và công chúa trải qua cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào, vĩnh viễn, vĩnh viễn—

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đùng Thế Mà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.